BASMELE
BUNICILOR CUMINȚI

Spiridon Misava

BASMELE BUNICILOR CUMINȚI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MISAVA, SPIRIDON
Basmele Bunicilor Cuminți / Spiridon Misava. -
București 2017 821.135.1

București 2017

Iubitei Bunici care, ca nimeni
altcineva, a știut să ne poarte de
grijă
și continuă să-și ofere
delicatețea și mărinimia-i serafică.

CAPITOLUL I

(1) Pacea Bunicilor să fie cu voi cu toți!

Se spune între Bunici că drepturile nu le sunt respectate.

„Ba să știi că sunt teritorii și națiuni unde drepturile omului sunt consfințite prin constituție, chiar și la populații mai beligerante" îmi va replica vreun sociolog cu solide cunoștințe academice sau vreun corespondent de război.

Pacea Bunicilor să fie cu voi cu toți, dar eu insist: să fiți atenți că Bunicii nu s-au organizat niciodată în sindicate! Și ce sindicate să-i apere pe ei când nedreptăților dintre nepoți nu li se poate face față?! Priviți aici jos, priviți nerușinarea, egoismul și răutatea în relațiile dintre semeni, pe biata planetă! Veacurile de ignorare a Adevărului, de neștiință, au provocat conflicte, suferințe ori traume pe termen lung. Duplicitatea, or infatuarea politică au atins cote neașteptate, și câte și mai câte. Ei bine, în cazul acesta aveți nevoie de niște Bunici cu rază lungă de acțiune. Ia să vă interesați, că neamul lor există și, tainic, acționează pe distanțe de 3-400 sute de ani ai civilizației voastre, chiar pe mii de ani! Priviți sus cu multă încredere!

„Nuu, nu ne mai trebuie rachete și războaie, preferăm cerul senin și albastru cum îl știm", mi-ar obiecta oarecine dintr-un public prea cantonat în materialitate și stresat de conflagrații.

Păcat, se vede că vorbim aceeași limbă și înțelegem diferit, fără ca unii să facă efortul elevării spre altă dimensiune.

Conform statisticilor, cam 9,6% din populație nu crede în existența Bunicilor Cuminți. Totuși, această nobilă specie si celelalte ființe de lumină nu au dispărut.

Apoi greşit se crede că bunicii sunt doar pentru poveşti dulcege de adormit copiii seara şi pentru aspiraţii limitate lumii lor. Ei bine, adevăraţii Bunici sunt rânduiţi pentru cârmuirea mulţimilor şi individului, inclusiv a bunicilor aspiranti, în probleme existenţiale, pentru stabilitate socială şi echilibru moral, şi pentru Lumină fără măsură.

„Să fie lumină şi pace pe pământ!“, este o urare prielnică demnităţii fiinţelor chemate să urce spre culmi şi ajută mult la consolidarea relaţiilor cu Bunicii siderali, Cuminţi, dar şi la respectarea drepturilor lor, drepturi inalienabile; vă rog mult s-o ţineţi în viaţă cu perseverenţă şi cu toată încrederea în dragostea lor!

Acestea le scria cu un argintiu pur, în notesul lui – conectat Forumului Metafizic – un participant la conferinţa de la Ministerul Bunicilor, preocupat de discursul pe care avea să-l ţină după o scurtă pauză. Conferinţele acestea sunt periodice şi se ţin cu multă acribie.

Ca frântură a unei discuţii mai depărtate, auzu-i fin distinse o vorbă din bătrâni „Cine n-are un Bunic, să-şi cumpere“. Văzând, mai pe aproape, o persoana vârstnică, distinsă, i se adresă:

— Participaţi la conferinţă?

— Aş fi vrut, dar mi-am uitat invitaţia acasă.

— Nu-i nimic, mergeţi pe mâna mea! Vă cunosc?

— AşaDar.

— Daa, îmi amintesc de dv. Încântat. V-aş ruga să ne vorbiţi puţin şi dumneavoastră despre Drepturile Bunicului.

— Mulţumesc de amabilitate. Cu toată plăcerea, am s-o fac.

(2) Bunici la tribună

După pauză, de la tribună.

— Cine n-are un Bunic, să-şi cumpere! Mi-am amintit de această profundă cugetare şi invitaţie la înţelepciune, în pauza conferinţei şi îndreptându-mă către un confrate de-al nostru,

l-am chemat să ne vorbească. Așa că îi las dânsului subiectul cu Drepturile, iar eu vă voi povesti ceva din perioada mea pământeană, până să ajung aici, între voi, scumpii mei prieteni. Am postat și un text pe forumul nostru.

Încep cu un cuvânt al Marelui Bunic, raportat la planeta albastră aflată sub noi:

„Cât de neștiutoare găsesc această omenire cu privire la învățătura spirituală și aceasta deoarece Legea i s-a predat doar ca o filozofie morală, care îi este de ajutor, însă nu ca drum care să-i conducă sufletul în patria desavârșită.“**†1**

Mai ieri, călător printr-o zonă pustie și amarnic de înghețată, am pornit la drum, cu imprudență. La început mi-a fost cald, apoi am obosit de drum, temperatura corpului mi-a scăzut, și m-am pomenit cu hipotermie. Tremuram, extremitățile începeau să-mi degere, chibrituri nu aveam iar un foc era greu de făcut, ca să mă încălzesc; zona pustie, cu zăpadă și gheață, și nu aveam cui cere ajutorul. Mă mai adresam lăuntric Bunicului, dar curând am căzut pe jos aproape aiurând. Atunci a apărut cineva, mergând în aceeași direcție. Am aflat mai târziu că și el era cuprins de îngheț, dar se ținea încă pe picioarele lui. M-a văzut, a stat la îndoială să mă ajute, gândindu-se că e în aceeași situație. Am putut străvedea, la ceafa lui, vreo zece contraBunici care-l tot îndemnau, fără ca el să conștientizeze:

„Cap sec, lasă-l acolo, că ai să mori odată cu el!“ „Să nu te împingă prostia să-l ajuți, că nici unul din voi nu mai ajungeți la destinație!“ „Măi găgăuță, ăla e deja mort și pe jumătate înghețat, vezi-ți de drum!“ Brusc, semenul meu a hotărât să mă care în spate. S-a căznit el, m-am căznit și eu, efortul ne-a încălzit întrucâtva, apoi a reușit, iar corpurile noastre s-au încălzit direct**⋆2**, unul de la altul, și ne-am salvat amândoi, ajungând în localitatea apropiată.

Binecuvântați, frig și căldură**†3**, pe Bunicul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci!

Ulterior, când acestui binefăcător i s-a conferit diploma de Bunic Cuminte, i s-a spus „Mântuind pe altul, te-ai mântuit pe tine însuți."

Fără să greșesc, pot spune că fapta salvatorului a însemnat înțelepciune, căci s-a manifestat „simțul unei juste cumpăniri între veșnic și trecător."***4** A urmat conștiinței, cărându-mă pe mine și riscându-și viața. Deci, chiar de-am fi murit amândoi de frig, moartea îl prindea cu intenția binelui și răsplata de sus, ar fi fost pe măsură. Vă mulțumesc pentru oportunitatea ce mi-ați oferit și acum voi lăsa cuvântul confratelui nostru sideral.

În plenul selectei adunări, AșaDar începu:

— Drepturile Bunicului – prin analogie – ca subiect, știu că a pornit de la Drepturile omului, sau cetățeanului din societatea lumească. Dacă drepturile în general se solicită de la cei mari, de la statul sau forurile conducătoare, în cazul nostru, al celor Cuminți, noi nu le solicităm de la Marele Bunic. Așadar, deja ne știm ocrotiți, cu statut de Copii și urmași chemați în lumina inefabilă; ne numim încă nevrednici de o așa bunătate.

Dar pentru că ne raportăm, cu drag, și la viețuitorii din lumea materială, lor trebuie să le atragem atenția că nu ne respectă Drepturile.

Mișcările sindicale, din lumea imperfectă de dedesubtul nostru, au fost, în general – atunci când n-au devenit prea agresive, prea insolente – au fost salutare. Exploatatorii, sub presiunea maselor, au trebuit să dea înapoi ce confiscaseră, iar angajații, supușii, pe bună dreptate au forțat și au obținut din drepturile lor, deși adesea nici ei nu fuseseră prea corecți.

Privitor la această incorectitudine, cineva spusese, cu mult înainte „Nu-i vorbi poporului de drepturi până nu-și cunoaște îndatoririle"***5**.

Suntem obligați totuși să le atragem atenția că exista îndatoriri și față de semenii lor dar și față de Bunicul Absolut, căci are grijă de toți. Dacă ei n-au fost conștienți de lucrul acesta, s-a întâmplat,

adesea, să cadă sub tirania unui dictator, și atunci li s-a confiscat iarăși ce recâștigaseră cu greu. Dictatorul, netemându-se de preceptele religioase, și nici rușine având**†6**, doar la subiectul drepturi ale omului a rămas sensibil. Nedorind să-și piardă din putere, a mai renunțat la teroare, iar imaginea sa publică s-a menținut în limite acceptabile. Iată cum subiectul Drepturi devenea mai important decât o religie anume.

Cu noi, Bunicii Cumsecade, altfel stau lucrurile; lumea fizică pierde când ne blamează, ori neglijează, iar noi nu vom face asupra lor presiuni, deși vrem să-i ferim de urmările inconștienței. Păcat pentru lipsa lor de înțelepciune. Știind că Bunicii nu pot face astfel de presiuni, ei ori profită, ori se complac în indolență. Bunicii Cuminți își cunosc bine îndatoririle, și le respectă cu scrupulozitate, așadar. Ele constituie chiar baza existenței și lucrării noastre.

Până la urmă nici de sindicate nu avem nevoie. Cei de dedesubt au ca echivalent al acestora confesiuni și altare. Deplorabil este că până și acolo lucrurile au devenit stereotipe, ori că au degenerat spre interpretări rigide, radicalism, fanatism, fapt pentru care adepții ajung să se hărțuiască între ei. Și vine Cel Mare să le spună:

„Dacă mă recunoașteti ca Bunic al tuturor, de ce nu vă aveți ca frații?!“ „Cât de mică este planeta voastră și cu toate acestea cât de departe trăiți unul de celălalt! Câtă discordie există pe lumea voastră!“†7.

Prin urmare, vom transmite popoarelor mesajul acesta:

Vine Soarele prieteni, nu mai dormitați! Bunicul vă așteaptă să vă dezmorțiți și să vă spună ce bucurii vă așteaptă dacă o să fiți cuminți. Nu numai copiii trebuie să fie cuminți și să primească daruri, ci și cei maturizați de lumina curată ce vine de Sus, de faptele de iubire sau întru iubire, făcute slujind aproapelui, slujind Binelui ce răsplătește pururea inimilor altruiste și calde. Iar în ce ne privește pe noi Bunicii, suntem la datorie sub arme și nu ne permitem să vă părăsim.

— Prietene, zise crainicul conferinței, vă opresc deoarece aveți o interpelare; dau cuvântul Bunicului solicitant.

— Bunicii și Bunicile au existat din timpuri imemoriale, pentru că Bunicul cel Mare a vrut să se înconjoare de ei și să-i facă fericiți pe toți. Unii însă, și-au folosit negativ libertatea și s-au abătut spre stânga, devenind antiBunici. De aceea, Bunicii Cuminți sunt nevoiți să folosească, adesea, tot felul de arme subtile pentru a le dejuca acestora planurile ostile. Aserțiunea dumenavoastra e de bun simț și vă mulțumim, dar vorbiți-ne și despre Basme!

— Da, mulțumesc pentru intervenție și pentru neprețuita ocazie ce-mi dați. E dureros să remarcăm că basmele venite pe lume, în sfera profană, au ajuns atât de neputincioase și că ignoră Adevărul***8**. Nici de vreo valoare politică nu poate fi vorba la ele, iar dacă în ținutul în care-s răspândite faci aluzii la Basmele de trezire, profunde, ești ridiculizat pe față, ești trimis la grupa mare de la grădiniță, de parcă cei mici sunt îndreptățiți să le asculte și le citească. Probabil trebuie să mergem și pe acolo.

Așadar, cele care cutreieră scoarța planetei s-au contaminat cu tot felul de beteșuguri, unele au suferit chiar modificări genetice de dreapta și, din nefericire, în loc să le fortifice asta, la câteva generații distanță, au devenit niște umbre nevolnice. Ținuta lor spirituală e, cel puțin, discutabilă, deși nu putem să suprimăm binele moral ce-l degajă unele, pornite din inimi drăgăstoase. De-om comenta gradul de infantilitate la care, în general, se emit, debilitatea lor structurală, ajungem a spune *Ce e lut ca lutul piere*.

Plâng uneori de unul singur, mă străbate nostalgia vremurilor bune, când ele erau pline de miez și ascultate cu sfințenie. Lăuntrul firii sufletești fremăta odată cu Basmele. Vorba poetului „Fiori prin mine umblă și nu am trebuință ♪ Te rog pe tine umbră să redevii ființă!“***9**.

Selecta adunare răsplăti emoția vorbitorului cu aplauze.

— Tocmai spuneam unor părinți (erau și niște Copii printre ei) „Adâncimea cristalină a unui Basm, pe vremea aceea, îți putea împrospăta sufletul și înnobila viața, cum numai apa vie poate s-o facă… erau prețuite și circulau îmbrăcate în porfiră cu sidef,

ori împodobite cu pietre scumpe de toate culorile, ori erau încărcate de salbe, sau diademe cu sclipiri de diamant."

Mă întrebau mirați „Cum, basmele? Știam că-s niște povești, niște relatări infantile..." „Nu-i adevărat. Așa au ajuns de amărâte în vremurile acestea. Și-au atrofiat funcțiile vitale, valoarea existențială, dar la început erau prezențe vii, vorbeai cu ele, te mângâiau..." „Cine, basmele?"„Da, dragii mei, fiindcă ele căpătau viață, personajele intrau în camera ta, îți stingeau televizorul (când nu existau televizoare stingeau și ele ce puteau), sau obturau lumina artificială din cameră, de ziceai că-i palidă. Din textura evenimentelor feerice, din veșminte, iradia o strălucire fermecă-toare, mai vie decât luminile pământești. Mângâierea ei era odih-nitoare, și adesea era însoțită de un parfum superb."

Așadar, scăparea semenilor tereștri tot în Basmele Societății de la Ministerul nostru constă și-n mijloacele rafinate de luptă, dragii mei, onorabilă adunare. A venit vremea ca Basmele și celelalte asemenea, din arsenalul dreptei, să-și reintre în drepturi. Vă întreb, este vreo armă mai perfecționată decât Basmul, mai dătatoare de bine?! Lumea se așteaptă ca armele să facă rău, dar aceaste arme paralizează intențiile rele spre binele aproapelui, umilesc insolența, orgoliile, calcă peste prejudecăți dăunătoare, sau motivează forța lăuntrică spre noblețe și spiritual.

Aplauze furtunoase; audiența era plină de aprobare, unii chiar transfigurați de bucurie.

În momentul acela un nor de lumină aurie, însoțit de o mireasmă delicată, apăru în mijlocul adunării, și în el Regina, Buna Bunicilor, într-o splendidă ținută imperială, spunând:

— Se va interveni asupra sferei și funcțiilor temporale. Veți primi Basme de trezire și alte arme, vom intersecta unele dimensiuni și coordonate spațio-temporale și astfel, intrând în elipsa timpului, vom accesa simultan mai multe secole și diferite teritorii. Vom putea lucra astfel, în paralel asupra unor evenimente, pentru eficiența nobilei noastre lucrări. Dar, Bunicul Bunicilor Cuminți vă cere să

înmulțiți, la maximum, producția de candele și potire din aur. În orice demers încărcat de iubire veți avea sprijinul nostru total și toată afecțiunea noastră, în numele Lui.

A izbucnit un vacarm de aplauze și vociferări entuziaste, unii plângeau sincer, de bucurie, cineva, cu mâinile și privirea ridicate, declamă „Ce vom răsplăti**†10** Bunicului pentru toate câte ne-a dat nouă?!"

În uriașa grădină a Ministerului Bunicilor Cumsecade, asemănătoare unei aule somptuoase cu ziduri încadrate de plante agățătoare de culori vii, intens nuanțate, prin bolțile porților frumos gravate și deschise spre infinit, imediat au pătruns făpturi luminoase, binevoitoare, și au oferit oaspeților ceaiuri, băuturi răcoritoare, aromate, daruri simbolice. Cântările regiunilor păcii au completat acestea spre o adevărată încântare spirituală.

Trimiteri†* Cap.I (2) Bunici la tribună
1. în patria desăvârșită† – Carte a Vieții Adevărate, Revelații ale Divinității primite în Mexic. / 2. s-au încălzit direct* – după Sundar Singh. / 3. frig și căldură† – Cântarea celor trei tineri 1.44 ... pe Domnul, lăudați și-L preaînălțați pe El în veci. / 4. între veșnic și trecător* – Paul Brunton. / 5. cunoaște îndatoririle*- Pitagora. / 6. nici rușine având† – Luca 18.2 Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea și de om nu se rușina. / 7. pe lumea voastră† – Carte a Vieții Adevărate, Revelații. / 8. ignoră Adevărul* – Ignorarea Adevărului, cauză a nefericirii umane. Patanjali. / 9. să redevii ființă* – poem Umbra, Adrian Păunescu. / 10. Ce vom răsplăti* – Psalm 115.3 Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

(3) Apariții providențiale

Erau multe temeiuri ca să apară, dar nimeni nu observase; erau multe de observat să-ți sară în față, dar puțini se sinchiseau, de acestea; se rostiseră multe cuvinte grave, dar chiar și peste amvon întunericul rațiunii reci pusese atunci stăpânire, încât nu mai erau luate în serios.

A fost mai întâi o înserare, apoi s-a întunecat de-a binelea. În beznă, răul prinde rădăcini și somnul rațiunii spirituale permite monștrilor să domnească peste cei lipsiți de grijă și îndobitociți în ignoranță.

Ei bine, ce temeiuri erau?

Nebunia veacului, materialismul și încălcările de conștiință care trebuiau semnalate.

Ce era de observat?

Semnele și minunile care se înmulțeau; concomitent, viclenia și otrava unor firi egoste și rele ce urcaseră chiar la nivelul altarelor.

Despre ce cuvinte grave era vorba?

Revelații și mesaje încărcate de gravitate, care de mult dăduseră alarma.

Se tot spune între Bunici, că se plinise vremea.

În condițiile acestea a reapărut ea, Bunica. Era o doamnă destul de înaltă, cu statura armonioasă și trăsături de împărătească, cu gesturi nobile, și mers plin de grație.

Purta adesea o magnifică rochie albă ce era brodată cu aur la gât și la mâini, și avea la brâu, un delicat cordon, albastru regal.

Se mai auzise de ea în lume, dar o ceață groasă a învăluit oamenii și în mințile lor, veștile despre activitatea dânsei, s-au estompat ori banalizat.

Când a vrut să se arate la Cova da Iria ***11**, această magnifică Doamnă, s-a înfățișat strălucitoare, însă ca o copilă de vreo 13 ani, la 3 copii ce-și păstoreau oițele, și le-a vorbit.

— Bună ziua, copii.

— Bună ziua. Bună ziua. Bună! Ce frumos ești îmbrăcată și cum mai strălucești.

— Aseară, pe când te rugai Bunicului Bunicilor, l-ai întrebat dacă îți ascultă rugăciunile; știu că te cheamă Lucia și ei sunt verișorii tăi, nu-i așa?

— Da, așa este; ei sunt Jacinta și Francisco; așa e.

— Deși par de vârsta voastră, eu sunt Bunica Bunicilor, bunicilor voștri, și-s trimisă de Bunicul tuturor. Ca Regină a Păcii, vă chem și vin între voi pentru că am nevoie de voi***12**. Ce fac oițele voastre? Sunt bine?

— Da, sunt bine.

— Copii, să știți însă, că oamenii care nu-l cunosc pe Bunicul, nu fac la fel de bine și au devenit foarte răi.

— Vor să ne facă rău și nouă?

— Vouă personal nu, dar sunt puși pe rele și au devenit periculoși pentru semeni.

— Ce trebuie să facem?

— Veți spune oamenilor că trebuie să se roage mai mult. Voi înșivă să vă rugați! Le veți spune că ați stat de vorbă cu mine și să reveniți în locul acesta în fiecare 13 din lună.***13** Dragi copii, acceptați misiunea și nu vă temeți, vă voi întări! Vă voi încredința și niște secrete; veți lumina calea celor cărora le-au fost dăruiți ochi, dar care nu vor să vadă***14**.

În acel moment apăru un sol ceresc, la fel de luminos și se adresă Bunicii:

— Augustă Stăpână, plecăciune. Furioșii, din perioada prigonistă, își intensifică activitatea și se organizează tot mai bine. Au devenit amenințători față de protejații noștri.

— Pe ansamblu, e talazul vremii lor; putem lucra doar punctual. Deocamdată ne vom folosi de Arhetip, care le va îngrădi**†15** terenul, de Juan și de un discipol al său și de unii adepți.

— Am înțeles, plecăciune slăvită Stăpână, spuse solul și dispăru.

Bunica mai discută apoi cu micuții și se desparți de ei spunându-le:

— Vă mulțumesc pentru că vreți să-mi urmați sfaturile. Voi avea grijă de voi.

Pe când se petreceau acestea, cineva, departe, cânta***16** frumos Reginei reginelor:

De n-ar avea în ceruri lumea rudenie de pe Pământ ♪ Atunci ar fi pustie viața asemenea unui mormânt. ♪ De n-ai fi fost tu Primăvară, a veacului înțelenit ♪ Ar fi rămas de-a pururi iarnă și soarele n-ar fi zâmbit.

Trimiteri†⋆ Cap.I (3) Apariții providențiale
11. Cova da Iria⋆ – Grota Sfintei Irina, Fatima – Portugalia / 12. am nevoie de voi⋆ – din mesajele Mariane, Medjugorje 2012: Dragi copii, vă chem şi vin între voi pentru că am nevoie de voi. Am nevoie de apostoli cu inima curată. Mă rog, dar rugați-vă și voi, ca Duhul Sfânt să vă înzestreze şi să vă călăuzească, să vă lumineze şi să vă umple cu iubire și umilință. Rugați-vă să vă umple de har și îndurare. Abia atunci mă veţi înţelege, copiii mei. Abia atunci veţi înţelege durerea mea din cauza acelora care nu au cunoscut iubirea lui Dumnezeu. Atunci mă veţi putea ajuta. Veţi fi ai mei purtători plini de lumină ai iubirii lui Dumnezeu. / 13. din lună⋆ – apariție Mariană, 1917 Fatima. Martori, 70.000 de persoane, pe o ploaie torențială. / 14. nu vor să vadă⋆ – alte mesaje, Medjugorje 2012: Eu doresc ca toţi copiii mei să-L vadă pe Fiul meu. Eu doresc ca toţi copiii mei să experimenteze Împărăția Lui. Din nou vă chem și vă rog să vă rugaţi pentru aceia pe care Fiul meu i-a chemat. Vă mulţumesc. ÷ Dragi copii, în timp ce ochii mei vă privesc, sufletul meu caută suflete cu care doreşte să fie una, suflete care au înţeles importanţa rugăciunii pentru aceia dintre copiii mei care nu au cunoscut iubirea Tatălui Ceresc. Acceptaţi misiunea şi nu vă temeţi, vă voi întări. Vă voi umple cu harurile mele. Cu iubirea mea vă voi apăra de duhul cel rău. Voi fi cu voi. Cu prezenţa mea vă voi mângâia în clipele grele. Vă mulţumesc pentru inimile deschise. / 15. le va îngrădi† – Isus Sirah 28.27 Vezi, îngrădeşte moşia ta cu spini şi argintul tău şi aurul tău leagă-l bine. / 16. cânta⋆ – cântec creştin, Teodora Păunescu.

CAPITOLUL II

(1) Artilerie grea

Tărâmul cenușiului și al gemetelor, grosier, limitat doar în sus și nelimitat dedesubt, e o întindere cu umbre și stihii gânditoare ce se foiesc agresive, dintr-o parte în alta; tulburate sau dezolate, ele se luptă printre elemente diforme, asemenea ruinilor răspândite anarhic.

Jupân Paluda**★1**, o namilă de antiBunic fioros, îmbrăcat cu un soi de manta groasă ca din piele de șarpe, apare în mijlocul acestui grup pestriț de indivizi certăreți și luptători, care mai de care mai deochiați, ce se bat între ei cu lanțurile. El poartă la cingătoare niste limbi despicate, agățate lângă centura cu salamandre. Privindu-le, toți amuțesc de frică:

— Trai hain, jupâne, să ai! îl salută unul mai nou, pe Paluda.

— Gata cu distracțiile! Veți veni în urma mea să vizităm un pământean; este omul nostru „Două Revolvere". O să facem acolo și o instruire de luptă. Eu sosesc înainte, voi ciracii să ajungeți în 3 minute, cu mic cu mare! Ne-am înțeles?

— Jupâne, *2 Rev* s-a ascuns de poliție la ultimul etaj al unei clădiri. E chestie de timp până or să dea de el. Va fi vacarm mare și n-o să putem discuta fără să fim deranjați.

— Știu, dar mergem să-l încurajăm și oricum nu ne vede nimeni. El se bizuie pe mine, însă trebuie să-i dau o lecție și lui; tot un golan fără ștaif a rămas.

— Nici nu-i de gașcă, nu fumează, nu bea…

— Astea-s lipsurile lui, e un domnișor sclifosit, n-are *darul băuturii și fumatului*, nu ne-a ascultat să se schimbe ca să-l sprijinim mai mult, totuși e gangster. De curând a ucis un polițist de la circulație și și-a asigurat scaunul electric. După asta vine obligat la noi. În plus, mergem acolo ca să avem un spectacol pe cinste. Ce faceți voi acum, aici, e busuioc la ureche, față de ce-o să vedeți, sânge și creieri.

Toți strigară de bucurie rânjind și zornăind fiarele. Cu glas la fel de gutural, contraBunicul se adresă unuia:

— Hei, tu! știu că ești nou pe aici, văd că te-ai dat pe brazdă și știi să saluți. Ai să te numești Țipénie. Vino cu mine!

⋆ ⋆

Aflat la mansarda clădirii, 2 Rev îl vede pe Paluda, venind însoțit de cineva, care duce în spinare ca o raniță uriașă, de cazarmă.

— Jupâne Paluda, bine c-ai venit. Crezi că polițiștii or să dea de mine?

— Da, pentru că te-au localizat.

— Mă ajuți, nu-i așa?

— O să stai în coadă și-o să caști ochii când îi ciopârțim pe toți. Cum a fost cu polițistul acela de la țară?

— Un încrezut; eram în mașina când mi-a zis „Arată-mi permisul dumitale“. L-am ciuruit pe natărău cu o salvă de gloanțe, apoi i-am luat revolverul și l-am folosit pe el.

— Halal pramatie, dar puteai să fii mai prudent.

Paluda, mândru, văzu pe Țipenie și însoțitorii chemați, apărând treptat, pe holurile din mansardă.

— Acum numele meu este Legiune;**†2** uite-te la ei, osteni bătăioși, artilerie grea! Tu o să-ți pregătești muniția și revolverele; ai să tragi în polițiști de după fotoliul acela. Eu, ca Vajnic, trebuie să-i instruiesc pe ai mei.

Zicând acestea se îndepărtă. Încăperea terestră, se umplu pe dată cu mulțimea de năluci diforme ale eterului, cu care lumea

fizică interferase; deveni, între noile coordonate, mai spațioasă decât era înainte.

— Atenție la mine pramatii și pui de năpârci! Aici este parcela mea și aici ascultați poruncile mele. Să stea în coadă cineva și să-mi spună cum trebuie să se poarte, dacă în timp ce lucrează printre pământeni, apare un Bunic în preajma lui ?

— Bunicii sunt niște ființe cumsecade. Noi răsBunicii, chiar dacă ne simțim contra-Bunici și ne manifestăm împotriva lor, ne vom adresa cu respect „Cumsecădenia voastră, ce mai faceți?!“

Râsete și batjocuri între ascultători.

— Nu râdeți! Halal coane, ai zis bine. Apoi adresându-se adunării:

Asta e tactică dobitocilor. Dacă nu te pui deasupra Bunicului prin cuvinte, se pune el peste tine prin fapte. Când trebuie să fiți deștepți, să fiți deștepți! Când trebuie să fiți măcelari, fiți măcelari! Când trebuie să fii spirt, apoi să fii spirt!

Unul, foarte pământiu la înfățișare, întreabă?

— Cum adică, spirt?

Paluda se apropie de el și-i arata cu degetul în altă direcție:

— Uite că el a înțeles.

Pământiul întoarce capul să vadă, iar Paluda îl trosni cu barbarie. Acela, dezechilibrat, se rostogolește.

— Ai văzut? Asta înseamnă să fii spirt. Al doilea lucru de care să țineți cont când vă confruntați cu un Bunic Cuminte sau cu un discipol, și ce-or mai fi, este să încercați să-l dezarmați. Să vă intre bine în cap!

Cineva obiectează:

— Îl dezarmam de vreun obiect, dar de enunțuri sau texte n-avem cum să…

Fără să apuce să termine fraza, Paluda îl trosni și pe acela, fiindu-i mai aproape. Victima, clătinându-se, se refugie iute în spatele grupului.

— Halal pramatie… are dreptate – continuă Paluda – dar poate nu toți au la ei cuvinte aurite, expresii cu halo, culori sau efecte

optice. Și ce te faci dacă îi lași două arme? E mai dihai. Măcar de una să-l lipsești. Totuși, mare atenție, încercați să vă feriți de Basmele și povestirile lor, cum puteți! Altminteri vă paralizează, vă droghează. O să vrei să afli sfârșitul relatării... vă intoxică rațiunea... hmm, care și-așa e puțină. Să vedeți că unii comentează despre drepturile Bunicilor... Păi cum!? Noi, Vajnicii de stânga să n-avem drepturi?! Adică ei să aibă iar noi nu.

— Noi ni le luăm singuri, adaugă Țipenie și prudent se dădu câțiva pași înapoi!

— Ha, ha... hi, hi.

Toți hohoteau și hămăíau. Paluda se puse și el pe râs.

— Halal ție, Țipenie!

Jupânul privește atent la Țipenie, care miroase foarte urât și se rotește din mijloc în semicercuri mici, de parcă ar cosi iarba, atunci când stă și vorbește. Probabil aceasta îl ajută să cugete și să-și facă planuri. Ca lider, Paluda își dă seama că acesta poate fi un executant docil.

— Acum, la arme!... Scoate armamentul din dotare, să le arăt ciracilor mei *uneltele* de lucru! Pe tine vreau să te formez, să ajungi vajnic de nădejde. Ai să le distribui armele funcție de abilități. Când îi întâlnești pe teren, îi verifici, întrebi ce arme au, îi strunești și, pentru că te pricepi, îi *cosești* când e nevoie, ca toți să se teamă de poruncile mele! Ai înțeles?

Desfăcând ranița, răspunde:

— Da, jupâne, dar poate îmi spui și mie ce-s limbile acelea de la cingătoarea ta?!

— Acestea-s armele mele, limbi de năpârci. Tu să-nveți, să-i faci atenți pe mucoși că gradul meu este de 4 salamandre!

Gloata stihiilor se apropiase ca să vadă arcuri, praștii, cârlige, pâlnii, ochelari și altele.

Paluda le explică:

— Să vă intre bine în minte că noi, pe cât posibil, nu ne raportăm la Bunicii Cuminți, ci ei să se raporteze la noi. De aceea, nu suntem, propriuzis, antiBunici sau contraBunici, cum ni

se spune. Noi suntem războinici; cei mari și respectați ne numim Vajnici și voi vă adresați nouă cu „Jupâne“. Nu-i grav dacă vă mai chemați între voi „răsBunici“, dar să țineți minte că puterea și libertatea este aici în *patria noastră de stânga* și noi o oferim doar celor ce ne slujesc nouă. Așa numiții Bunici Cuminți sunt niște lingușitori, niște răi și anemici, niște viței de cireadă. Sigur, din pricina asta putem să ne numim contraBunici. Ce trebuie să nu uitați, e că un vajnic zdravăn face cât 2-3 Bunici jigăriți, de dreapta. Adunareee… așa e?

— Așa, așa … tontălăii de Bunici să-și înghită minciunile și înșelăciunile lor și să ne scutească de predicile lor.

— „Jos cu oportuniștii de dincolo de mormânt“***3**.

Paluda se uită la Țipenie și-i poruncește:

— Stai în coadă și spune-le ce grad am eu!

— Mucoșilor, jupânul nostru Paluda, are 4 salamandre. Să-i ţineti poruncile ca să nu vă scuture! apoi către Paluda:

— Jupâne, da’ eu n-am coadă.

— Îți dau eu coadă! zise Paluda și-i arde una pe spate, gata să-l deșale.

— Ori îmi dai, ori mă lovești?! se tânguie ciracul.

— Te-am trosnit ca să ții minte. Dacă nu ai, înveți să-ți imaginezi una, și-ți faci. Numai noi vajnicii putem să ne lipsim de ea. Tu să nu mai umbli fară coadă!

Trimiteri†* Cap.II (1) Artilerie grea
1. Paludă – baltă, mlaştină. / 2. Legiune† – Marcu 5.9 şi l-a întrebat: Care îți este numele? și i-a răspuns: Legiune este numele meu, căci suntem mulți. / 3. dincolo de mormânt* – În slujba vieții eterne, Chico Xavier.

(2) Un scaun după fotoliu

O sută cincizeci de polițiști îl asediară în ascunzătoarea lui de la ultimul etaj al imobilului pe 2Rev! Făcând găuri în acoperiș***1** ei încercară să-l oblige să iasă cu ajutorul gazelor lacrimogene.

Schimbul de focuri era în toi când Paluda s-a întors, dar ceva nu era în regulă:

— Tiii!… Începe să-mi tremure umărul, spuse el.

Toți slujitorii lui, înarmați cu tot felul de arme ciudate așteptau ordinul șefului Paluda. Unul mai nerăbdător întrebă:

— Noi de ce nu ne folosim armele?

— Taci pramatie mucoasă! Când îmi tremură umărul nu putem să ne amestecăm. Eu dau ordine aici. Dacă suntem împiedicați de sus, nu merge. Nu le folosiți decât când vă ordon eu și dacă vreau eu, altminteri vă rup în bătaie. Două Revolvere era asudat; remarcând prezența lui Paluda, îi strigă:

— Ai spus că mă ajuți.

— Nu te văicări! Mă ține ceva pe tușă și nu știu de ce. N-am cum să te ajut încă.

O nălucă se apropie de Paluda și-i raportă:

— Au așezat mitraliere pe clădirile învecinate și e complet înconjurat.

Paluda nu răspunse; el și însoțitorii lui erau ca niște spectatori care oricum nu puteau fi atinși din planul fizic, dar se simțeau frustrați. Paluda încercă să-l întărate pe 2Rev:

— Te-au asediat, pui de lele. Scaunul electric te așteaptă dacă nu scapi de ei. Să fii neîmblânzit! Să nu stai în coadă, ci să-i primești de după fotoliu cu grindină de gloanțe, ca să-i poți numi descreierați!

Gazul lacrimogen și neatenția au fost suficiente ca 2Rev să fie rănit. Lui Paluda continua să-i tremure umărul. Văzând că gangsterului îi curge sânge se adresă însoțitorilor:

— N-avem ce-i face nenorocitului ăsta; hai, mai bine să vă primiți misiunile.

Și către 2Rev:

— Trebuia să ne asculți mai demult și să te dai pe brazdă. Acum descurcă-te și singur, domnișorule! Trage în curcani fără milă! Paluda și ciracii lui părăsiră locul confruntării.

Mai deloc mâhnit de cazierul lui încărcat cu infracțiuni, ci doar de trădarea lui Paluda, 2Rev era și furios și depresat. Tremurând,

agăță cu vârful degetelor niște foi de hârtie, ca să lase un mesaj, și sub tirul polițiștilor, pătând cu sânge foaia, scrise ceva mai lacrimogen decât gazele din mansardă:

— „Sub vesta mea bate o inimă obosită,*2 dar bună și care n-ar face rău nimănui…“

Trimiteri†* Cap.II (2) Un scaun după fotoliu
1. găuri în acoperiş* – În primăvara aceea, oraşul New York asistă la cea mai senzaţională vânătoare ele oameni ce s-a văzut vreodată… gangsterul care nu fuma şi nu bea, fu prins în cursă… Zece mii de spectatori surescitaţi urmăreau bătălia. Nu se mai văzuse nimic asemănător pe străzile NY-i. Arta de a reuşi în viaţă, Dale Carnegie. / 2. inimă obosită* – Crowley „Two Gun“, despre sine. Dale Carnegie

CAPITOLUL III

O noapte de Basm

Conacul familiei Volsh e înconjurat de terenuri largi; câmpurile agricole stau nelucrate și asta îl nemulțumește pe capul familiei. Evievici, nu este „unul dintre țăranii intensiviști, adică acei țărani harnici și cu știință de carte“, ci un „speculant sătesc zgârcit și necinstit, care nu se îmbogățește din munca sa, ci dintr-a altora, prin camătă și misiție în negoț.“***1** E preocupat să se impună indiferent cum, pentru putere și profit, fără scrupule, trăgându-și după el familia.

Fiii lui, care și-au luat drept porecle numele Lemi, Kobra și Davai, sunt puși pe fapte mari; la vremea aceasta furturi, cu predilecție. Ei sunt treimea de care-i tare fudul tatăl Volsh Evievici și pentru care-i dispus să devină un brav naționalist. Are predilecție către Uli zis Lemianin, fiul cu studii. Însoțit de acesta și de Trokici, zis și Davai – Kobra se dusese înainte – au plecat într-o noapte cu lună plină, să ia cu japca un tractor din satul apropiat, ca să aibă cu ce-și lucra pământurile. Au reușit să ajungă, să intre într-o gospodărie, unde Stalici, zis Kobra, care aranjase lucrurile, îi aștepta, se încălzea la un foc aprins în ograda largă și-și lustruia cizmele.

— Lăstarul meu, remarcă bătrânul, n-am auzit nici un câine.

— Papașa, am îmbătat paznicul și i-am amuțit câinii.

— Strașnic. V-am zis eu că o să facă treabă bună Kobra al meu?! Tractoriști vă fac dacă reușim să luăm mașina asta.

— Să ai planuri mai ambițioase cu noi, papașa. Mie întâi îmi cumperi niște cizme noi.

— Am sărit prin spate, dar mi s-a părut că poarta e închisă, observă Lemi.

— Nu ne poticnim noi de o poartă – zise Davai – dacă nu reușim s-o deschidem *davai* tractor și o dizlocam. Cei trei râd și servesc vin fiert.

— Așa fătul meu, zise tatăl lor.

— Aleluia! adaugă Kobra.

— Tataie, zise Lemi, ce facem dacă propietarul găsește zilele următoare vehiculul la noi în curte?

— Ai notat ce are în curte?! E burjui-burjui.„Noi nu ne războim cu persoane separate. Noi nimicim***2** burghezia ca clasă." Dacă are vreo nemulțumire, îi dăm foc la saivan, decise Evievici.

— Papașa este stâlpul nostru, să bem în sănătatea lui!

— Eu nu mai beau, zise Lemi, hai să o luăm din loc fiindcă vine cineva dinspre poartă.

Se grăbiră spre tractor. Volsh porni motorul și așteptă un pic. Feciorii priveau atent spre persoana care venea.

— Are o desagă în spinare. E un bătrân, să știi.

Personajul grăbea spre ei. Cu privirea țintă, Kobra adaugă:

— Fraților, ne-am procopsit… nu scăpăm de el până nu ne povestește un basm paranoic, vreo legendă. Trebuie să fie un Bunic după înfățișare. Cum a pronunțat cuvântul Bunic, de parcă ar fi spus *cutremur*, cei patru o luară la sănătoasa, care pe lângă tractor, care cocoțat pe cabină, iar tatăl lor apăsa puternic pe pedala de accelerație. Dar ți-ai găsit să scapi de un tip așa hotărât. Se vedea acum bine în lumina focului, personajul care venea, un bătrân înalt, cu plete și barbă, iar îmbracămintea specifică locului. Cum ajunse, Bunicul strigă la ei, implorându-i ca pentru ajutor:

— Stai Evievici să-ți spun un Basm, că n-am cui! Stați, vlăstarele lui tata!

Fără să aștepte răspunsul, rosti răspicat:

— „Spuneau Bunicii Cuminți și buni, că pe apele râului Kalka …"

Lemi s-a blocat primul auzind acestea. Obligat de puterea cuvintelor Bunicului, piciorul lui Volsh nu mai putu apăsa pedala; opri motorul, se dădu jos fără chef și se tolăni pe pământ lângă focul aprins și cănile aburinde. Fiii lui, lângă el, ca unii copleșiți de o oboseală neașteptată. Vraja Basmului începuse să pună stăpânire pe ei. Erau moleșiți și nevoiți să îl asculte până la capăt. În apropiere, la distanță rezonabilă în eter, apăru și un pâlc de năluci iscoditoare.

Bunicul, trase o sticlă din desaga lui, din sticlă scoase un pergament și reîncepu:

"**Sub semnul lui K**

Spuneau Bunicii Cuminți și buni că
Pe apele râului Kalka plutea, nu demult, o sticlă."

— Dacă era de votkă, moșule, era sticla lui papașa, zise Davai.
Frații lui râd zgomotos. Bunicul continuă imperturbabil:

„Când ajunse la mal, în zi de octombrie*3
o tânără o găsi, o dădu unor adulți, în timp ce curioșii se adunau.
Cu emoție, cineva scoase o bucată de piele pusă înăuntru.
Mesajul găsit pe ea fu citit tuturor:

„Iar ei, împotrivire luând și, cu răutatea cea împreună cu ei născută, lepădând binele și pururea la rău abătându-se, nu numai că s-au întors de la cea neprețuită cetățenie, ci încă și de la cei puțini dintre ei care se află spre noi cu bunăvoință se întorc și cu cuvântul și cu tăcerea pururea mărturisesc ura lor, pândind neîncetat ca noi, din pricina viețuirii lor ticăloase, să călcăm rânduielile date. Pentru aceea și cu semne bine adeverindu-ni-se, că aceștia în tot chipul au gând rău spre noi, și mai înainte socotind, ca nu cumva mai pe urmă, tulburare fără de veste făcându-se, pe acești necredincioși tainici vânzători și barbari, să-i avem vrăjmași, am poruncit, ca îndată ce va sosi la voi scrisoarea aceasta, pe cei însemnați în ea, împreună cu femeile și cu pruncii, ocărâți-i și-i jefuiți și într-aceeași zi să-i trimiteți la noi, de pretutindeni, cu legături de fier legați, ca, precum se cuvine celor răi, cu moarte nemiloasă†4 și de ocară să piară."

Sub text o listă cu foarte multe nume.
Oamenii se îmbulzeau să vadă dacă sunt înscriși acolo.
Se tot uitau, lista se lungea, se lungea și mai multe nume apăreau.
Clăntinau din cap, necăjiți „Oare nu ne era nouă bine?!“
„Asta ne lipsea, să ne procopsim cu o sticlă blestemată“
„Să chemăm bătrânii, să ne spună ce cred despre mesaj!“
Aceștia au venit, s-au minunat de text, și au dat un verdict
„Numele ce se înșiruie nu știm cine le scrie
textul e din Cartea Scripturilor, ce-i din bătrâni lăsată.“
Mulțimile veneau, citeau și în apa râului pentru aceasta intrau.
Pe nesimțite lista se acoperi cu solzi roși la culoare.
Pielea cu înscrișii căpătă formă de balaur,
râul se înroși, oamenii odată cu el.
Acolo în apă, turbau de furie contra celor înșiruiți în mesaj.
Acolo au simțit că lista devine rece, dar că balaurul prinde viață.
Din gura lui, trei broaște†5 ieșiră și în apă săriră.
Oamenii au prins curaj și l-au întrebat „Cine-s înscrișii din listă?“
„Sunt dușmanii noștri, rudele, vecinii voștri…
De ce nu le place să fii roș în gândire?
Lovi-v-ar boala*6 și pe voi, care-i mai suportați!“

Evievici i se adresă:

— Bunicule, de ce am eu acum o stare… ciudată, nu știu… de…

— Neliniște vrei să spui, îl ajută Bunicul.

— Da… ceva pentru oameni; nu prea am eu de astea.

— Da, da, da papașa, nici eu nu-s în apele mele, mărturisi Davai.

— Eu sunt Volsh Evievici, nu trebuie să fiu ca muierile, ce mă moi eu la basme cu monștrii moșului?!

Spunând acestea, se înbujoră mai tare la față. Bunicul depănă mai departe firul întâmplărilor:

„Oamenii înroșiți, între ei vociferau și decideau
„Pe toți să-i prindem și în lanțuri să-i punem!“
Uriașul șarpe sâsâia și-i instiga:

„Așa-așa, din clasa mea acum faceți parte, tovarăși puternici.
Duceți-vă! Ușor îi veți recunoaște.
Îi prindeți și-i trântiți să le sară ochii!
De-i aduceți la mine, eu KalKa***7**,
inamicul burghejilor, am să-i pedepsesc“
Balaurul, din solzii săi făcu secere, ciocane, verigi și gratii
le dădu adepților lui, să meargă în lung și-n lat,
după dușmanii lor de clasă.
Ei uneltele-și luau, dar cu furia mai tare înarmați se simțeau.
Cei neînroșiți, văzură primejdia și plecară speriați.
Broaștele, sărind pe uscat, la drum lung porniră
după ele, furioșii, pretutindeni semne mari făcând.
Întâi, într-un loc, aduceau un val de răutate
apoi arborau steaguri roșii, cu însemnul KK al balaurului.
Plini de îngâmfare își permiteau orice samavolnicie.
Orișiunde străbăteau, fapte rele săvârșeau.
Mai apoi, broaștele s-au întors pe traseu cu slugile după ele
semănând minciună, viclenie și ură.
Umpleau lumea de vaiete, de lanțuri, de sânge și de spaimă.
Aveau plăcerea de a provoca pagube,
născoceau rele, făceau nedreptate.
Adepții balaurului arestau, înlănțuiau, băteau, violau, împușcau.
Victimele îi acuzau de furt, nelegiuire și crime.
Ei motivau că lumea are atitudine dușmănoasă***8**
față de tovarășii în roșu.“

— Oameni răi, trânti-i-ar…! zise Evievici.

— Oameni răi ce-și dorm somnul rațiunii spirituale, Votkovici… sau Volsh parcă te cheamă?! zise Bunicul.

Feciorii se amuzară pe seama tatălui lor. Davai admite:

— Papașa, chiar că tu ții la votkă.

Lemi însă se frământa intens:

— Papașa, oare e justă atitudinea mea revoluționară?! N-ar fi bine să întreb eu vreun pustnic, despre planurile mele?!

— Băiatul tatii, tu ești avocat și ai scaun la cap, ai să știi ce e bine de făcut. Cunosc și eu o vorbă „În viață nu e suficient că ai ales

drumul cel bun. Dacă nu mergi repede înainte, te calcă în picioare***9** cei care vin din urmă."

Auzind acestea, Bunicul dispăru, preț de o secundă, și reapăru în același loc. Bagă în desagă un obiect apoi interveni în dialog, spunând:

— Lemi și frații lui sunt așa de iuți că-s gata să-i calce în picioare pe cei care merg prea încet. Frații se priviră nedumeriți între ei, Bunicul adaugă:

— Dorința nemăsurată de putere i-a făcut și pe unii Bunici să se prăbușească. Oamenii deci, nu au cum să scape.***10**

Recapitulând faza… păruta secundă a dispariției a fost în realitate mai amplă. În timp ce Evievici încheia „te calcă în picioare cei ce vin din urmă" timpul relativ s-a dilatat.

Bunicul scoase notesul său, îl deschise și trecând cu degetul peste o filă, apărură cuvintele spuse către Lemi de bătrânul lui.

Evievici observă carnetul și se adresă Bunicului:

— Eu nu știu cum te cheamă?!

— Bună întrebare, Arhetip mă numesc și-s culegător de perle, zise Bunicul.

— Și nu ni le arăți și nouă, propuse Kobra, uitându-se cu lăcomie și subînțeles către frați.

Ca și cum n-ar fi remarcat, B.Arhetip răspunse:

— Ba da, vi le arăt dar sunt nevoit să vă dau și o Amnezie Selectivă, pentru că unele lămuriri nu le puteți purta.

— Ce-i aia Amnezie Selectivă?

— Sunt două tipuri: amnezie totală și amnezie selectivă. Aceasta selectivă vă trebuie vouă – și v-o dau imediat – înseamnă să uitați momentele acestea. Are un rost pe care nu-l puteți accepta. Uitați, astea sunt perlele!

Le arată notesul. Îl deschise și rândurile argintii scrise în el se făcură șiraguri sclipitoare în mâna lui. Perlele scânteiau și odată cu ele ochii celor patru hultani de noapte.

— S-a spus, adaugă Bunicul, să nu arunci cu mărgăritare†**11** unde nu trebuie; e echivalent cu a arăta.

Odată cu explicația, femomenul optic se amplifică, atrăgându-le atenția: din pergament ieșeau fascicule de lumină în spirală. Celor patru li se închiseră pleoapele și cu capetele căzute pe grumaji adormiră instantaneu. B.Arhetip se întoarse, scoase din desagă un obiect, ce seamănă cu un celular, și vorbi:

— N-aș fi vrut să mai lucrez în perioada Prigonistă. Recunosc faptul că sunt și satisfacții. Am găsit perla după care m-ați trimis; e foarte frumoasă. Le las și eu câte ceva la schimb dar mă întristează morcirla în care arunc.

— Nu-i nimic, va crește frumusețea și prețul celeia pe care deja o ai „Diamantele strălucesc și-n noroi“. O vor regăsi ei mai târziu și o vor folosi.

— Și totuși, aici trezirea nu-i posibilă; ce valoare are comunicarea de astă seară?

— La prima vedere nu are, dar lista aceea doar ei trebuie s-o rezolve. I se dă răutății un cadru și niște limite, funcție de greșelile trecutului. De trezire, mai mult urmașii lor vor avea parte.

— Am înțeles, mulțumesc pentru încredere. Și fiindcă într-un cuget putem să înălțăm un gând pios, am un cuvânt de recunoștință „Bun și drept este Bunicul, pentru aceasta lege va pune†**12** celor ce greșesc în cale.“ Fie numele Lui binecuvântat!

— Așa să fie!

Închise, bagă obiectul în desagă și zise:

— Deșteptareaaa…

Cei patru își reveniră pe dată, iar Bunicul spuse:

— Lemi și frații lui sunt așa de iuți … Oamenii deci, n-au cum să scape. De ajuns, cu vorbăria, ascultați Basmul!

„Vor fi luați și bărbat și femeie, și cel în vârstă și cel încărcat de zile și casele lor vor trece la alții; tot așa și țarinele și femeile“.†**13**
Barbaria lor se extindea, ca o mătase a broaștelor.
Statele vecine au pornit război contra lor și era gata să-i înfrângă.

Balaurul sacrifică pe mulți din anturajul lui, pierdu teritorii, dar rezistă.
Viclenia îi permise apoi să captureze țări și teritorii noi.
Cu o stea în 5 colțuri, slugile lui, marcau zidurile și clădirile cucerite.
Oamenii cinstiți se împuținaseră iar sufletele lor erau posomorâte
Ciuma roșie înghițise un imperiu și domnea ca un cap de mort.
La portretele lui Kalka mulți se închinau
și cântau cântece revoluționare.
Cine nu-l cinstea, putea fi arestat și dat balaurului.
Acesta îl băga în gură, îl mesteca și-l înghițea.
Pușcăriile și coloniile de arestați și deportați se înmulțiseră.
Ideologia clasei conducătoare îmbâcsea mentalitatea lor;
era un stupefiant amestecat în mâncare și băutură.
Efectul, încet dar sigur, îl simțeau după un *Mergi acasă că te-ajunge*!
Au trecut 70 de ani, balaurul se îngrășase iar coada-i era tot mai lungă
Cei roși, vicleni și fără de rușine se îmbuibaseră și ei.

Fata ce găsise sticla cu mesajul, era acum femeie bătrână.
Văzând nelegiuirile, spuse de la obraz celor roșii la față:
„Cum? Voi furați, ucideți și faceți adulter?“**†14**
„Babușca, bată-te-ar năravul rău, o să-ți dăm foc la casă!“
Pe moment însă, au lăsat-o și s-au dus.
Simțind că e în primejdie, ea făcu rugăciuni și se culcă.
În vis, cineva o învață ce să facă.
S-a sculat și a pregătit băutură amestecată cu somnifer
a turnat-o într-o sticlă și a ascuns-o sub haine.
Noaptea, cei înroșiți s-au întors la femeie și au băgat-o într-un sac.
Doreau s-o dea spre hrană balaurului a doua zi.“

— Strașnika, exclamă Evievici.

Kobra ar fi voit să-și lovească trupul cu pumii, dar fiind prea molatic, nu reușea:

— Papașa, să știi că-mi pare rău, ieri ți-am șterpelit niște bani.

— Nu-i nimic, lăstarul meu, nu-mi faci nedreptate. Și eu șterpelisem de la mă-ta… după ce restul l-am dat pe votkă.

Lemi intervine:

— Tovarăşi, s-a spus aşa „Munca în echipă presupune în primul rând să-ţi pierzi jumătate*15 din timp explicându-le celorlalţi de ce nu au dreptate.“

Evievici se înroşi din nou, cuprins de resentimente faţă de Kobra; văzându-se neputincios să-l plesnească, se mulţumi să-l mustre:

— Dar bine, măgarule, totuşi ai profitat de neatenţia mea?!

Davai avea şi el remuşcări:

— Tataie Votkovici şi fraţilor, mă simt vinovat, da, da, vinovat. Ieri le-am furat mojicilor noştri toate foarfecele. Hai să ne gândim şi la slugile noastre! Proştii ăştia ne servesc de ani de zile. Eu am să mai dau din banii mei, să-i plătim mai bine. Da, da, da, aşa am sa fac.

Pentru că se aşternu liniştea, Bunicul profită să continue:

„Bătrâna amăgi pe paznicul ei că-i va da ceva bun de băut.
Paznicul acceptă târgul, deschise sacul, bău şi adormi.
Ea schimbă hainele cu ale lui, şi-l băgă în sac, cu tot cu pistolul lui.
Profitând de întuneric femeia plecă de acolo.
Dimineaţă sacul fu dus la balaur.
Kalka, lacom, deşertă sacul pe gura-i deschisă.
Mestecând victima, arma paznicului s-a descarcat
şi din trei gloanţe, două i-au perforat dantura.
Urlă înfricoşător, trântind coada şi cutremurând imperiul.
De durere a ordonat teroare în toate regiunile.
şi-a revenit, dar frica l-a făcut mai prevăzător.

Ascunsă la rude, femeia suspina de jale pentru vitregia vremurilor.
Hotărî să înşire pe o hârtie, toată supărarea neamului ei.
Nepoţii vor citi şi vor afla de vremea prigonismului ca să nu uite.
Pe prispa casei, la o masă, începu să depene:

„Viclenii mută hotarele ţarinilor, fură turma de oi cu cioban cu tot. Duc la ei acasă asinul copiilor orfani şi iau zălog boul văduvei. Dau la o parte de pe cale pe cei săraci din ţară, iar pe toţi nenorociţii din ţară îi silesc să se ascundă. Aceştia la fel cu asinii sălbatici din pustie

ies pe furiș să-și caute de mâncare și, după ce lucrează până seara, tot n-au pâine pentru copii. Ei seceră noaptea pe câmp, ei culeg via nelegiuitului. Petrec noaptea goi, fiindcă n-au cu ce să se învelească, pentru că n-au veșmânt să se apere de frig. Ploaia repede din munți îi udă până la piele și în loc de adăpost strâng în brațe stâncile. Cei dintâi smulg pe orfan de la țâță și iau zălog haina săracului. Și săracii umblă goi, fără îmbrăcăminte și, istoviți de foame, duc în spinare snopii. La teascul bogatului, ei storc untdelemnul, ei calcă jghiaburile cu struguri și tânjesc de sete. În cetate, muribunzii se vaită **†16** și sufletul celor răniți cere ajutor; dar Bunicul n-aude rugăciunea lor!"

Pe când scria, apăru în poartă o doamnă în vârstă, însă foarte vioaie.
„Supărările voastre nu mai încap pe hârtie fiica mea.
Să faci din această scrisoare o rugăciune specială Bunicului Bunicilor!
Va fi și armă contra bestiei! Privește peste gard, ce observi?"
Venind la gard, văzu coada lui Kalka crescută până în satul ei.
„Măiculițăă, a ajuns balaurul până la mine,..
cred că doarme. Ce mă fac?"
„Împăturește hârtia, du-te și-o pune sub solzii lui, apoi fugi în casă!"
Făcu întocmai, se întoarse iute acasă și se încuie.
Constatând că femeia dispăruse, gândi:
„Bunica Bunicilor să fi fost aceea."
Cerul se întunecă și porni o furtună cu fulgere.
O flamă, ascuțită foarte, trăsni puternic în coada balaurului și i-o reteză.
Acesta urlă, apoi un alt fulger și încă unul și încă.
Fiecare trăsnet scurta din lungimea cozii lui.
Balaurul pierdu din putere și, târându-se, căută refugiu spre capitală.
În aceea furtună au pierit multe din slugile lui
iar el, probabil, s-a ascuns in subterane
spre bucuria celor pașnici."

Kobra pricepe că e sfârșitul Basmului și zise:

— Aliluia.

Ceilalți deveniră vorbăreți, aveau întrebări față de Bunic și comunicări între ei:

— Dar sticla aceea pe care o ai, e cea originală?

— Pielea cu lista neagră unde e?!

— Păi dacă s-a transformat în balaur ce să mai aibă?!

— Fraților, voi vă dezmorțiți, că eu tot înțepenit sunt și am transpirat?!

— Eu nu mai îmi simt nici cizmele în picioare.

— Și eu sunt transpirat, leoarcă…

B.Arhetip strânse pergamentul, îl introduse în sticlă și aceasta în desagă, nu le răspunse la întrebări și, zicând că are de lucru, dispăru.

Profitând de dispariția Bunicului, nălucile s-au apropiat fără grijă, știind că nu-s percepute din planul fizic. Erau foarte interesate de familionul Volsh.

— Papașa, dacă vrei să ți se spună Votkovici, trebuie să ne inviți la un botez cu votkă; mie mi-e sete de pe-acum.

— Da, noi ce căutăm aici? A cui e tractorul acesta?

— Kobra, ia vezi dacă pornește, poate plecăm cu el!

— Papașa, abia pot să mă mișc.

— Papa Votkovici, de ce ne-o fi povestit moșneagul un Basm cu balaur? Ce, noi suntem, broaștele lui?!

— Lemi, explică-le tu, că ești avocat!

— Fraților, zise acesta, la somnul rațiunii***17** voastre s-a referit. Monstrul e ateism și materialism***18**, iar Bunica a fost lăsată să desființeze ciuma. Voi… nu știu ce sunteți, dar eu caut acum o broască voinică să mă salte spre casă.

— O fi ciuma colorată, da' cine-i rumen la față și la interne, știu că-i sănătos tun, mai comentă Votkovici.

Cel mai repede și-a revenit Lemi, dar o luă singur pe drumul spre casă, la pas și cu mintea cam tulbure. Părea ca unul beat, rumen la față. Ceilalți, cuprinși de amnezie, își reveniră mai greu din moleșeala fizică. Doi se învârteau lângă vehiculul ce nu mai pornea, altul căuta să mai găsească unul prin apropiere. Paznicul locului își revenise și de la distanță văzu străini mișunând lângă tractor. Merse iute după ajutoare contra hoților.

Curând, apăru un mojic dintre slujitorii conacului Volsh, bucuros că-și găsise stăpânii.

— Coane Evievici, m-a trimis coana Vasilisa cu căruța să vă caut. S-a îngrijorat că nu mai veniți.

— Strașnika, zâmbi acesta.

Mojicul rămase uimit când bătrânul și feciorii lui, îmbujorați la chip, îl sărutară ca pe un frate. Punând brațul după gâtul slugii, Evievici îi zise:

— De-acuma ea e Vasiliskka Volsh, cu 2k, fiindcă mi-a dat campioni, doi feciori puternici ca zmeii și un avocat de ispravă. Toți înroșiți la măruntaie ca și mine, hotărî capul familei.

Când grupul tocmai dădea să plece veniră și casnicii cu bâte și-i bătură ca pe hoții de cai, deși aceștia fuseseră preocupați doar de un tractor. Caii, speriați, fugiră cu căruța goală pe drum. Dintre toți, scăpat nebătut, Lemi opri căruța ce venea spre el și plecă spre conac. Pe drum își aminti de ai săi, se întoarse, îi găsi vlăguiți și-i sui în căruță, apoi îi transportă la conac.

Trimiteri†⋆ Cap.III O noapte de Basm

1. misiție în negoț ⋆ – Arhipelagul Gulag, Alexandr Soljenițîn. / 2. Noi nimicim⋆ – ibidem. / 3. zi de octombrie⋆ – marea revoluție socialistă, 1917 / 4. cu moarte nemiloasă† – 3Macabei 3.16-18 / 5. trei broaște† – Apocalipsa 16.13 …trei duhuri necurate ca niște broaște. / 6. boala⋆ – remarca unei muieri arțăgoase la piață „Ah, lovi-v-ar boala!“ era calificată drept – Intenții Teroriste. Arhipelagul Gulag, A.Soljenițîn. / 7. Kalka⋆ – sau Kalmius, râu în peninsula Crimeea. / 8. atitudine dușmanoasă⋆ – Raport Final, Comisia prezidențială (Vladimir Tismăneanu) pentru analiza dictaturii comuniste din România: De la caz la caz, acuzațiile erau de „sabotaj“, „înscrisuri subversive“, „discuții dușmănoase“, „ofensă adusă societății“, „uneltire contra orânduirii de stat“ „misticism“, „combaterea materialismului dialectic și istoric“(la preoți!); …existau și încadrări de genul:„diversiune“, „atitudine dușmănoasă“, „instigare publică“, „răspândire de publicații interzise“/ 9. calcă în picioare⋆ – Will Rogers. / 10. cum să scape⋆ – ..i-a făcut și pe îngeri să se prăbușească. Francis Bacon | Apocalipsa 12.4 Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ. / 11. cu mărgăritare† – Matei 7.6 Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare și, întorcându-se, să vă sfâșie pe voi. / 12. lege va pune† – Psalm 24.9 Bun și drept este Domnul… / 13. țarinele

și femeile† – Ieremia 6.11-12 / 14. faceți adulter* – Ieremia 7.9 / 15. să-ţi pierzi jumătate* – George Wolinski / 16. muribunzii se vaită† – Iov 24.2-12 / 17. raţiunii* – Somnul raţiunii naşte monştri, Francisco de Goya. / 18. monstrul e ateism şi materialism* – din interpretările Mariane la Apocalipsă, cap.12.

CAPITOLUL IV

De armele noastre să nu te îngrijorezi, au numai efecte pozitive. Trebuie însă o conștiință curată

Aripi ca de porumbel

„Sunt însă deja acomodat cu multe lucruri care altădată mi s-ar fi părut inacceptabile și încep, timid, să mă simt bine, să deslușesc regulile noului joc din noua lume, din brava lume nouă.“***1** Am început ucenicia la Bunicul Juan Comentatorul, într-o zi pe când eram în camera mea și foarte obosit. Dar așa cum eram, l-am chemat, a venit și i-am zis:

— „Cine-mi va da mie aripi ca de porumbel, ca să zbor și să mă odihnesc?! Iată m-aș îndepărta fugind†**2** și m-aș sălășlui în pustiu.“

El m-a felicitat:

— Bună alegere ai făcut nepoate. „Doar se spune: vino, apropie-te, așează-te pe scaunul acesta, de ce te arăți așa rar?! Ce mai veste? Ești tare slăbit, ce mai faci? Mă bucur că te văd.“***3** Numai că nu-i nevoie să te așezi acum; doar sufletește ești obosit. Hai, vino cu mine să-ți arăt ceva!

Cum mi-a atins mâna, parcă nu mai eram în trup fizic, m-am simțit purtat cu viteză mare, alături de spiritul lui peste clădiri, peste dealuri, printre creste de munți cu aerul lor tare, peste păduri cu specifice triluri de păsări, spre malul oceanului și mai departe. Am zărit culori marine, valurile repetate, feluri și feluri de ambarcațiuni plutind, pești care săreau la suprafața apei și multe alte frumuseți. Ne-am oprit undeva în larg, unde pe un vas destul de mare, două persoane tocmai ieșeau din apă, în costume de scafandri. Atingând puntea vasului, Bunicul m-a pus în temă:

— Putem vorbi, deoarece ei nu ne aud și nu ne văd.

— Care-i rostul lor aici?

— Au făcut scufundări în interes științific, dar privește ce-au găsit!

Tocmai atunci, unul din ei a scos dintr-un sac o cutie cu ornamente vechi și diferite bijuterii. Erau încântați și veseli.

— Se pare că e o comoară.

— Da, și nu una mică. Se vor scufunda iar și vor descoperi alte cutii asemenea și alte bijuterii.

— Ce noroc pe ei.

— De ce noroc?! Hazard nu există, totul are o cauză și nimic la întâmplare nu se petrece.

— Bine, dar în cazul acesta, anulăm teoria probabilităților?

— Teoria probabilităților este doar o teză matematică, o demonstrație pentru variante ipotetice; este o lucrare de birou datorată pasiunii pentru calcule, ceva virtual rupt de realitatea spirituală.

— Vrei să spui că există argumente pentru desființarea teoriei?! Crezi că e bine gândit?

— Bine înțeles. Dacă am lua unele date statistice ale voastre, de pildă, și le-am confrunta cu cele oferite de calculul matematic am vedea foarte mari neconcordanțe.

— Atunci care ar fi realitatea cu aceștia doi?!

— Iată povestea… unul din ei avea avere mare, obținută cinstit. Fiind capul familiei a decis să se mute departe. Și-a luat rudele, un familion destul de numeros, a luat bijuteriile și valorile în cutii ca aceea pe care o vezi, a plătit deplasarea și au plecat cu o corabie. Marinarii vasului au sesizat averea călătorilor urcați la bord, le-au sclipit ochii și au pus gând rău bogătașului și familiei sale. Pe când puneau la cale un plan criminal, slujitorul credincios al acestuia a auzit uneltirile lor și s-a dus imediat, plângând, la stăpânul său. Acesta, pentru că îl prețuia mult, i-a spus „Tu știi cât de mult țin la tine, spune-mi pentru ce plângi și te voi ajuta cu toată inima.“ „Stăpâne, marinarii au văzut averea pe care o ai și plănuiesc acum

să te arunce de pe vas și pe noi asemena." Pe dată, acest înțelept, a realizat situația gravă în care se găsea el și ai lui și a luat o hotărâre magistrală „Du-te repede la rudele mele și le spune să ia absolut toate cutiile și niște cearceafuri și să vină cu ele în față, pe puntea vasului, fără întârziere!" El a așteptat, iar când rudeniile sale au apărut, le-a poruncit să întindă cearceafurile jos, să deschidă cutiile și să răstoarne conținutul lor pe ele. „Decât să pierim pentru aur, argint și obiecte prețioase, iar răufăcătorii să se încarce cu un păcat uriaș, mai bine să meargă toată averea pe fundul apei. Aruncați totul peste bord, a poruncit el!".

Sub privirile înmărmurite ale marinarilor toată averea lui a fost deșertată în ocean și complotul a fost dejucat.***4**

— S-ar zice că a rămas sărac, lepădând totul ca să-și păstreze conștiința curată.

— Așa, fiindcă un altul, în locul lui, cu un atașament excesiv pentru aur și bijuterii**†5** ar fi dorit să găsesacă o cale de negociere cu lăcomia nesăturată a unor fiare. Bogăția trage greu pentru mulți și nu-s în stare *să zboare*; degeaba ai fi un porumbel dacă ai avea pe tine podoabe din pene de aur și argint. De-ar fi căutat un compromis, bogătașul ar fi pierdut timp, iar șansele pentru o rezolvare rapidă și surprinzătoare s-ar fi volatilizat. La mijloc era primejdia ca rudele lui să-și piardă ori integritatea, ori chiar viața din pricina nehotărârii lui. A avut însă mintea limpede și deplină maturitate. S-a ușurat de bagaj ca o pasăre gata de zbor și a putut sacrifica totul pentru că era sărac cu duhul.

— Adică era un spiritual, nedorind chiar dușmanului să se încarce cu niște crime?!

— Da. Sensul corect totuși este smerit de bună voie.***6** O făptură luminoasă i-a păzit averea din fundul oceanului și acum o regăsește prin forța destinului. A plecat pe apă, în cercetare, din rațiuni științifice, însă atras, fără să-și dea seama, de locurile vechi. Își pune costumul de scafandru, nu cu intenția de a găsi comori, și își recapătă valorile deoarece le-a meritat. „Omul capătă ce se poate

dobândi, nici regele nu poate să treacă peste el. De aceea nici nu mă jelesc, nici nu mă mir, ce-i al nostru, nu-i al altora."***7**

— Dar se spune „Înțelepții să întrebuințeze puțin câte puțin averea agonisită de ei ca pe un elixir al vieții, nicidecum însă în mod ușuratic."***8**

— Petru altă situație e vorba aceasta. Averea bogătașului acela consta, în primul rând, din rudele și prietenii săi și nu însemna aur, argint și pietre scumpe.

Explicându-mi acestea mi-am amintit cum puncta B.Juan niște virtuți, îndemnând pe tineri ca să câștige mulți prieteni „Folosiți-vă de bunătate,†**9** de tandrețe, de răbdare și de milostenie!".

Revenind la cazul de față, el conchise:

— Deci „mai bine să trăiești cu regrete decât cu remușcări"***10** Pentru mulți, averea materială trage mult prea greu.

— Pentru ce, Bunicule, tot călătorim, călătorim?! Care-i sensul existenței noastre?!

— Știu că pe mulți ai întrebat aceasta și parte din ei ți-au dat răspunsuri pripite, superficiale, parte din ei te-au criticat pentru caracterul tău iscoditor. Sensul călătoriilor de care vorbești este agonisirea spiritului.***11** Sintetizat „Legea conduce, dragostea înalță, înțelepciunea desăvârșește."†**12**

— S-a zis „Fiule! Din tinerețile tale alege învățătura†**13** și până la căruntețile tale vei afla înțelepciune", dar dacă nu ajungi la bătrânețe?!

— În gândirea unora, mai multe diplome obținute, trecând prin școli, înseamnă să respecți acest îndemn. Se înșală; aici despre învățătura spirituală este vorba. Chiar 5 universități absolvite nu-ți conferă înțelepciune. A doua eroare – lumea crede că bătrânii, sunt mai înțelepți, deoarece au experiență de viață mai lungă. Este o confuzie între experiența de viață profană a omului și harul obținut†**14** prin viața morală, viață cu principii nobile. Șiretenia sau abilitatea de a te descurca poate însemna doar inteligență, dar „între inteligențe sunt puține caractere."***15** Chiar dacă nu ajungi

la bătrânețe poți obține multă înțelepciune; dacă totuși ai lungime de zile, și stăruiești în Lumina binelui și a Iubirii spirituale, îți înmulțești aceasta avere.

— Am înțeles, sau mai bine să zic „am priceput mai bine decât bătrânii." Dar pentru că veni vorba, deosebirea dintre inteligență și înțelepciune, în ce constă?

Atunci Bunicul mi-a întins mâna și mi-a făcut o nouă invitație:

— Hai să mergem înapoi în timp! Concret, ai să-ți arăt echipajul de care vorbeam și apoi o corabie regală.

Noua călătorie a fost total diferită de prima. Ne-am învârtit în sens antiorar, sau poate doar spațiul din jurul nostru. Curând, acesta s-a estompat și modificat, s-a îngustat cu noi în mijloc, ca un papirus de lumină, și lunecând prin el cu tot mai mare viteză am ajuns pe o corabie din lemn, mică din evul mediu. Am fost apoi martorul unui plan ingenios făcut de căpitanul vasului împreună cu matrozii săi, hămesiți după aurul și bijuteriile bogătașului. Voiau să pună mâna pe tot și să-i arunce în apă pe călători. S-a petrecut însă invers, averea a ajuns în adânc iar oamenii au rămas, teferi, pe vas.

La sfârșit, Bunicul a explicat:

— Ceea ce ai auzit, deși era între tâlhari, a fost inteligență intelectuală. Mulți o au și o îndreaptă uneori spre rău, uneori spre bine. Cel inteligent poate rezolva probleme dificile de viață. „Omul înțelept nu e cel ce poate ieși dintr-un necaz, ci acela care îl vede dinainte și știe a-l ocoli,"***16** ținând cont de principii, cum a procedat bogătașul nostru. Fiindcă inteligența nu presupune în mod necesar binele, are o însemnătate practică, lumească, și nu o valoare nobilă, în raport cu spiritul și iubirea Bunicului Bunicilor, așa cum are Înțelepciunea. Știi expresia „frica†**17** de Bunicul"?! Ei bine, pentru că iubirea nu mai lasa loc fricii, expresia capătă un caracter generic. Înțelegem că este grija de a evita pedeapsa părintească, adică sancțiunile pentru indisciplină. Ori ești un copil bun și predictibil, ori unul capricios și nestăpânit gata să perturbi liniștea și fericirea altora.

Bunicul m-a tras de mână, și am ajuns aproape de o corabie somptuoasă, de tip împărătesc; erau mulți vâslași, însemne regale, uniforme și disciplină. Vizionam de undeva de sus ca un film plăcut ce inspiră onoare, liniște și curățenie. B.Juan mă atenționează să percep mirosul mării, și să văd cu atenție unele detalii precum vâslașii, cârma…

Dar vremea se strică, valurile cresc în dimensiune și undeva, la mile marine distanță, percepem că o bărcuță tinde să ia apă, iar oamenii din ea să piară înecați. Furtuna ne afecta și pe noi; pletele Bunicului se răsfirau în vânt și trebuii să țip ca să mă audă:

— Bunicule, crezi că e bine să-i ajutăm cu ceva?

— Nepoate, o vreme ai să te numești „Crezicăebine“. Am putea face ceva, dar presupun că o să te răzgândești. Vino să ne adăpostim pe corabia împărătească! Face călătoria mai sigură și am o jucărie pentru tine.

— Cred că am depășit vremea jucăriilor.

— Pentru una ca aceasta, abia acum a venit vremea.

Ajunși în încăperea de comandă a vasului, ne așezăm pe o canapea confortabilă. Asemenea, nimeni dinăuntru nu remarcă prezența noastră. Bunicul scoase un obiect ca o tabletă cu două ecrane unite și un buton central în partea de jos.

— Uite, acesta e un Eltrim, un fel de procesor. Ca nume ar însemna timis prin elipsă. Lucrează divers dar și pe destine, perioade istorice. Ține-l! Pe ecranul din stânga îi vezi pe cei care erau gata să se înece. Atinge pe căpitanul lor, ca să-l poți tranzita pe ecranul din dreapta!

— Îl salvăm, în felul acesta?

— Nu, doar îl examinăm.

— Observ că procesorul ne permite să simțim mirosul specific al mării, neplăcut în acea zonă, furtuna și sunetul talazurilor ce lovesc… Degeaba încerc să-l separ, nu se desprinde de ceilalți marinari. Doar 3-4 pot să iau odată, se lipesc unii de alții.

— Normal că nu poți. Dacă ei gândesc la fel și au același trecut vinovat, numai aparența fizică îi desparte, altminteri sunt *o*

apă și-un pământ. Deci îi luăm la grămadă, la pachet, îi punem în dreapta și învârtim butonul, sau dăm o comanda vocală ca să-i analizeze peste timp. Învârtim la stânga, ce vezi?

— E trecutul lor... Chiar că-i o jucărie interesantă, iar indivizii văd că s-au jucat cu viața altora în stil banditesc, i-a caracterizat mai ales plăcerea de a face pagube și violența, faptele lor s-au prefăcut în apele tulburi, rău mirositoare, de mai târziu.

— Dacă mă gândesc la „viciile stricăciunii și ale infracțiunii",†**18** ce am vrut să spun?!

— Am înțeles, ai vrut să spui că ei se îneacă în propriile lor fapte.

— Și dacă spun „de ce calci în apă fără să știi cât de adâncă e",⋆**19** ce am vrut să spun?

— Că au de plătit destinului niște polițe grele și nu trebuie să mă amestec. Mă răzgândesc, așa cum ai anticipat, în ce privește ajutorarea lor, dar aș vrea să văd acum viitorul individual și colectiv, în general, cu corabia pe ecran. Rotesc la dreapta, spre viitor.

— Ai și dat comanda, procesorul îți arată, tu încearcă să interpretezi!

— Aș zice că Înțelepciunea este chiar corabia... Deci „frica ne așează în corabia pocăinței și ne trece peste marea vieții cea rău mirositoare", ne conduce spre limanul divin, care este „dragostea, la care străbat toți cei ce se ostenesc, toți cei împovărați de pocăință." Când am ajuns la iubire, am ajuns la Bunicul Bunicilor. Calea noastră „s-a săvârșit și am trecut la ostrovul ce se afla dincolo de lume."⋆**20**

— Foarte bine, dragul meu. Dacă inteligența, care ține de gândirea practică și de latura material-temporală, ar fi cositorul folosit odată la electronice, atunci înțelepciunea ar fi diamantul, căci ține de sfera spirituală și îmbogățește sufletul. Înțelepciunea constă în raportarea justă la chestiuni ce țin de existențial, de Adevăr absolut, de fericire sprituală. E alt subiect de discuție dacă vorbim (în afara limbajului uzual) de inteligența spirituală; atunci da,

termenii se apropie unul de altul și cuvintele intuiție, inspirație le poate fi sinonim.

— Cineva își imagina că un individ ar trăi pe pământ 500 de ani. Zice: cu siguranță va fi înțelept, pentru că s-a confruntat cu foarte multe situații și din fiecare a învățat câte ceva, a acumultat multe cunoștințe, dar asta nu îl face un inteligent.⋆**21**

— Aceasta mi-ar spune mie că 500 de ani s-a uitat doar spre pământ și a căpătat experința *târâtoarelor* – care nu este neapărat de lepădat – deși a mers pe două picioare. Sau, fiind în apă, a căpătat experiența rechinilor din ocean (ca a marinarilor aceia), sau poate a struțului, fără să se uite în *sus* și să zboare. Vreau să spun că dorul după cer îl trage spre înțelepciune și spre adevărata fericire, pe muritor. Eroarea aceluia este că el confundă înțelepciunea cu experiența lumească. Mai curând iscusință, inteligență, deprinde omul în cei 500 de ani. Nu s-au pus la socoteală totuși – să le zicem – prejudecățile⋆**22** acumulate de acela, deși a devenit mai abil intelectual. Mai putem afirma că scoțându-l pe Bunicul din ecuație, nu mai putem vorbi de înțelepciune chiar și după o viață de 1000 de ani. Gândește-te, de pildă, că un mileniu te-ar preocupa perfecționarea în nedreptăți. Ce experiență, ca aceasta, poate fi numită înțelepciune?!

— Rezultă că „inteligentul reușește să iasă cu bine din situații în care înțeleptul nu intră niciodată“, cam cum spuneai. E o departajare clară. Acum, mai vreau să-mi dai și mie o armă, dar să știu ce efect va avea asupra mea?

— Basmele de trezire și celelalte arme doar pe cei răi, egoiști, neînduplecați, îi zdruncină moral și le schimbă comportamentul o perioadă de timp. AntiBunicii intervin, după ele, și caută să-i recupereze pe cei afectați, mai ales dacă aceia se pocăiesc. „Căința paralizează acțiunea malefică și simplifică, anticipativ, procedura judecății⋆**23** finale.“ În general, contraBunicii reușesc să-i aducă la starea de dinainte, cum le convenea lor să fie, și fac aceasta prin metode primitive care le sunt specifice: agresare psihică, bătăi, izolare, ș.a. Grosolan negustorul, grosolană marfa și uneltele.

— Și cum reușesc niște stihii, din planul lor, să lovească pe cineva din plan fizic?!

— Deoarece sunt nedezvoltați ca și ei, și de frecvențe apropiate. Față de ceilalți influența lor este redusă către sfera gândurilor, și cu măsură. De armele noastre să nu te îngrijorezi, au numai efecte pozitive. Trebuie însă o conștiință curată. Poți fi un beneficiar.

— Ca urmare îmi oferi una?!

— Dacă tu Crezi că e bine, o facem și pe asta. Arma ta acum va fi o Legendă. Ți-o transmit și-ți dau și un ecran. Dar înainte, o să mergi cu mine la o comunitate de bătrâni să le povestești tu istorioara cu comoara din adâncuri. Acum să mulțumim Celui în care toate aceste experiențe sunt posibile și să mergem. Cum spui?

— „Binecuvântați neamuri†**24** pe Bunicul nostru și faceți să se audă glasul laudei lui!“

— Fie, fie!

B.Juan Comentatorul e un mare cuceritor în materie de relații cu alții, mai ales printre noi, cei din zona sublunară. Te molipsește cu speranțele sale vii și frumoase pentru viitor; te tonifici repede și din plin, dacă ești înclinat spre tristețe. Pe când scria odată, făcând literei I o buclă frumoasă, îmi ziceam „Iată că nu-i suficient să pui punctul pe I, daca nu-i faci și un cârlionț simpatic!“.

Când ne angajăm într-o discuție subtilă, sau când propune să ne deplasăm undeva, ca să-mi demonstreze vreun fapt anume, referindu-se la partea nostimă a realității,*****25** mă întreabă

„Ce facem dragul meu, mergem pe jos sau luăm o trăsură?“, iar eu, fiindcă știu la ce face aluzie, îi răspund „Hai să luăm o trăsură Bunicule!“.

E glumeț și-ți face plăcere să vorbești cu el. Are mai mult de 800 de ani. Îl provocam „Chiar ai peste 800 de ani, căci arăți destul de tânăr?“ „Da, copilaș, e un mare avantaj să arăți mai tânăr decât ești. Eu când o să împlinesc 900 de ani, sunt sigur că o să par de 899“.

Am mers la vârstnicii aceia împreună cu Bunicul, am povestit de lepădarea averii în apă și de regăsirea comorii. În dialogul care a urmat, o bătrânică a întrebat pe B.Juan:

— E adevărat ce se spune că nu s-a sculat nimeni din morți?!

— Le place unor materialiști să mitizeze chestiunea, spuse Bunicul și-și orientă privirea spre fereastra deschisă, lângă care se afla o colivie și o pasăre înăuntru ei.

Mulți au întors și ei privirea către fereastră, dar el a adăugat.

— Dacă unul e declarat mort și el se trezește din moarte clinică la morgă, nu este o înviere? S-ar putea însă recompune până și corpul asimilat de pământ, sau pulverizat în cenușă, dacă vrea Bunicul nostru, și asta doar dacă ei ar avea disponibilitatea să creadă că toate-s cu putință la El. Totuși ce rost are să fie martori la așa ceva, nefiind dispuși să-și accepte limitările?! Mai curând vor declara fenomenul drept șarlatanie, doar ca să rămână mitul lor viabil.

După câteva clipe de tăcere o rafală puternică de vânt, pătrunsă pe fereastră, a izbit în colivie, zdruncinând-o puternic. Ușa coliviei s-a întredeschis, iar pasărea a ieșit agitată, zburând prin încăpere. Discipolul Bunicului a simțit nevoia să se ducă să închidă fereastra. Pasărea, urmărită de privirile tuturor, după ce a dat ocol încăperii de câteva ori, a revenit lângă fereastră și s-a așezat pe umărul lui Crezicăebine. El a deschis ușa coliviei, iar pasărea a reintrat singură acolo. Zâmbind, Bunicul a zis:

— Așa dragul meu, pentru că ai reacționat bine, vei mai contribui la intrarea unei păsări în colivie.

Adresându-se apoi adunării i-a avertizat:

— Să știți că antisocialii – cum le mai spun unii răsBunicilor – când au mână liberă, scutură colivia trupului mult mai violent decât rafala aceea, iar pasărea vieții***26** poate pleca subit. Veți trage singuri niște concluzii. La încheiere, ca reprezentant al Societății – Basmele Bunicilor Cuminți, vă transmit o avertizare binevoitoare:

Dragii noștri bătrâni și bătrânele plăpânde, aspiranți la titlul de Bunici și Bunicuțe Cumsecade, sau de ființe de lumină, ați văzut?! Așa de fragil este omul ca și colivia aceea la orice zdruncin. Dacă

sufletul omului poate *zbura* de aici, așa ușor și pe neașteptate, nu-i oare înțelept lucru să aibă geamantanele pline, gata pregătite pentru drum lung?!

Ascultătorii l-au chestionat:

— Ce să-și ia în ele, cutiile cu bijuterii?

— Cum, ce să-și ia în ele?! În afară de faptele bune săvârșite și de prieteniile alese, nimic nu-i așa ușor de cărat și de folos dincolo. Aurul, argintul, banii și altele, ori bujuteriile și pietrele prețioase, chiar cecurile trag foarte greu – ca atașament – la drumul despre care vorbesc și pot chiar să te împiedice să-l parcurgi. Cel care se desparte de lumea aceasta trebuie să aibă dulapul plin cu amintiri și fapte nobile făcute în numele*27 Bunicului cel Mare. Și dacă vreți să înțelegeți, atunci să aflați că oricât ar lua cu el din averea isprăvilor sale, tot mai rămâne și urmașilor câte ceva. Așa să știți! Vă lăsăm acum să meditați.

Am plecat de la veteranii aceia, iar la întoarcere Bunicul mi-a relatat Legenda primită de la Societatea „Be-Be-Ce“, apoi m-a întrebat dacă aș avea curajul să o repet prin junglă, între leoparzi, crocodili și șerpi. Ca să nu bravez, i-am răspuns că lupt cu spaimele mele și pot încerca, dar m-a pus pe gânduri întrebarea lui.

Înainte să ne despărțim l-am întrebat:

— Ceilalți Bunici cum arată?

— Cam ca mine. Bunicul Arhetip, pe care îl vei întâlni, e ceva mai înalt. Statura o putem schimba, totuși. Alegem una și o cam menținem. Așa și cu îmbrăcămintea, după cum dorim s-o concepem, fiind o energie modelabilă. Pentru ea, unii se inspiră din îmbrăcămintea viețuitorilor din sferele superioare, dar mulți Bunici, Bunicuțe și alte făpturi de lumină se iau după ținuta purtată de Bunica cea mare: mantii brodate, pelerine, cordon cu flori, ș.a. toate în culori deschise.

— Ce vârste au?

— Au vârste mari. Foarte puțini au etatea sub două secole. Înfățișarea poate fi ca a unuia de 30 ani pe planetă, dar și aici ei pot să intervină, și-și aleg să pară mai bătrâni sau mai tineri, să

aibă părul alb, blond sau altfel. Poartă sau nu poartă barbă, ochii lor sunt plini de blândețe și nu e nevoie să-i rogi de două ori pentru ceva; imediat te ajută dacă ai vreo trebuință rezonabilă. Adesea ți-o iau înainte și-ți rezolvă o problemă fără să apuci să-i rogi. Sunt mereu pregătiți să facă daruri și nu le place să fii trist; au capacitatea să te învioreze. Sunt și Bunici care-și pun pe cap, la culcare, niște bonete ușoare, pufoase brodate artistic. Își fac focul în șeminee concepute de ei; nu că ar avea nevoie de astea, dar le place ca musafirii lor să se simtă cât mai bine și atmosfera să inspire căldură.

Trimiteri†⋆ Cap.IV Aripi ca de porumbel
1. brava lume nouă⋆ – O previziune, Mircea Cărtărescu. / 2. m-aş îndepărta fugind† – Psalmul 54.6-7. / 3. că te văd⋆ – Panchatantra. / 4. a fost dejucat⋆ – Poveste creştină. / 5. aur şi bijuterii⋆ – Mat.6.21 Unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta. / 6. de bună voie⋆ – Interpretare a sf.Ioan Gură de Aur la „Fericiţi cei săraci cu duhul…" / 7,8. nu-i al altora⋆ mod uşuratic⋆ – Panchatantra. / 9. Folosiţi-vă de bunătate† – Carte a Vieţii Adevărate, Revelaţii ale Divinităţii primite în Mexic. / 10. decât cu remuşcări⋆ – Jules Renard. / 11. agonisirea spiritului⋆ – Învăţătură a sf.Serafim de Sarov. / 12. înţelepciunea desăvârşeşte† – Carte a vieţii adevărate, Revelaţii. / 13. alege învăţătura⋆ – Isus Sirah 6.18 / 14. harul obţinut⋆ – Ps.118.100 Pe deasupra bătrânilor mei am dobândit pricepere, că poruncile Tale le-am căutat (după Bartolomeu Anania) / 15. puţine caractere⋆ – Mihai Eminescu./16. ştie a-l ocoli⋆ – Învăţătura a lui Mansur către fiul său, Civilizaţia arabă în vremea celor 1001 de nopţi, Andre Clot. / 17. frica† – Pildele lui Slolomon 1.7 Frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii. / 18. ale infracţiunii⋆ – Carte a vieţii adevărate, Revelaţii. / 19. cât de adâncă e⋆ – Sursă indiană. / 20. dincolo de lume⋆ – Sf.Isaac Sirul: Dar precum nu e cu putinţă a trece marea cea mare fără vapor şi corabie, aşa nu poate trece cineva spre dragoste, fără frică. Marea cea rău mirositoare aşezată între noi şi raiul înţelegător, n-o putem străbate decât prin corabia pocăinţei, mânată de vâslaşii fricii. Dacă vâslaşii aceştia ai fricii nu cârmuiesc corabia pocăinţei, prin care străbate marea lumii acesteia spre Dumnezeu, ne înecăm în marea cea rău mirositoare. Pocăinţa este corabia; frica este cârmaciul ei; dragostea este limanul dumnezeesc../ 21. un inteligent⋆ – Citat, oarecare. / 22. prejudecăţile⋆ – Inteligenţa nu te vindecă de prejudecăţi. Cu cât inteligenţa este mai mare cu atât prejudecata este mai voinică, fiindcă ai aparat s-o justifici. Petre Ţuţea. / 23. procedura judecăţii⋆ – Despre îngeri, Andrei Pleşu. / 24. neamuri† – Psalmul 65.7 Binecuvântaţi neamuri pe Dumnezeul nostru… / 25. a realităţii⋆ – Gluma e o trăsură

bună pentru adevăr. Francis Bacon. / 26. pasărea vieții* – Nu ne mai preocupăm de colivie atunci când pasărea a murit. Încetați de a vă mai preocupa de corpul care poate fi oricând abandonat de pasărea vieții. Ramakrishna. / 27. în numele* – vezi punctul 11.

CAPITOLUL V

Recuperare

Vasilisa, soața lui Volsh, e o bătrână îndesată, semănând și la trup și la figură cu el. Ajutată de câteva slugi tocmai așează masa. Punând bucatele se adresează unei slugi:

— Mai ia pe cineva și ajutați pe conul și pe conași să vină la masă!

— Îndată, coană mare.

În câteva minute, rezemat pe slugi, Evievici, învinețit și oblojit pe alocuri și roșu în alte părți, intră în salon. Feciorii săi, deși bandajați și ei, se descurcă singuri.

— Mamaie, da' Lemi unde-i?

— Bărbate, băieți, Lemi a luat-o razna, când plânge când râde… cu noaptea-n cap s-a dus să ia, cică, o binecuvântare de la un sihastru, să poată conduce norodul.

— Aliluia, i-ai cam căutat în coarne papașa, zise Kobra.

— L-am scutit de roboteala câmpului ca să învețe carte. Ca avocat ar trebui să învețe acum rânduielile casei, dar el umblă pe coclauri. O fi din cauza Bunicului acela. Vasiliskka să-ți spun de Basmul ce ne-a povestit…

— Nu papașa, nici să nu te gândești! strigă Kobra.

— Kobra are dreptate. Bunicul ne-a aiurit pe toți, nu-i povesti nimic! Mai bine vă povestesc eu ce palton bun am furat azi de la vecini; avea și un ceas în buzunar.

— Întâi uitați-vă, ce lustru mi-am dat eu la cizme! le arătă Kobra.

Vasilisa îi lămurește:

— Ieri, după ce v-ați culcat, am fost la vrăjitoarea Bușilă, vecina. Era acolo un vraci și spuneau că Basmele fac ravagii. Ea era furioasă, le numea *basmele lor neisprăvite*. Mai zicea că Bunicii, unii cu nume ciudate, bântuie zona, împuie capul gospodarilor noapte de noapte cu tot felul de narații și amăgesc pe mojici cu viața de apoi. Istoria aceea, sau ce-o fi fost, v-a căpiat pe toți dar noroc de bătaie. Cotonogeala v-a trezit, iar Lemi pentru că n-a încasat-o și-a luat câmpii.

— Vasliskka mea, bine ai spus, trebuie să facem ceva pentru Lemișka al meu... Vai, vai ce mi-au tăbăcit spatele, geme Volsh Evievici.

— Eu sunt Vasilisa, nu Vasiliskka. Nu te mai recunosc bărbate... tu nu ești Evievicika.

— Ba, Vasliliskka ai să fii! Eu n-am născut; tu mi-ai născut o treime de lăstari, doi feciori tari ca reptilele și un avocat isteț ca mă-sa. De-acum ești tovarășa Vasliskka, am zis!... Uli... o să-și revină el.

Bătrânul umple paharele cu votkă.

— Mamaie, sprijini Kobra, și papașa e acum tovarășul Votkovici... Îl rog să-mi mai cumpere o pereche de cizme și apoi înființăm un partid cum zice și tov.Lemianin.

— Visul fratelui nostru acum e politica, a devenit un propagandist, explică Davai.

— Băieți,... bă tovarăși, întâi cultivăm pământul și după aia bem politikie cu votkă. Văd că sunteți pregătiți pentru asta, așa îmbujorați la față. Mai umblăm odată după un tractor și-apoi chemați mojici la lucru, spune tatăl lor și începu să mănânce.

Trokici, numit și Davai, pasionat de mărunțișuri, ar fi fost bun ca negustor la bazar. E călăuzit de aceleași tendințe combative și de rebeliune ca ale fraților lui. Acestea nu-i dau odihnă, îl înghiontesc și chiar îi stimulează fantezia, fără să-și facă probleme dacă aplicarea lor i-ar destabiliza pe oameni. A fost de mic atras de matematică și calcule, care s-au asociat bine cu tentațiile-i cleptomane. Gândirea lui economică îl face să se intereseze:

— Și cu ce-i plătim tov.Votkovici?

— Asta va fi treaba voastră. Sunteți flăcăii isteți și tari ca brazii. De tine Davai un megieș mi-a zis „Iti cere o greblă și-ți ia toată magazia. Da, da, davai grebla, davai ceas, davai palton“*1.

Toți hohotiră zgomotos.

— Stalici al meu socotea, deunăzi, că poate prăda transportul de valori al băncii, mai aminti el.

— Cât pufăi o mahorcă, Kobra curăță transportul de parale și aleluia, întări Vasiliskka.

Hohotiră din nou, dar cu întreruperi, ca să se vaiete pentru vânătăi.

Privindu-și soțul, femeia propuse:

— Bărbate… tovarășe, poate îi ajută și Lemianin…?!

— Acum el e preocupat de Condiția Proletară, și a devenit mai revoluționar decât copoiul Comisar din ograda noastră, semnală Kobra.

Se auzi câinele lătrând afară.

— Te-a auzit,… strașnikă potaie Comisar al nostru, zise Evievici. Davai, i-a vezi, de ce latră?!

Trokici iese, urmat de Vasiliskka. Revin amândoi sprijinind pe Lemi care-i foarte slăbit și cuprins de frisoane.

Feciorul se desprinde și-l anunță pe tatăl lui:

— Papașa, pe drum trece un tractor cu o remorcă. O fi cel de astă noapte, mă duc după el. Evievici tresare:

— Kobra, ia niște slugi și duceți-vă cu toții după el!

Stalici, alias Kobra, iese ultimul, trândind ușa. Bătrânul, urlă în urma lui:

— Dacă mai trântești ușa, nu mai primești alte cizme de la mine, tovarășe!

Uitându-se la avocat:

— Ce-ai pățit Lemișka, băiatul tatii?

Uli explică:

— Ca revoluționar… îmi trebuia o binecuvântare… un pelerin mi-a dăruit o carte drept talisman și m-a îndrumat la un pustnic

în pădure… când am ajuns, el a observat că s-a tulburat apa lacului de acolo și a spus elevului său că-i din pricina mea… Pentru asta a țipat*2 la mine de m-au trecut sudorile. Lemianin își roade unghiile, continuă să tremure și să bodogănească:

— „Însă celor care se pocăiesc le-a dat întoarcerea,†3 și pe cei care slăbesc îi îndeamnă la răbdare.“ „Că nu până în sfârșit va fi uitat săracul, iar răbdarea saracilor în veac nu va pieri.“†4

— Bărbate, tovarășe rămâi cu el, propuse femeia punându-și broboada pe cap. Eu mă duc iute la coana Bușilă, să găsim un leac sau să vedem ce-i de făcut.

Volsh poruncește slugilor să aducă votkă, și-i dădu fiului să bea. În câteva minute bătrâna se întoarce cu Vraciul. Acesta ceru o basma și-l leagă la gură pe Lemi. Femeia se miră:

— De ce îl legi la gură?

— E limpede că a auzit o formulă, o vorbă. Acum are niște citate, dar dacă își amintește ce i-a spus Bunicul, sau pustnicul – ce-o fi fost – o pățiți și voi. Vine din urmă și coana Bușilă, am lăsat-o să facă o rețetă. Haideți să-l ducem în grajd… dacă acționăm repede îl vindecăm!

— Nu-i mai bine să-l ținem aici?

— Faceți cum vă spun! Sunt nevoit să chem și pe jupân Paluda-vajnicul. Ca să nu rămână cu sechele, o să-i dea o chelfăneală. Coană Vasilisa, adu niște grăsime de porc să-l ungem! Trebuie și recuperare organică.

— Să-i fac un ceai de pelin!?

— Nu pelin că-l smerește mai tare.

După ce îl aduseră în grajd apăru și coana Bușilă cu un samovar și două sticle. Îl dezlegă la gură și-i dădu să bea din fiertură, dar și votkă. Uli reveni la citate:

— „Este adevărat că libertatea este prețioasă – atât de prețioasă încât trebuie raționalizată. Dacă vedeți pe cineva deștept, îmbrăcat cuviincios și care vorbește corect limba noastră împușcați-l pe loc, pentru că nu-i de-al nostru.“*5

Evievici, reveni la optimism:

— Strașnika. Începe să-și revină, lăstarul meu, tovarășul tatii.

Lemi rămâne în grajd cu Vraciul și cele două femei, care îl freacă atent, pe piele, cu untură de porc, iar bătrânul iese, fiindcă feciorii săi, însoțiți de slugi, s-au întors cu tractor cu tot.

— Ce face?… Cum se simte Lemi, papașa?

— Parcă începe să-și revină. Vraciul îi dă să bea să-l anestezieze un pic.

— De ce anestezie?

— Mi-a spus că n-are încotro, cheamă un vajnic, de dincolo, ca să-i dea un toc de bătaie. Altfel îl pierdem, ia calea pocăinței și se face om bun.

— Nu-i rea o boțeală, papașa, îi mai vine mintea la cap. Ce, el să n-aibă parte ca noi?! Dacă vrea să ajungă revoluționar trebuie să fie călit, să fie oțel ca mine, bravă Stalici.

Davai adăugă:

— Ai văzut, tataie?! Am zis davai tractor și l-am confiscat.

— Bravas fiule, hai să vă îmbrățișez. Asta meritau… trosni-ar coada lui Kalka.

— Tovarășe Votkovici, te-am răzbunat. Erau doar trei însă i-am boțit bine. Comisar s-a repezit și el și i-a mușcat. Puțin după, fără să știu, s-a băgat pe lângă roți după o mâță și l-am călcat.

Evievici sări ca ars:

— Cum, Comisar al nostru e mort?

— Da, papașa. A luptat ca un viteaz dar a căzut pe câmpul de luptă. Stașnic câine.

— O să-l îngropăm cu onoruri, decise tovarășul Volsh Evievici și plecă după Vraci.

— „Se poate spune că a ajuns pisica să invidieze viața de câine“,*6 comentă tovarășul Stalici.

* *

Vraciul scosese afară din grajd pe cele două femei, găsi cartea lui Lemi și, socotind-o duhovnicească, i-o luă, apoi legă din nou gura avocatului ca să nu se audă urlete.

Cât timp nălucile lui Paluda snopeau în bătaie pe avocat, Vraciul văzu cum Paluda azvârli două limbi de șerpi, de la cingătoare, și le transformă în seceră și ciocan. După aceasta au stabilit împreună înființarea unei unei echipe speciale de recuperare-reintegrare, drept *tratament* pentru cei pocăiți, pe viitor. După unele aranjamente privind familia Volsh, Paluda îl trimise pe Vraci după Evievici, iar el se duse să vadă tractorul, remorca și să le deoache.

Vasiliskka se despărțise de vrăjitoare și acum vorbea cu Kobra:

— Tovarășa Bușilă a plecat bușind poarta, mi-a zis că-s o neisprăvită ca și Uli, fiul meu. Probabil pentru că n-am plătit-o… tiii!… M-am molipsit și eu cu *tovarășe*. Ce ne facem și cu ta-tu, a început să-i tovorășească pe toți, pe mine mă ia cu KK; astea sunt tot de la Basmul acela, mi se pare?!

— Așa e mamaie, bine că l-am recuperat cât de cât. I-au rămas niște obsesii de care o să scape, dar dacă i-ar administra acum o nouă recuperare cu ciomăgeală, aleluia. Nu rezistă.

⋆ ⋆

Tatăl era îngrijorat:

— Sper că nu l-au omorât în bătaie, Vraciule!

— N-ai grijă coane, mai mult l-au speriat. Jupân Paluda, îmi zise să-ți dau acest corn mic, cum are și coana Bușilă. De câte ori vei suna din el, de atâtea ori va veni jupân Paluda să-ți ajute. Îți mai trimite o seceră și un ciocan. Le pui deocamdată deasupra blazonului familiei. Sunt niște arme care-ți vor folosi mai târziu. Te va anunța el când și cum. Îți mai dau două sticle. Asta pe care scrie Votkă o bei tu și familia ta ca să deveniți mai puternici. Cealaltă e o licoare din care o să torni câte puțin în mai multe butoaie cu apa. Are să capete gust de votkă 100%, dar o servești numai la străini, prieteni, invitați, vecini. Efectul este că-i faci să-ți devină aliați și să ți se supună. Ai mare nevoie de ajutoare căci jupânul te trimite să aduni cât mai mulți sclavi. Mi-a explicat că-ți pregătește tractorul și remorca. O să le deoache pereții interiori și banchetele. Ai să afli folosul mai târziu. Cu ele te duci în lung și-n lat după ei. Tu și

familia ta veți fi, cu sprijinul lui Paluda și al cetei lui, cei mai puternici între furioșii norodului. Să fiți neînfricați! „Marile realizări*7 sunt atinse nu prin putere, ci prin perseverență."

După aceste indicații se despărțiră. Votkovici și feciorii, lui deschiseră ușa grajdului, unde Lemi era plin de untură de porc și de bălegar. Cum l-au dezlegat la gura, el s-a dezlegat la citate și a rostit sentențios:

— „Noi nu credem în moralitatea eternă și considerăm perimate toate*8 poveștile despre moralitate!"

— Bravas, tovarășe Lemianin! îl încuraja Trokici.

— Flăcăii tatii, exclamă Volsh Votkovici, tovarășul nostru Lemianin Uli și-a revenit.

— Papașa, cred că e bine să vorbim iar cu coana Bușilă; o să fie complet vindecat când o să capete limbă de lemn.

Paluda își adunase ciracii ca să dispară cu ei în eter. Vraciul, fiind în plan fizic, porni pe jos.

Pe drum, află în buzunar cartea luată și o cercetă atent. Erau niște rugăciuni către Bunica Bunicilor și diferite texte religioase. Relativ mișcat de cele citite gândi „Nu e pentru cine se pregătește, ci pentru cine se potrivește".

Trimiteri†* Cap.V Recuperare
1. davai palton* – Rău era cu „der, die, das" ♪ Da-i mai rău cu „davai ceas" ♪ De la Nistru pân' la Don ♪ Davai ceas, davai palton ♪ Davai ceas, davai moșie ♪ Harașo, tovărășie – Constantin Tănase. / 2. a țipat* – cazul unui agitator la sf.Serafim de Sarov. / 3. le-a dat întoarcerea† – Isus Sirah 17.19 / 4. nu va pieri† – Psalmul 9.18 / 5. nu-i de-al nostru* – Citat din Lenin. / 6. viața de câine* – Arhipelagul Gulag 1918-1956, A.Soljenițin. / 7. marile realizari* – Samuel Johnson. / 8. perimate toate* – Lenin în congresul Consomolului 1919.

CAPITOLUL VI

O noapte de Legendă

Pe timpul serii la conacul Volsh este activitate mare. Evievici, zis Votkovici, e plecat după băutură la beci, Lemi are pe birou registre, scrie și explică, în timp ce vizitatori și mojici i se perindă prin față. Stalici și Trokici fumează, mai mănâncă din ce aduce Vasiliskka și aproape că-i forțează pe oameni la un pahar cu licoare de votkă, numindu-i tovarăși. Doi acordeoniști vorbesc și cinstesc așteptându-și, pe scaune, momentul lor lor muzical. Încăperile de la conac sunt spațioase și-n ele forfotește lumea, în majoritate bărbați și doar câteva femei în vârstă. Se discută mai ales despre agricultură dar și de politică.

Afară, într-un loc întunecos, un tânăr de statură medie, suplu, iscodește lângă una din ferestrele mai dosite, la ce se petrece în interior. Are cam 30 de ani, ochii mari, iar părul său scurt este șaten. Si-a ales haine mai închise la culoare, ca să nu fie prea vizibil.

Tovarășul Volsh Evievici, care înștiințase sătenii că vrea să înființeze Uniunea Traktoriștilor Furioși (UTF) a apelat la ei pentru donații, unelte și sprijin ideologic după cum l-a consiliat tovarășul avocat Uli, fiul său. Deasupra mobilierului interior, aproape de tavanul îmbibat în fum de țigări și-n diferite unghiuri ale camerelor, sunt prezenți antiBunici, dintre care cei foarte războinici au arme. Mai sunt și alte năluci, care pe unii oameni reușesc să-i lege cu un fel de lanț și-i trag, discret, unde vor ele. Se fac pariuri

pe capetele lor se aranjează întâlniri la căminul victimelor ș.a.m.d. În mare, e aspectul unei distracții răutăcioase pe seama personajelor mișcătoare din planul rudimentar. Aceste stihii încearcă să le inducă unora visul că devin purtători de drapel sau eroi. Produc și alte efecte asupra lor căci încep să-și clevetească apropiații, soția, soțul, sau își blestemă sărăcia ori condamnă conducerea politică. Dușmanii din planul eteric, trag săgeți cu diferite obiecte în vârf, către frunțile lor. Cum e atins unul, cum îi sticlesc ochii, și acela emite o lozincă pe gură, o expresie, de obicei înfumurată, irascibilă. Dacă nu apar efectele scontate trag spre piept, spre umăr sau alt loc, mai folosesc mâzgălitul cu un fel de gudron†**1** negru și-s foarte activi, exclusiv în rău.†**2** În acest spațiu, extins deasupra încăperilor conacului, apare și un Bunic însoțit de trei ființe. Vizibil deranjați de fum, sau mai curând de structura grosolană a atmosferei, tușesc puțin și încearcă să se adapteze culorilor și radiațiilor inferioare. Prezența lor nu trece neobservată. Creaturile rebele își întrerup operațiunile conspirative, uitându-se către ei.

— Cumsecădenia voastră, ce faceți aici?! întreabă viclean un contraBunic, pe cel care conduce?

— Sunt Comentator și nu deranjez pe nimeni. În aria voastră puteți face toate nelegiuirile care vă trec prin minte, eu doar asist, comentez și uneori consemnez. N-avem nicio armă la noi.

RăsBunicul se uită către ai săi:

— Auziți nelegiuiților, îl lăsăm la galerie, să asiste?!

— Dacă nu-i lăsăm pot să riposteze și ne îngreuiază nouă lucrarea.

— Așa, așa,... atunci îi lăsăm.

Fără să mai țină cont de musafirii nedoriți, cărora le-a și întors spatele, îi încurajează pe companionii săi agresivi, care-s pregătiți să muște și să zgârie:

— Continuați și turbați după plac, oștenii mei! Haideți cu etichetele să-i ștampilăm pe cei de lângă masa aceea! Războinicii†**3** se înghesuie, aplicând pe trupurile personajelor de jos, etichete*__4__

vizibile doar pentru ei, precum „Ploșniță roșie“„Putregai“, ș.a. Cum vedeau pe unul dând paharul pe gât îl și mânjeau cu gudronul lor.

Juan Comentatorul făcu către însoțitori o primă observație:

— „Acolo vor zăbovi năluci ce umblă noaptea†**5** și în acele locuri își vor găsi odihna.“

Tovarășul Uli, la biroul său, bifează rubrici, pune să semneze pe donatori și are citate docte sau revoluționare pentru ei. Un eteric, realizând că s-au strâns bani mulți, arată unui companion:

— Stai să vezi!

Merge în stânga lui Lemi și-i șoptește ceva printr-o pâlnie. Lemi rotește ochii, bagă mâna în sertar și transferă din hârtii în buzunarul său. Afară, tânărul care urmărise pe geam cele din birou, privește pe ecranul ce avea cu sine; pe el apar explicații „El se hrănește cu năluci, inima lui înșelată l-a dus la rătăcire. El nu-și mântuiește sufletul său și nu zice „Oare ce am†**6** eu în mâna mea nu este o momeală?“

Agitându-și cozile, răufăcătorii se distrează copios.

— Cu pâlnia mea de transmisie scurtă îi plasez gânduri direct în coretexul cerebral.

În zona lor, Kobra și Davai stau de vorbă și beau:

— Bună ideea lui taica Votkovici cu cheta pentru Uniune.

— Mi-a poruncit să scriu pe o scândură Komisar – în grafie cu K – Erou al Luptei de Clasă. I-a dus trupul în ogradă, a ținut un cuvânt în fața slugilor și, cu emoție, l-a îngropat.

Kobra, examinându-și cizmele, remarcă:

— Pe oameni ca pe oameni, dar pe câini îi iubește precum câinii pe el. Ce-i al lui i-al lui.

— Daa, papașa e om de sacrificiu, dă totul din el pentru cauza revoluției. Mai ales când urăște din tot sufletul.

— Știu, i-a molipsit și pe alți revoluționari să strige din suflet „Uraa! Uraa!“ când au câte o victorie.

— Vrea să înființeze un Komisariat al norodului, sau să schimbe numele Uniunii mai târziu.

— După bătaia aceea se ține încă bine. Dacă mai prinde vreo paranoie de Basm trebuie să-l ascundem pe tataia, altfel îl moaie definitiv la recuperare.

— Mamaia a aflat că și Legendele sunt periculoase; te hlizești, te porți ca un narcoman și rămâi cu obsesii. Da, da, da, cu obsesii.

— Cum sunt astea?

— Tot niște băsniri de hodorogi; nu induc neapărat pocăință, sunt mai suportabile, scoți ce ai din tine, exact ca la celelalte.

— Cum adică?!

— Divulgi, ești sincer, te dai pe față.

— Mâine, sau după chef, mai vorbim cu taica despre vreun jaf pentru bani în plus… dar nu știu dacă mai sunt în stare, că-s buimac și mă dor dinții.

Evievici intră cu două damigene grele, le dă slugilor și mai poruncește să ducă la magazie uneltele adunate din donații .

— Davai, ai scris și tăblițele pentru uși?

— Da, da, da, papașa.

Îi arată niște tăblii pe biroul lui Lemi cu textul „Nu trântiți ușa!". Bătrânul Votkovici, ia o pensulă, mai adaugă un cuvânt pe fiecare tăbliță, apoi împreună cu fiul lui le bătu în cuie pe toate ușile. Mulțumit își zise „strașnika". Acum toată lumea putea citi „Nu trântiți ușa!… Trânti-v-ar!".

Avocatul Uli, zis și Lemi, stă pe scaun absorbit de gânduri contradictorii, specifice unui agitator înnăscut. De obicei oscilează tare din punct de vedere emoțional, nu ezită să-și afișeze atitudinea extremistă și pentru aceasta este preocupat să apară în haine curate și îngrijit, în fața oamenilor. Este avid de puterea politică până la nebunie și visează să timoreze cu planurile sale de dominație pe toți care i s-ar împotrivi. Drept mijloace de impunere și-a ales ca unelte minciuna și viclenia. Acum, plictisit că nu mai are clienți ori donatori, ia o foaie de hârtie. Își pipăie vânătăile de pe corp și gândindu-se câtă bătaie a suferit pentru revoluție, pentru cauza

neamului, devine depresiv. Norodul va trebui să afle ce a pățit viitorul său lider. Înfiorat și rozându-și unghiile, scrie din patosul inimii că: Toată săptămâna trecută a fost „o lecție grea,*7 amară și întristătoare pentru întregul norod".

Coana Bușilă a venit și ea la conac, dar nu a donat nimic. Privește lung la cei adunați, nu se amestecă în conversații, ci doar merge prin încăperi.

Taica Evievici, văzându-și avocatul trist, vine, îl cuprinde de umeri și-i spune:

— Băiatul meu, mi-a plăcut chestia aceea „Fură turma de oi cu cioban cu tot". Cum zici tu, suntem vicleni dacă facem și noi așa? Și cum să reușim chestia asta?!

Feciorul gândește puțin:

— ... Fii dialectic papașa! Fără minciună n-avem progres. Noi revoluționarii ne preocupăm de dezvoltarea naturii, societății și gândirii. Punem pe alții să ia și oile și ciobanul. O să formulăm reguli noi și lumea ne va urma. Asta e dialectica noastră „O minciună spusă destul de des devine adevăr."***8**

Tatăl lui, mulțumit de răspuns se îndepărtează ca să repete și înregistreze mintal teoria *revoluționară*.

Un gospodar, venit aproape, a auzit și face caz, profitând de aceste cuvinte:

— Eu, de exemplu, spun „Ești un tembel, ești un tembel, ești un tembel". Acest lucru devine un adevăr, pentru că lumea nu știe cât de mare revoluționar ești dumneata, tovarășe Lemianin, dar auzind des acest lucru îl va lua de bun. Am analizat dialectic?

Avocatul se ridică de la masă și merge lângă gospodar să-l impresioneze față de toți cei care ascultau. Vasiliskka, profită să se așeze pe scaunul eliberat, iar feciorul ei își găsește cuvintele:

— Nu ai fost destul de dialectic omule, fiindcă „Este absolut necesar ca teroarea să fie legalizată principial,***9** în termeni clari, fără echivoc." În felul acesta, dumneata nu ai posibilitatea să repeți ce vrei. Furia Traktoriștilor roși ți-o ia înainte, îți confiscă moșia, îți deportează familia și te execută, ca să nu mai ai idei dintr-astea.

„Ideile sunt mult mai puternice decât armele. Nu le permitem*10 dușmanilor noștri să aibă arme, de ce le-am permite să aibă idei?“

Comentatorul consemnează „Nu le-a păsat de înțelepciune și de aceea n-au știut ce este binele și au lăsat celor care sunt în viață amintirea nebuniei lor, așa încât ticăloșiile lor să nu fie înghițite de uitare“†11

Gospodarul ajunge la ce voia să spună:

— Înseamnă că deja ați început mârșăvia voastră, jefuindu-mă de tractorul pe care îl aveam. Furați, nedreptățiți cetățenii și vă constituiți, perfid, într-o Uniune ca să aveți putere politică. Recunoașteți asta!?!

Dialogul devenise tensionat.

Vasiliskka face semn lui Kobra și Davai să-l sprijine pe fratele lor, apoi profită de faptul că ceilalți privesc altundeva, ia bani din sertar și-i băgă la sân. Iute apoi toarnă într-un pahar niște licoare de votkă, în altul apă și se duce să-l ajute pe Lemi care, în încurcătură fiind, întârzie puțin, apoi replică:

— „Înainte de a ne angaja în discuții inutile despre putere, trebuie să punem mâna pe putere“.*12

Vasiliskka, ajunsă cu paharele în mâna lângă ei, se adresează păgubitului:

— Coane, coane... înainte să discutăm ca între gospodari, hai să cinstim o votka, tovărășește! Evievici șoptește pentru sine:

— Starșnika, Vasiliskka mea.

Păgubitul acceptă, dă paharul cu licoare peste cap, iar Vasiliskka apa. În acel moment gospodarul e violentat de vreo 20 de năluci cu armele lor, fără ca nimeni din lumea materială să-și dea seama. Folosesc arcuri. Una din săgețile de energie îl lovește în gât.

Gospodarului i se moaie picioarele, începe să tușească, se sufocă, devine palid la față și se așează pe dușumea.

— Scoateți-l la aer! poruncește slugilor Vasiliskka. Comentatorul punctează însoțitorilor „și am găsit că mai amară decât moartea este femeia a cărei inimă†13 este o cursă și un laț și ale cărei mâini

sunt niște lanțuri; cel plăcut Bunicului scapă de ea, dar cel păcătos este prins de ea."

O nălucă constată, în paralel „Coana asta e vasilisc*14 de-al nostru." Soțul, încântat de consoarta sa, vine și o felicită:

— Strașnika, Vasiliskka mea, strașnika, și către slugi:

— Dacă nu pleacă, să rupeți varga pe spatele lui… trânti-l-ar!

Lemi vine lângă Votkovici și-l îndeamnă:

— Papașa, trebuie să-i punem în spate acestuia o învinuire, ca să n-o pățim noi!

— Lăstarul meu, mâine îi facem vreun denunț și-l aranjăm.

— Strașnic. „Articolul 93 din Codul de procedură*15 penală spunea chiar așa: O declarație anonimă poate servi drept motiv pentru a intenta un proces penal".

— Bravas tovarășe, așa te știu, îl lăudă Votkovici.

Apoi, ca să abată atenția obștii, poruncește muzicanților să cânte și mojicilor să mai aducă băutură și niște gustări.

În ritmul acordeoanelor invitații încep să salte pe lângă perechea lor. Votkovici care socotește că a băut doar votkă, ferindu-se de licoare, fiind amețit, forțează o slugă să bea, apoi se urcă în spatele ei ca să facă pași de dans. O namilă călare pe un calic. Încurajați de mitocănia tatălui lor, Kobra și Davai forțează asemenea pe alți mujici să bea, îi umilesc și-i călăresc spre hazul chefliilor prezenți.

Crezicăebine formulează o propoziție, poartă degetul pe ecran și apare „Vai vouă celor ce astăzi râdeți, că veți plânge și vă veți tângui"†16 După un timp Volshii se adună separat în biroul lui Lemi, interesați de suma de bani colectată.

— Papașa, îți raportez înscrierea sătenilor buni de muncă; doar puțini n-au venit.

— Îi luăm mai târziu pe sus, cu lopata, interveni Davai.

— Dar nu sunt bani destui, fraților, zise avocatul. Sunt prea puțini pentru noua Uniune-gospodărie, pentru muncitori la agricole, pentru alimente și unelte.

— Ne-ar trebui bani și pentru mită colo și colo, când e cazul, completă Kobra.

Intră soața lui Votkovici, căreia îi și spuse:

— Vasiliskka, s-a terminat cu donațiile și înscrierile, dă norodul afară, nu mai avem timp de ei!

— Muzicanții zic să-i plătești că te-ai tocmit cu ei.

— Muiere, votka aia specială de butoi rezolvă problema, n-ai observat?! Întâi dă-le să bea!

Stalici găsește o soluție:

— Mamaie, dacă nu-și face efectul le propui o funcție în Uniune. N-avem bani, de dat.

Davai, sughițând, tot la bani cugetă:

— Fraților, să ne deghizăm, să facem arestări și confiscări! Da, da, am nevoie de bani.

— Ca să-i dai pe femei? îl provoacă Evievici.

Tace surprins, dar Lemi intervine:

— N-ai ce lua frate, sunt săraci lipiți, mai bine prădăm***17** o casă de bilete.

— E puțin acolo, tot la transportul bancar ajungem, zâmbi satisfăcut Kobra, în timp ce ochii lui Volsh Votkovici se animă. Papașa, am vrut să-ți fac o surpriză… am plănuit singur o *expropiere****17** la drumul mare și voiam să-ți dau vestea după ce ieși la interval cu o pereche de cizme noi.

Președintele Uniunii, tovarășul Evievici, rămase puțin pe gânduri.

Lui Stalici, ca specialist în tâlharii, îi ies mereu planurile, dacă le face fumând. Ca să ascundă mirosul de mahorcă se parfumează intens, își lustruiește încălțămintea foarte bine și participă adesea la petreceri nocturne, unde-i place să-și exprime ura față de autorități, să-și arate lipsa de scrupule și să pozeze ca om de oțel. Oportunitatea de a avea și o anumită prestanță îi surâde în această seară, căci Volsh spune:

— Lăstarul meu, apreciez contribuția ta. Pentru că acum n-am bani de cumpărături, îți ofer funcția de vicepreședinte al Uniunii. Hai să trăim, Vasiliskka! Trăine-ar treimea fiilor!

Bătrâna iese și trase ușa, fără s-o trântească.

Intră niște slugi, trimise de stăpâna lor, și le aduc mâncare, mămăligă și un samovar cu vin fiert, conașilor. Nălucile de dincolo, împuținate după plecarea invitaților, își mențin interesul pentru familionul de revoluționari; îi îmbie la fumat pe surații lor de jos, dar însoțitorii Comentatorului încep să se impună în controlul situației, obligând războinicii eterici să se tempereze și să cam scrâșnească a împotrivire.

— Tataie, zise Lemi, e vorba de transportul băncii centrale. Frații mei sunt profesioniști în spargeri. Kobra, câți bani sunt acolo?

— Vreo 300.000 de parale. Folosim arme.

— Le avem pe alea furate anul trecut de la cazarmă, avem și muniție, zise Davai, apăsându-și țeasta cu palma ca unul cherchelit după chef.

Volsh Evievici împărți atribuții și făcu planificări:

— Mâine le verificați! Kobra, tot mâine ne spui care-i planul și cum facem să iasă totul ca lumea. Băieți, cât de curând trebuie să pornim vânătoarea de sclavi. Lemi, acum numeri iar banii strânși și ții evidența lor în caiet! Mă duc să pun slugile să verifice poarta și curtea; unul din voi aduceți secera și ciocanul să le punem peste blazon.

Ieșit afară, bărbatul apucă să dea vreo două porunci slujitorilor de la conac și observă mișcare lângă una din ferestre. Tânărul dosit acolo își trădase prezența, fără să vrea. Se grăbește să bage într-o geantă ecranul, fiindcă Volsh se apropie. Este prins de ceafă și tras în casă. Deși Bunicului nu-i scăpase faza, nu interveni.

— Flăcăi, am prins un nepoftit, anunță Evievici, izbindu-l brutal, spre interior, pe băiat.

Acesta după trei pași, din pricina forței bătrânului, se prăbușește, ținându-și strâns geanta sa.

— Ce ai acolo? se răsti la el Votkovici.

— Lucruri personale, am venit să cunosc adevărul despre voi.

— „Aici să nu cauți adevărul! Tot ce ai, va trebui să dai! Va trebui să dai tot!“*__18__ Ca intrus, te supui! zise Lemianin.

— Davai geanta! porunci Trokici.

El continua să strângă geanta la piept, sperând ca Bunicul să-l ajute. Zadarnic. Totuși nimeni nu încercă să i-o smulgă.

— Ce-i facem? consultă Uli pe ceilalți.

— Primul lucru este să-i dăm să bea, sugeră Stalici, care tăcuse până atunci. Umplu un pahar și se apropie de el.

— Uite tinere, numai noi știm ce-i ăla *darul băuturii*...

Din apropiere Lemi preciză:

— Iei din licoarea ce-ți dăm noi, te instruim, și ai să-i poți deochia pe toți cu ideologia noastră revoluționară, de succes.

— Să mai zică unii ca beția nu e un Dar, spune Stalici.

Lemi nu e de acord:

— Prostii, ce Dar?! Poți fi cel mult *wotkaholic* ca să slujești antiBunicilor. Fără ideologia noastră, băutura asta e doar mai tare ca apa chioară.

Fiindcă teoria devenise serioasă, bătrânul și frații tac, fără contraargumente. Doar tânărul își permise să replice mai filozofic:

— „Toți trăim sub același cer, dar nu toți avem același orizont.“***19** Nu beau nimic, nu știu de alcool, zise tinerelul agitat.

Kobra rămâne cu paharul în mână.

— „Dacă nu știi, te învățăm; dacă nu poți, te ajutăm; iar dacă nu vrei, te obligăm“,***20** spuse Lemianin.

În încăpere este un cântar, Votkovici îl vede și are o idee.

— Ia stați, flăcăii mei! Întâi îl cântărim cu geantă cu tot și apoi îi dăm să bea pe cântar, până îl facem să cotizeze la UTF și să cânte cu toată inima, ca un revoluționar.

Feciorii lui se pun pe râs și atmosfera se relaxază, însă nu și pentru intrus. Speriat și descurajat că Bunicul nu-i sare în ajutor se cam albise. Trăsăturile sale de băiat cuminte sunt afectate acum de îngrijorarea ce i se citește pe față.

Vasiliskka, venită și ea, stătea lângă ușă și privea scena.

— Nu prea ești îmbujorat la față, te colorăm noi, zise Volsh privindu-l, apoi adăugă:

— Tovarășe Uli, cât facem noi astea, tu ai cinstea să pui mai sus de blazonul familiei secera și ciocanul. Votkovici își trase un scaun lângă cântar, iar Kobra dirijând pe tinerel pe cântar, îl avertiză:

— Ia suie mojice pe cântar și ai grijă să nu mă calci pe cizme, că pun slugile să te înhame!

Deși suit pe cântar, acul cântarului înregistra zero. Tinerelul înțelese că aceasta se întâmpla prin intervenția Bunicului.

— Ce se petrece?! se minună Volsh Evievici.

Feciorii lui, uimiți și ei, îl dau jos pe băiat și se urcă pe rând. Constată că nu e defect cântarul, pentru că lor le indica greutatea. Suindu-l iar pe băiat, cântarul înregistra zero.

— Ceva nu e în ordine, zise Volsh, rămas confuz.

Deveniseră serioși, neavând nicio explicație pentru fenomen. Deasupra textului Uniunea Traktoriștilor Furioși, inscripționat pe perete, operațiunea cu secera și ciocanul se încheia. Băiatul prinse curaj și, amintindu-și de aparat, deschise geanta să privească ecranul, iar Lemi, care tocmai terminase de împodobit blazonul, întrebă:

— Cum te numești, băiete?

— Crezicăebine.

— Cum?! întrebă iarăși Kobra.

— Așa mă cheamă, Crezicăebine.

Vasiliskka puse mâna la gura speriată, iar Crezicăebine citi de pe ecran, cu glas, un mesaj pentru gazde:

— „Poate oare să-și schimbe etiopianul pielea sa și leopardul petele sale?†**21** Așa și voi, puteți oare să faceți bine, când sunteți deprinși a face rău?“

Mai apăru și îndemnul „Citește-le Legenda!“ El se conformă, scose repede un pergament și zise:

„Pe vremuri, străbunii Bunicilor de azi…“ Cum auzi aceste cuvinte Vasiliskka se repezi spre ușă, își pierdu puterile, dar reuși să iasă, târându-se și trântind ușa pe care scria *Nu trântiți ușa! Trânti-v-ar!* Ceilalți se tolăniseră care pe unde, fără putință de a se mai deplasa. Situația se inversase, tinerelul își recăpătase calmul și, sigur pe sine, o luă de la capăt:

„Legenda Întunericului“

În acest moment, din spațiul eteric, însoțitorii lui Juan trag o cortină de lumină, vizibilă și în plan material, în jurul lui Volsh și a fiilor săi. Majoritatea, contraBunici, năluci mari și mici, cum au auzit că e vorba de o legendă au fugit. Doar vreo două rămaseră. Una din ele vede pe exterior textul „Aici Dregem ceva“ și intrigată de cortină, întreabă pe Comentator:

— Ce rost are aceasta?

— Legendele sunt mai bine primite în intimitate, după cortină. Și-apoi fără cortină nu e umbră.

— Ai spus că nu aveți arme!?

— Își face lucrarea jos, aici nu avem nimic. Noi decorăm puțin spațiul, iar dacă vreți să faceți galerie, puteți rămâne, zise B.Juan, surâzând.

Dar le pierise cheful, așa că dispărură și ele.

> „Pe vremuri,
> străbunii Bunicilor de azi, Bunici Cuminți și ei,
> erau mai echilibrați și mai puternici
> decât curenții atmosferici de mare altitudine.“

Votkovici, izbucnind în râs, și cu o sinceritate care altminteri nu-l caracteriza, făcu o expunere:

— Feciorii mei când fumează, sau când au fumuri, fac perturbări atmosferice la joasă altitudine… ha, ha, ha… Lemi tulbură apele pustnicilor și se echilibrează prin ciomageală…

Lemi și frații încep să râda și ei, Votkovici continuă:

— Davai-davai micșorează proviziile din magaziile consătenilor… și fură foarfecele mojicilor… ha, ha… Kobra se pregătește să zdruncine financiar băncile… ha, ha… Vasiliskka…

Kobra, antrenat de atmosferă, râde și preia cuvântul bătrânului, care se îneacă de râs:

— Mamaia Vasiliskka, tovărășește, deoache victimele clanului Volsh… hi, hi… o sa-i dea banii neisprăvitei de Bușilă când o vedea-o călare pe măturoi… că vine să-i ceară din zbor… ha, ha… Papașa călărește mojicii fără să facă diferențe între ei și măgari… hi, hi… bea din sticle pe care scrie votkă, crezând că-i vreo diferență între licoarea dată norodului și aceasta… aceeași poțiune… hi, hi… Cu a noastră, mie mi-au venit toți nervii la cap și am tot strâns din dinți.†**22** Ha, ha… ne-au amăgit, aliluia.

Lui Votkovici ii pieri râsul, dar feciorii lui continuau să se amuze.

Când criza de râs se mai potolește cititorul continuă:

„Ei sunt cei care mi-au relatat legenda cu
CHIBRITURILE FABRICATE
AȘA CA SĂ NU SCOATĂ FOC.
— Si-atunci pentru ce mai erau fabricate dacă nu scoteau foc?!
— Erau fabricate pentru că mulți doreau obscuritate sau
încurajau bezna, iar aceste ciudate chibrituri,
OPERA UNOR MINȚI CARE
NU DORISERĂ SĂ SE JOACE CU FOCUL,
DAR AJUNSESERĂ SĂ SE JOACE CU ÎNTUNERICUL,
spun că
ACESTE CHIBRITURI, CÂND ERAU SCĂPARATE,
SCOTEAU ÎNTUNERIC.

Cum te văd și cum mă vezi, sau mai corect
cum scăpărai un pai nu te mai vedeam și nu mă mai vedeai,
fie și parțial. Întunericul ținea, atât cât dura ca paiul să se consume.

ELE SE FABRICAU CU O SECERĂ FOARTE ASCUȚITĂ ȘI
CU UN CIOCAN DE ATELIER MUNCITORESC.
Deși erau ustensile barbare,
pe cutia de chibrituri s-a aplicat imaginea acestora,
fiindcă deveniseră unelte proletcultiste***23**

Din nefericire, și total nechibzuit,
chibriturilor cu întuneric, li s-a făcut publicitate pe lumină:
„VREI BEZNA SECEREI ȘI CIOCANULUI?

CUMPĂRĂ ÎNTUNERICUL IEFTIN AL CHIBRITURILOR
PROLETARE!“

Lumea, la început, n-a văzut chibriturile cu ochi buni,
iar pe urmă le-a văzut chiar cu ochi răi,
dar a început să le cumpere;
„țara stătea la rînd*24 după chibrituri“
pentru tenebrele în care puteau comite nelegiuiri,
dupa poftele lor,†25 ascunzându-se.
Vânzările au crescut,
odată cu lungimea paielor fabricate,
ÎNTUNERICUL S-A TRAS ODATĂ CU ELE,
CA O CORTINĂ DE FIER PESTE VISELE DE LIBERTATE
ale bieților ignoranți, citiți sau necitiți, educați sau intoxicați.“

În momentul acesta, cortina se închise la culoare, se contură, părând rețeaua din zăbrele metalice a unei pușcării. Însoțitorii Comentatorului, mai traseră o perdea eterică, mai deschisă la culoare mascând-o pe prima. Fiii lui Volsh Evievici sunt adânciți în gânduri și nu sesizează aceasta, dar bătrânul lor privește și scărpinându-se în cap, mărturisește inconștient:

— Eu sunt mândru de treimea feciorilor*26 mei.

„FUMUL GROS AL EGOISMULUI, MINCIUNII,
HOȚIEI, DUPLICITĂȚII ȘI RĂUTĂȚII†27
S-AU RĂSPÂNDIT SUB VĂLUL ÎNTUNECAT
AL INVENȚIEI ACESTEA,
limbajul, de lemn moale, a îmbibat pseudocultura proletară și
ADEVĂRATELE VALORI SE FĂCEAU SCRUM PE
ÎNTUNERIC.

Așa se face că genele organismului unei întregi societăți
și-au pierdut însușirile firești, simetria și stabilitatea,
structurile sociale s-au alterat și falsificat
relațiile au devenit reci și suspicioase.
Când pandemia a ajuns evidentă,
din profunzimile firii sufletești înfricoșate†28
s-a auzit un țipăt, ca o alarmă,

declanșat automat de tragedia existenței umane.
Preocupate de pâinea cea de toate zilele,
mamele lipseau de acasă,
și Copiii au preferat să strige la Bunica
și să toarne ulei†**29** în candele."

— Cine vrea să strige la Bunici, n-are decât s-o facă! Ceilalți să declanșeze revoluția. „Uneori istoria are nevoie de un ghiont"***30**, mormăi Lemianin***31** care participase mai moderat la distracția familiei, iar acum își apăsa craniul cu degetele.

Citind un nou mesaj, tânărul îi replică:

— Uli, ai intrat în Legenda Întunericului.

Crezicăebine se conformă unui nou mesaj de pe ecran „Aici, avem noi o contribuție; lor, cere-le o idee!" Imediat Comentatorul aruncă spre Stalici,***32** alias Kobra, un pahar eteric, micuț, sclipitor, iar Crezicăebine îi întrebă:

— Are cineva vreo idee despre ce am spus?

Stalici simți doar un ghes lăuntric și zise:

— Nu-ți fă tu griji pentru chibriturile noastre, fă-ți griji pentru candela ta!

Zise acestea râzând și scărpinându-se pe creștet. Davai îi copie mișcarea și, distrându-se, veni cu o precizare:

— Tata Votkovici are și el candelă, numai că o umple cu votkă și o „dă pe ulei", da... pe ulei.

Molipsindu-se unii de la alții, nu-și mai potoleau râsetele. Votkovici aproximă și el:

— Nu-ți fă tu griji pentru întunericul meu, fă-ți griji pentru candela ta! ...ha, ha, ha... Mi-l și închipui pe Kobra dispărând în întuneric, cu cizme cu tot în fumul de mahorcă, la fiece trabuc.

Toți se tăvăleau pe jos de râs. Trokici,***33** zis Davai, continuă în același ton:

— Luna asta nu mai beau nicio votkă, nicio licoare, ca să mă limpezesc.

— Bravas ție, fătul meu, mâncate-ar Uniunea Traktoriștilor, fă economie!… ha, ha…

Crezicăebine citește pe ecran aceeași expresie subliniată „Nu-ți fă tu griji pentru întunericul meu, fă-ți griji pentru candela ta!!!“.

Așteptă un timp ca ei să se liniștească și la îndemul Comentatorului, li se adresă:

— Destul! Legenda merge mai departe:

„Era și timpul pentru că
OMUL NOU – PREFABRICAT, ȘI CEL VECHI – AUTENTIC,
NU-ȘI MAI JUSTIFICAU CONVIEȚUIREA
erau tensionați între ei ca magneții
și postați pe socluri diferite
se vânau la lumină sau în veghea nopții.

CEL CE URĂȘTE PE FRATELE SĂU ESTE ÎN ÎNTUNERIC ȘI
UMBLĂ ÎN ÎNTUNERIC, NU ȘTIE ÎNCOTRO SE DUCE,
FIINDCĂ ÎNTUNERICUL A ORBIT OCHII LUI†**34**

Cortina de fier a întunericului a căzut,
subtil desprinsă de o mână diafană,
și încetul cu încetul
s-a instalat o nouă dimineață.
„De n-ai fi revărsat tu zorii***35** peste pământul adormit,
atunci umbra cea de moarte ar fi rămas fără sfârșit.“

Comentatorul făcu dispărută a doua cortină, apoi destructură pe prima, întărită în jurul Volshilor.

Stalici, regăsindu-se pe sine, văzu aceasta și salută sfârșitul:

— Aliluia, ne-ați încercuit cu gratii ca să ne faceți teoria chibriturilor.

— V-ați încercuit singuri și vreți să faceți la fel și altora, zise tânărul.

Evievici și treimea sa constatară singuri că se scarpină în cap, sau că-s preocupați de pielea capului.

— Am impresia că mi-au crescut cornițe, se lamentă Lemi. Papașa ia uită-te la mine!

— Și mie mi se pare. Kobra, pune tu mâna aici! roagă Davai pe fratele lui.

— Nu, n-ai nimic, parcă-s bonturi. Avem senzația asta de la paranoica lor legendă.

Ei se examinează unul pe altul, deși se urnesc încă greu. Tânărul mesager continuă să le citească de pe ecran:

— N-am făcut decât să vă căutăm în coarne. Pentru voi e teorie, dar răul vostru ajunge legendar. Trokici devine nervos:

— Legendă nenorocită... vă jucați voi cu chibriturile?!... Întuneric blestemat.

— „Mai bine aprinzi o lumânare*36 decât să blestemi întunericul."

Stalici, frecându-și ochii, deveni și el furios:

— Blestematele voastre de lumânări!

— Crezi că e bine ce faci?! „De va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!",†37 îi mustră tânărul.

În timp ce ei își revin, el vede că sub textul inițial, apar următoarele „Pregătește-te de plecare!"

— Deși nu e pe placul vostru, sentimentul pentru apărarea cauzei*38 Bunicului mă face să-i mulțumesc, pentru că „a scos sufletul†39 meu din moarte, ochii mei din lacrimi și picioarele mele de la cădere."

Ultimele cuvinte pe ecran indicau „Deschizi ușa din dreapta ta, străbați încăperea și ieși pe cealaltă ușă!". Mesagerul face întocmai, trece pe lângă Vasiliskka ce tremură pe podea și îl privește îngrijorată, deschide cealaltă ușă, dă să iasă, și cu toate că aparține spațiului acesta dispare din planul fizic, cu ajutorul Bunicului.

Stalici scoate niște chibrituri să-și aprindă un trabuc. Observă dezgustat că-i tremură mâna. Vasiliskka își revine prima. Deși încă simțea un frison în trup, vine la ai ei să le spună:

— N-a închis bine ușa că a și dispărut.

Votkovici își arătă nedumerirea:

— Acesta nu era un Bunic. Ce mizerabil să fi fost, că părea pământean de-al nostru, însă nu cântărea nici un gram?!?

— Am vrut să caut cornul lui Paluda dar n-am mai avut putere, mărturisi bătrâna.

— Nu mamaie, să nu-l chemi, strigă Lemi îngrijorat și se apropie de ea. Dacă soluția-i tot o mamă de bătaie pentru *dezinsecție* mi-i deajuns. Noi ne-am revenit deja. Ia uite-te puțin la ceafă, aici, am ceva?!

În acel moment, năluca ce asitase la întinderea cortinei a revenit, ca să noteze tot ce aude fără să fie văzută.

— N-ai nimic. Ce să ai? zise mama lui.

— Păi, ziceai de corn și noi de coarne nu ducem dorul, nici de legende cu chibrituri care scapară întuneric. Ați văzut că iese fum și fără foc?

— Cogeamite bărbați... se vede că v-ați scrâtit rău, feții mei.

Volsh Evievici se simți ofensat.

— Nu, muiere. Nu ne lăsăm noi prostiți de istoriile scornite de ei, însă ni se dă atâta importanță pentru că am intrat deja în legendă.

Păru dus pe gânduri. După câteva clipe adaugă solemn:

— „Țineți minte, tovarăși, nu trebuie să existe nicio modificare în planurile noastre: ele vor fi executate la zi.“***40** Încă puțin și furăm banii băncii... zilele astea...

— Tovarăși, noi nu furăm nimic, expropriem, preciză Lemianin. De fapt toate lucrurile confiscate sunt în vederea naționalizării. Suntem o clasă interesată de progres. N-o să-i spunem Kalka, dar vom educa pe alții să kolectivizeze toate mijloacele și uneltele gândirii noastre progresiste, mai frumos ca-n basme.

Stalici preluă planul lui Volsh:

— Zilele astea adunăm sclavii pentru muncă. Le asigurăm toate condițiile, îi încartiruim în mediu natural ca să-i călim și le facem o cortină de fier, ca să fie în siguranță. Pe cine face mofturi îl călcăm în picioare sau îi dăm lovituri de cizme; când vor scăpăra un chibrit or să ne simtă aproape.

Toți rămaseră muți de uimire, privind fața congestionată de furie a vrednicului vicepreședinte UTF.

Trimiteri†* Cap.VI O noapte de Legendă
1. fel de gudron† – Isus Sirah 13.1 Cel care se atinge de smoală se va mânji și cel care se însoțește cu cel trufaș asemenea lui va fi. / 2. exclusiv în rău† – Forța predominantă în lume astazi este forța răului. Carte a vieții adevărate, Revelații ale Divinității primite in Mexic / 3. Războinicii† – Miheia 7.4 Cel mai bun dintre ei este ca un spin, cel mai cinstit dintre ei este mai rău decât un gard de mărăcini. / 4. etichete* – Membrii aparatului de represiune îi numesc pe deținuți, înscriindu-i într-o serie de jivine abjecte, mai ales „viermi", „păduchi", „putregaiuri", „gângănii"; deținuții înșiși își radiografiază lucid condiția impusă, de epave viermuitoare. Perspectiva aceasta voit degradantă urmărea să legitimeze forțat poziția organelor de represiune care se erijau în postura unor „aleși" și „arieni" comuniști. „Raport Final" Comisia prezidențială (V.Tismaneanu) pentru analiza dictaturii comuniste din România. / 5. ce umblă noaptea† – Isaia 34.14 / 6. Oare ce am* – Isaia 44.20 / 7. o lecție grea* – Epurarea, Viktor Suvorov. / 8,9,10. devine adevăr* / legalizată principial*/ Nu le permitem* – citate din Lenin. / 11. înghițite de uitare† -Cartea înțelepciunii lui Solomon 10.8/12. mâna pe putere* – citat, Lenin. / 13. a cărei inimă† – Eclesiastul 7.26 / 14. vasilisc* – „baziliscul, cunoscut și ca Regele șerpilor... te poate ucide și cu privirea, iar toți cei care sunt atinși de raza ochiului său vor suferi o moarte subită" – Harry Potter, J.K.Rowling. / 15. Codul de procedură* – Arhipelagul Gulag 1918-1956, A.Soljenițin. / 16. vă veți tângui† – Luca 6.25 /17. mai bine prădăm* –fondul special al Partidului era alimentat din cotizațiile membrilor, din donații particulare, (precum cele ale lui Maxim Gorki) dar mai ales din *exproprieri revoluționare*, în fapt, delapidări sau atacuri bandițești asupra birourilor de poștă, a caselor de bilete din gări și asupra băncilor ÷ expropiere* – eufemism pentru jaf; strângeau fonduri revoluționare în lupta contra țarului. Relatări istorice. / 18. să dai tot* – Arhipelagul Gulag, Soljenițîn. / 19. același orizont* – Konrad Adenauer. / 20. te obligăm* – citat, Lenin. / 21. leopardul petele sale† – Ieremia 13.23 / 22. strâns din dinți† – Isus Sirah 21.3 Dinți de leu sunt dinții lui, care omoară sufletele oamenilor / 23. unelte proletcultiste* – Proletcultismul: Un fel de extindere a limbajului de lemn în arta și cultura pur proletară, strict pe placul politicii comuniste. / 24. stătea la rând* – Epurarea, Victor Suvorov: Hrușciov făgăduia maluri de mămăligă și râuri de lapte, iar țara stătea la rând după chibrituri și sare. / 25. poftele lor† – Efeseni 5,12 Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, rușine este a le și grăi. / 26. treimea feciorilor* – conform lui Nostradamus, în interpretarea lui Vlaicu Ionescu, trinitatea anticristică: Lenin-Stalin-Troțki,

care au fundat statul bolşevic. / 27. duplicităţii şi răutăţii† – Romani 3.12 Toţi s-au abătut, împreună, netrebnici s-au făcut. Nu este cine să facă binele, nici măcar unul nu este. / 28. firii sufleteşti înfricoşate† – Isaia 13.8 Vor fi cuprinşi de spaimă, vor vedea năluci şi durerile îi vor cuprinde; zvârcolise-vor în dureri ca femeia gata să nască. Se vor privi unul pe altul cu groază, iar feţele lor vor fi roşii ca flacăra. / 29. să toarne ulei† – Matei 25.4 Iar cele înţelepte au luat untdelemn în vase, odată cu candelele lor. (pentru rugăciune şi fapte bune) / 30. de un ghiont* – citat, Lenin. / 31. Lemianin* – Vladimir Ilici Ulianov Lenin/32. Stalici* – Iosif V.Stalin, autoporeclit Koba. / 33. Trokici* – Lev Davidovici Troţki. / 34. a orbit ochii lui† – 1Ioan 2.11 / 35. tu zorii* – Cânt creştin. / 36. aprinzi o lumânare* – Lao Tse. / 37. cât mai mult!† – Matei 6.23 / 38. apărarea cauzei* – „sentimentul pentru apărarea cauzei Divinităţii“, E.I.Haldane. / 39. a scos sufletul† – Psalm 114.8 / 40. executate la zi* – Ferma animalelor, George Orwell.

CAPITOLUL VII

(1) Gradinița elitelor

Într-o perioadă binecuvântată de ierarhiile Bunicilor Cuminți, când s-au născut, în număr foarte mare, copii precoce și supradotați, organizarea social-educațională a luat o turnură de neconceput altădată.

La vremea când trebuiau să meargă la grădiniță, acești micuți întâi s-au opus, apoi au demonstrat părinților lor că-și însușesc extrem de repede informații tehnice, materie universitară cu grad mare de dificultate, din diverse domenii de specialitate, sau că dețin solide cunoștințe științifice, încât nu mai au nevoie de etapa *grădiniță*. Spre uimirea mamelor, taților și rudelor lor, le-au arătat un nivel intelectual superior și abilități geniale.

Însă nu s-au oprit aici, și s-au rugat de părinții lor să găsescă o soluție pentru ca grădinițele existente să nu fie desființate, și astfel să beneficieze de ele copiii următoarelor generații.

Părinții s-au sfătuit între ei, și au găsit soluția. Aceasta era ca ei, adulții, să ocupe locurile libere și să accepte reeducarea lor înșiși; de dragul scumpilor urmași, la care găsiseră o conștiință socială atât de elevată, au acceptat provocarea.

Acasă, pruncii rămâneau bucuroși pe mâna rudelor, bătrânilor, iar ei au mers la grădiniță și s-au constituit, în grupe mici și mari. Acolo s-a reorganizat toată activitatea. La conducere, au fost numite, prin concurs, educatoare și diriginte serioase, extrem de bine pregătite profesional și de înaltă probitate morală. Una din ele a apărut surprinzător de repede la examinare.

Adulții beneficiau astfel de o educație bună, cu cadre excepționale, fiindcă voiau să se pregătească exemplar și să dea fiilor și fiicelor o pildă de seriozitate pe toate planurile.

În discuțiile dintre ei, recunoscuseră că forul de conducere în învățământ nu este corect să fie numit Ministerul Educației, când de fapt era un minister al instrucțiunii publice. Sub afirmația că „Educația este arta de a-l face pe om etic“ ***1** moralitatea prima, iar iubirea devenea piatră unghiulară în aceste unități, corijând deficiențele vechilor structuri. Cadrele mizau mai direct, mai indirect pe o educație spirituală elevată, iar părinților, deveniți preșcolari, le convenea de minune .

Buna dispoziție, cumințenia și respectul erau un tonic moral excelent care contribuia la unitatea copiilor, la atmosfera de înțelegere și le oferea satisfacții colective de neuitat. Erau clipe unice care rămâneau în memorie chiar dacă nu întotdeauna se discutau subiecte înalte. De pildă, în cazul unui simplu dialog, când un glas subțire și limpede întreba „Câți ani ai puiule?“ iar un glas de bas, răspundea „43 de ani, nene.“

Majoritatea micuților studioși aveau vârste între 30 și 50 ani.

Curând, era o adevărată delectare să participi la orele și activitățile copiilor de elită, care reînvățau – cu nevinovăție copilărească – să facă desene colorate, reînvățau să ridice mâna ca să pună întrebări, acceptau să se joace și să salte într-un picior pe asfalt, să abandoneze pretențiile pentru titluri academice. Se delectau jucându-se cu mașinuțele, mângâiau păpușile, doreau să sară coarda dar și să mediteze la chestiuni existențiale, demne de viața lor nouă și curată. Se putea afirma că dăduseră în mintea copiilor, căutând – de bună voie – starea inițială a psihicului, în numele purității și a unor înălțătoare principii.

Mai existau și răbufniri de orgolii, de vicii și ambiții însă starea de spirit generală, moralizatoare, calma imediat ieșirile necontrolate. Diriginta sau educatoarea lua de mânuță pe fetițele sau băiețeii cu probleme, le dădea bomboane de ciocolată, le explica frumos și-i făcea să se simtă în largul lor. Dacă aceștia sesizau în ochii

pedagogilor lacrimi, erau gata de mea culpa și de penitență. Așa se face că, doamnelor educatoare, le cântau de iubire sau le dedicau, des, melodii precum: The power of love,***2** din tot sufletul. Peste respectul datorat erau gata de recunoștință profundă.

Cu toate acestea, deoarece noua programă preșcolară prevedea sancțiuni, mulți băieți rămâneau repetenți și trebuiau să repete anul de grădiniță. Era de neînțeles cum se poate petrece acest lucru cu niște adulți plini de responsabilitate. Nimeni nu putea bănui că de vină erau chiar doamnele educatoare.

Ce se petrecea totuși?! Era o întreagă conspirație. Băiețeii maturi și silitori, se sfătuiau acasă cu minorii lor și hotărau să ia niște calificative proaste de dragul repetării anului și perfecționării educației. În secret, ei erau îndrăgostiți, de fapt, de educatoarele excepționale.

Era o iubire spirituală și nu voiau, de fapt, să-și înșele soțiile aflate adesea tot la aceeași grădiniță, care puteau deveni geloase; voiau doar să mai stea un an în plus în preajma educatoarelor, ca într-o familie. Până la urmă s-a aflat, și cu tact pedagogic, totul s-a mușamalizat, cu discreție.

Cei cu studii științifice acceptau să-i tuteleze doar o dirigintă bine școlită și care știa perfect materia de la principiul al II-lea al termodinamicii, până la teoriile moderne ale cuanticii. Oamenilor de știință, sau mai bine zis copiilor care aveau titluri academice, li se dădeau mai des, decât altor preșcolari, spre buna lor așezare emoțională, acadele, și le era recomandat scrânciobul.

Educatoarea celor cu studii sau orientări religioase, cler, pastori, predicatori ș.a. era obligată să cunoască bine despre iubirea aproapelui și cu ce se mănâncă (legea, nu aproapele).

Armonizarea copil-educator era aproape desăvârșită și se întemeia pe afecțiune, pe sentimente de dăruire reciprocă, rar sesizabile altundeva.

Împotriva înfierării fraților de la alte culte și în favoarea deschiderii ecumenice în spiritul Bunicului cel Mare, copiii isteți învățau diferența între egoul personal și egoul de grup confesional, în sensul lepădării de sinele mic, dar și de sinele comunitar.

Existau tehnici diferite pentru toleranță interconfesională și smerenie, în strânsă legătură cu tendința de dezbinare, dezvoltată, specific, în zona „mobilată doctrinar“ a cortexului cerebral stâng. Nu erau proferate amenințări cu șederea în iad, ci cu judecata aspră a propriei conștiințe, în fața unui Bunic al Iubirii și mai puțin al Dreptății.

În clasele lor, micii studioși, aveau preferința specială de a se așeza în rândul patru, banca***3** de la geam; era o concurență acerbă pentru acele locuri.

La grupa mică, față de grupa mare, viața era destul de dură. Care băiețel se ținea de șotii cu fetițele adulte putea fi sever avertizat și la a doua abatere exmatriculat. Care fetiță era prea provocatoare pentru băiețeii adulți era trasă de cozi de colegele ei și supusă oprobriului, în grup. Nu te puteai juca, deliberat, cu seriozitatea și determinarea preșcolarilor de la grupa mică. Grădinița, la absolvire, în scurt timp, avea să fie desemnată ca a doua facultate pentru cei care mai aveau una anterior, iar pentru cei care nu aveau, devenea *facultatea* de bază. Licența de grădiniță era net superioară ori-cărei altă diplomă universitară.

Dacă, odinioară, în Cv-urile depuse la angajare contau masteratele, doctoratele și altele asemenea, după această perioadă de fervoare preșcolară, erai imediat declarat câștigător al concursului, scriind în Cv: Absolvent de Grădiniță.

La grupa mare, băieții și fetițele cu râvnă manifestau asprime față de doamna „edu“ (educatoarea) și față de „diriga“(diriginta) lor, când – cu putere de convingere – le spuneau „Bătaia e ruptă din rai… vă rog să mă pocniți, căci am fost impertinent/impertinentă!“

Sau dacă, într-o situație asemănătoare, se creease un precedent, un alt copilaș avertiza educatorele „Vă rog să-i trageți un șut lui Gelu, pentru măgăria lui, așa cum și mie mi-ați articulat unul, deunăzi!“ Șutul era aplicat imediat, în spate jos, sau palma, trasul de perciuni, de cosițe și nimeni nu dezaproba; totul era în interesul educației și al disciplinei. Nu se vărsau lacrimi, nu mai existau vinovați și totul revenea la normal, mai ceva decât în lumea

adulților nematurizați, care pentru lucruri asemănătoare se dădeau imediat în judecată sau era nevoie de specialiști în medierea conflictelor. În colectivitatea lor, majoritatea animozităților dintre copii se stingeau foarte repede, dar divergențele de idei, de principii, aveau un grafic de manifestare ceva mai lung; în sine, tot din cauza zonei *mobilate doctrinar* din stânga.

Trimiteri†* Cap.VII (1) Gradinița elitelor
1. om etic* – G.W.Friedrich Hegel. / 2. The power of love* – 1985 J.Rush, L.Braningan, C.Dion / 3. rândul patru, banca* – versuri Mircea Block.

(2) Lectură la sală

Eu însă vă spun că doar privirea curată
o va putea găsi.

Pentru una din zile s-a făcut o convocare specială. Era vorba de o întrunire, la care un respectabil Bunic venea să țină o lecție despre revelații și viața planetară. S-au împărțit invitații, deși era vorba de o acțiune pedagogică obligatorie. A fost anunțată expunerea unui Basm și o dezbatere liberă. Nu toți copiii erau entuziasmați de eveniment, însă se știa că pot fi și surprize plăcute.

Veneau să asculte pe Bunicul, să-i și pună întrebări, băieți și fetițe de la toate grupele. Intelectuali din toate categoriile, sociologi, matematicieni, muzicieni, cadre medicale, etc. toți în uniformele grădiniței de care aparțineau, se grupau unul după altul ținându-se doi câte doi, sau fiind ținuți de mânuțe de educatoarele lor devotate și pline de căldură maternă. Sala era modernă, dotată cu microfoane multe, era bine amenajată și confortabilă, iar sus avea o cupolă netedă, frumos luminată.

S-a urcat la tribună o singură persoană, un domn – la prima vedere trecut de 70 de ani – îmbrăcat simplu, elegant, care nu avea aspectul de Bunic. Și-a dres glasul, și-a cerut scuze că nu este decât un emisar, și a transmis că Bunicul promite că va veni la încheierea anilor de grădiniță,

*să felicite și binecuvânteze pe toți copiii absolvenți. Și cum „pe un Bunic Cuminte nu trebuie să te superi niciodată", a depășit chestiunea, zicând că le va citi Basmul dat de dânsul. Înainte de aceasta, a ținut să liniștească pe cei suspicioși, că Basmele de trezire nu au efecte neplăcute față de cei curați la inimă și care au rezerve de iubire.****1***

A scos un pergament din piele și a început să-l citească:

FLOAREA PLANETEI

"Între Bunicii Cuminți se spune că
florile revelate aduc esența Luminii primare cu ele.

Într-o bună zi, pe-o planetă jalnic poluată,
unde locuitorii ziua-și depănau depresiile
iar nopțile cercau umbra morții
răsări o Floare a Luminii diafane.

Delicată, frumos colorată și perfect verticală
deveni subiectul atenției tuturor
căci inspira viață și perfecțiune
în contrast cu aura pătată a orașelor de pe nisipuri
în contrast cu pustiul din inimi și anemica tulpină a vieții lor.

Vegetația vineție, fețele inexpresive ori posace
erau obrazul palid al unei naturi nesănătoase.
Locuitorii își delimitau meticulos propietățile
își stabileau reguli clare de conduită și conviețuire
stricte cutume pe zone de pietate și norme precise de limbaj.
Se alimentau, se distrau și apoi la tv-uri se adunau.
„Prea mult sedentarism" remarcau unii
și atunci porneau în călătorii, încoace și încolo;
„Prea multă somnolență" remarcau alții
și atunci înfierau atitudinile pasive și elaborau politici dinamice.
Cantonați în trecut și în solul de dedesubt
stăruiau în vestigii mentale, doctrinare, emoționale.

Ciudat lucru, cetățenii erau înclinați nu numai să creadă că au cea mai corectă percepție asupra realității, dar erau și fizic înclinați,

pentru că circulau, încoace și-ncolo, sub un unghi ascuțit față de suprafața planetei. Ca efect fizic al unui fenomen misterios, centrul gravitației – per individ – se situa permanent îndărăt. În sine, ei îndărătnici nu erau, dar punctul lor de vedere excesiv dogmatic, de tip retro, se afirma ca infailibil din unghiul ascuțit din care pledau. Clădirile?! Firesc, erau inclinat construite și ele, așa ca să nu te simți stingher, neintegrat, între pereții lor.

Locul mirificei apariții atrăgea pelerini și curioși.
Interesant că apropiindu-se de Floare
unghiul înclinației lor creștea, creștea
ajungând la 90 de grade cu solul.
Soarele-ncepea atunci, un dans*2 al său pe cer
și cu cât mulțimile înaintau
planeta părea să se îndrepte și ea, pe axa sa.
Refractarii ziceau „Ni se pare“
dar vechea înclinație, vădit și-o pierdeau.“"

Toți copiii din sală, la aceste cuvinte, împreună cu educatoarele, începeau să se încline pe scaunele flexibile pe care stăteau. În șiruri apoi ajungeau la 90 de grade. Puțin câte puțin, începeau din nou să moduleze unghiular, majoritatea fără să conștientizeze, sau de conștientizau, se lăsau antrenați, în grup, de aceeași plăcere.

Singura care avea alergie la lectură era o nălucă venită în spionaj și aflată lateral sus, pe unul din arcurile sălii. La aceste cuvinte din text începu să se clatine amețită, fiindcă pergamentul din mâna emisarului căpătase un halo azuriu. Cu toate acestea rezista și asculta.

"Neputința refractarilor să revină la vechiul unghi ascuțit
le devenise jenantă și chiar enervantă
„Sub 90 eram în elementul nostru
iar acum, te uită… suntem verticali!
Ce incomod față de tradiție!“
Reclamau vehement vechea poziție.
Neavând însă ce face, s-au autodenumit Conservatori.
Ceilalți primiseră mistica apariție, ca pe o Bună Vestire.
Aceștia și-au zis Vestitori și erau fericiți de îndreptare.

Soluția de corijare a unghiului, pentru Conservatori,
veni destul de repede
pornind de la nemulțumirea cuiva
ce asculta păreri din public, precum
„De unde nouă**†3** cinstea aceasta să vedem aici
o Floare ca de aur, atât de suavă?!“
„Oh, frumusețe angelică răsarită în mizeria și săracia existenței
noastre, bucurie nemeritată“
„Cum de a putut să iasă ceva frumos în nimicnicia noastră!?
Avem parte de ceva estetic“
„Fiți atenți că-s anunțate mari evenimente, prin ea;
avem parte de profeții.“
„Celor, cu judecată tulbure,
li se limpezește cristalinul privirii de analiză;
avem parte de ceva tămăduitor.“

Acela însă, sătul de concluziile altora,
nedorind să mai asculte și să interpreteze, replică dur
„Înclin să cred că ați pierdut uzul rațiunii.
Vă lăsați amăgiți de toate scornirile.
și noi avem în curțile noastre flori frumoase.
Despre aceasta, de care spuneți, eu nu cunoasc.“

Și scurt, de față cu întreaga asistență,
a băgat de două ori capul în nisipul fin al planetei.
Imediat și-a reluat vechea înclinație, scăpând de verticalitate.
Nostalgicii vechiului unghi de percepție, martori ai acestui rezultat
au încercat să imite gestul confratelui lor.
Din trei afundări și-au regasit unghiul ascuțit și râvnit.

Dar, neobișnuitul fenomen floral căpăta amploare;
în alte ținuturi, alte Flori ca aceasta au apărut
viu colorate, frumos mirositoare și verticale.
Floarea-și multiplica prezența.
De spuneai sincer, uitându-te la Floare, în vis sau aevea
„Bucura-te**†4** bucuria noastră“ apărea o cunună strălucitoare deasu-
pra**†5** ei și pe loc erai răsplătit cu un val din minunatul său parfum;
scăpai curând de tristețe, deveneai mai optimist, mai bun.
Dacă o visai noaptea și-i spuneai:

„Steaua existenței mele, vorbește-ne!“ auzeai acestea
„Dragi copii, și azi vă chem la rugăciune
și fie ca inima voastră, copilașilor,***6**
să se deschidă spre Bunicul precum floarea înspre căldura soarelui.
Eu sunt cu voi și mijlocesc pentru voi toți.
Vă mulțumesc că ați răspuns la chemarea mea.“
Unii aleși primeau stări extatice
comunicau direct cu ea în zile anunțate
aflau de viitorul sumbru al planetei plină de vestigii.

Ca o Bunică grijulie, Floarea Iubirii le repeta:
„De aceea vă chem din nou,
deschideți-vă inimile și privirile către Bunicul
și către lucrurile Bunicului și bucuria și pacea vor domni***7**
în inimile voastre.
Vă mulțumesc că ați răspuns la chemarea mea.“

Mulți încercau să amenajeze grădini în jurul acestor Flori.
Dacă nu erau sprijiniți sau dacă erau împiedicați
își strângeau bagajele
și se mutau din locul acela, știind primejdia***8** dezvăluită lor.

Soarele lumina cu predilecție Floarea**†9**
mulți Vestitori își exprimau liber sentimentele
venerau imaginea acestei înviorătoare apariții.
La Conservatori însă, reacția era tipică, băgau capul în nisip.
Ființe îndreptate, ori ființe înclinate; idei juste
ori concepții depășite.

Pe nesimțite, ziduri de clădiri,
frecventate de Vestitori, reveneau la verticală.
La alte clădiri și sofisticate arhitecturi unghiurile rămâneau ascuțite,
Dar, curios, începeau să dispară drumurile dintre clădiri.
Vedeau aceasta ca semn al sfârșitului.
Erau tot mai dezbinați între ei
pendulau în păreri, pendula și pământul, cu ei cu tot.
În taină, acasă, Conservatorii își testau competența cognitivă,
întrebând-o
„Oglindă, oglinjoară, cine-i mai vertical pe fața planetară?“

Sub unghi rezonabil, oglinda competenței cognitive se înclina
și le răspundea
„Voi, zidurile și judecățile voastre ascuțite“
Răspunsul le dădea curaj în controversele doctinare:

„Nu credem într-un fenomen în care mass-media s-a aventurat“ „Voi spuneți, de fapt *nu vrem să credem*; e altceva, poate din gelozie, poate din suspiciune!?“ „Nu. Suntem doar ambițioși și perseverenți să ne păstrăm un unghi de vedere natural“ „Neplăcut și dureros este pentru unii că-și pierd echilibrul, dar trist sau grav e pentru alții că vor să-și refacă dezechilibrul, și le este mai temerară aventura ascunderii în nisip decât a cercetării unui fenomen“ „Pentru ca să judecăm la rece, trebuie să menținem o temperatură scăzută în emisfera cerebrală stângă, care găzduiește raționamentul intelectual, gândirea practică; când voi exclamați că aveți parte de tămăduiri, că aveți parte de gingășie, de tandrețe și iubire maternă, atunci noi simțim un soi de căldură care ne derutează. De aceea avem nevoie de o gândire la rece. O găsim în nisipul de sub noi“ „Înțelegem, dar o să rămână rece și inima voastră; poate chiar de la inimă apare această căldură, și-i benefică. Veniți să facem o grădină în jurul florii ca să răscumpărăm†**10** timpul!“
Ei însă contracarau
„Avem arealul nostru, avem liniștea noastră,
putem să ne cultivăm singuri flori,
stăm bine și fără zarva stârnită.
Din unghiul nostru ne știm corect fundamentați.“

Răspunsul plutea în văzduh,
dar cine se mai obosea să-l contrapună?!
„Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.“†**11**

Mântuirea și pacea*****12** erau binecuvântarea Florii
parfumul*****13** ce prin inimi curate se răspândea
și pentru care Vestitorii amenajau grădini
anunțând vremuri în schimbare.

Miracolul Florii, contestat*****14** de Conservatori
era ignorat pe deplin de mulți alții.
Aerul devenea încărcat și înecăcios

mirosul rafinat al altruismului, tindea să dispară
cruzimea față de săraci și foametea câștigau teren
iar spinii și ierburile egoismului răbufneau.

Când apa a venit, mulțimile și-au zis „apă de ploaie“
dar ploaia, treptat, a devenit foarte acidă
și efectele-i corozive au fost devastatoare.
Cei ce-au avut timp s-au ascuns
cei ce n-au avut, au căzut răpuși**⋆15**
și-a mai fost apoi un răgaz.

Totuși umbra morții s-a întins subit
ploile torențiale au reînceput
ignoranții au fost fatal loviți și secerați
sub grindina mare căzută în unghi ascuțit.

În sfarșit, liniștea s-a restabilit
iar esența Luminii primare
pe supraviețuitori
i-a învăluit“

Trimiteri†⋆ Cap.VII (2) Lectură la sală
1. au rezerve de iubire⋆ – Prin neacceptarea voinței Divine, noi dăunăm rezervelor de iubire din sufletul nostru. Privire în Viitor, Serghei Nikolaevici Lazarev. / 2. un dans⋆ – Pe cer, Soarele a început să se rotească în sensul invers acelor de ceasornic, apoi a părut că se prăvălește peste Pământ. Toată lumea putea să-l privească direct, fără să clipească. Părea mai mare decât de obicei și pulsa în culori diferite, asemănător cu ceea ce fusese descris la Fatima în 1917 [...] Fenomenul a durat aproximativ o jumătate de oră – relatere din 12 apr.1980 (3000 martori), Tre Fontane – Roma. / 3. De unde nouă† – Luca 1.43 și de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu? / 4. Bucură-te† – Luca 1.28 Bucură-te (Plecăciune), ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. / 5. cunună strălucitoare deasupra† – Apocalipsa 12.1 Și s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveșmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cununa din douăsprezece stele. / 6. inima voastră, copilașilor⋆ – din me-sajele Mariane, Medjugorje. / 7. vor domni⋆ – ibidem. 8. știind primej-dia⋆ – La Medjugorje, mesajul Fecioarei Maria a fost „Împăcați-vă!“.Zece ani mai târziu, în zone apropiate, începeau masacrele ÷„Aveam impresia că fața mi-a devenit enormă, că tot trupul mi-e umflat și țeapăn.

Nu mă puteam mişca. Am auzit-o pe Sfânta Fecioară spunând „Iată ce au inventat!“ După care, pe un ton energic, ea a spus „Popoare, sunteţi prevenite!“ Ida Peerdeman, Olanda. / 9. cu predilecţie Floarea† – Maria, este Floarea grădinii Mele cereşti, a cărei fiinţă a fost totodată în spiritul Meu. Carte a Vieţii Adevărate, Revelaţii... / 10. ca să răscumpărăm† – Efeseni 5.16 Răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt / 11. pietrele vor striga† – Luca 19.40 / 12. mântuirea şi pacea⋆ – „Acţiunea mondială de mântuire şi de pace“ solicitată prin rugăciunea transmisă lui Ida Peerdeman (mesaje Mariane – Olanda 1945-1959). / 13. parfumul⋆ – fiindcă atenţionările din mesaje au fost respectate, Medjugorje a rămas o oază de linişte, unde au fost posibile tratative de pace în timpul războiului fratricid. / 14. contestat⋆ – Eu însă vă spun că doar privirea curată o va putea găsi. Carte a Vieţii Adevărate, Revelaţii / 15. au căzut răpuşi⋆ – la Kibeho-Rwanda, oamenii nu au ascultat atenţionările şi, ulterior, dezastrul a avut loc: un milion de morţi.

(3) Convorbiri

Zeta, diriginta șefă luă cuvântul:

— Stimate domnule vă mulțumim pentru Basm. Se vede că efectul a fost amplificat de grup și acum „avem parte“ de o bună dispoziție generală.

Distinsul cititor degaja blândețe prin surâsul întipărit pe față, dar și prin mișcările cumpătate. Strânse pergamentul și văzu copiii ridicând mâinile pentru a pune întrebări. Ca să răspundă la cât mai mulți s-a grăbit să aleagă pe cineva. Primul băiețel adult a spus:

— Deși spuneți că sunteți Emisar al Bunicului, noi tot un fel de Bunic vă considerăm. Eu sunt liber cugetător. Nu am crezut niciodată în Moș Crăciun și nici în Bunici, de ce ar trebui să cred azi? Uitați-vă, trebuia să vedem un Bunic „în carne și oase“ sau mai bine zis în energie și lumină, dar el nu se prezintă! Poate nu a găsit barbă albă, costum roșu și saci pentru jucării!?! Înclin să cred că ei nu există.

— Îl veți vedea la absolvirea grădiniței, va veni un Bunic și îl veți vedea, îi asigură bătrânul.

Deși toți acceptaseră să se înscrie ordonat la cuvânt și să deschidă microfoanele, o fetiță insistă cu mâna ridicată și interveni, fără să aștepte permisiunea.

— Iertați-mi îndrăzneala, solicit colegului meu puțină atenție. Mă numesc Virginia și am adus o scrisoare. Voi citi tuturor doar câteva rânduri din ea, ca sa fac legătura cu ce a afirmat. Scrisoarea am primit-o când eram cu adevărat micuță, de la un editorialist al unui mare cotidian:

„Virginia, Moș Crăciun există așa cum există iubirea, dăruirea, cinstea, credința, sinceritatea, respectarea cuvântului dat. Și numai pentru că toate acestea există viața noastră este frumoasă și senină. Fără Moș Crăciun lumea ar fi atât de tristă! Fără el n-ar mai exista, nicio fetiță ca Virginia, nici credința, nici poezia! N-ar exista nimic din ceea ce ne face viața atât de frumoasă. Abia dacă s-ar mai distinge un licăr de frumusețe. Chiar și lumina copilăriei, cea care face lumea să strălucească, ar păli. Moș Crăciun există!***1** Altfel n-am putea crede în basme. Crăciun Fericit, Virginia!"

Personal adaug că nevoia micuților de un moș Crăciun, care recompensează cu daruri, este verificată de secole. Prin comparație, nevoia noastră de Bunici și de iubirea lor este cu mult mai mare, fiindcă noi nu mai avem nevinovăția copiilor. Se poate spune că, la vârste mici, abia ne antrenam pentru ceva autentic care să vină după ce ne vom fi pierdut cumințenia, inocența. Dar fiindcă odată cu acestea s-a dus și credința în Bunici, viața locuitorilor acestei planete a devenit atât de jalnică, în mare parte, lipsită de sens și de conținut.

— Mulțumesc Virginia, așa este, iar basmele la care s-a referit sunt pentru seara, la culcare. Te rog să-l lăsăm pe colegul, să continue!

— Domnule, în cazul acesta, ca să nu o necăjesc pe colega cu ateismul meu, vreau să-i transmiteți din partea mea lui Moș Crăciun că „am fost foarte cuminte vineri și sâmbăta. Am să încerc din nou Luni."

Din sală, o altă fetiță se înscrie la cuvânt:

— Asemenea, și din partea mea transmiteți-i așa „Dragă moșule, îți mulțumesc pentru anul trecut, că mi-ai dăruit un frățior. Anul acesta te rog să îl iei înapoi.“**★2**

Emisarul zâmbi și adăugă:

— Vă mulțumim copii, acestea le veți rezolva cu moș Crăciun chiar voi, dar eu pe Bunicul îl reprezint aici, doar pe el. Cine mai formulează vreo întrebare?

— Eu, referitor la Basm. Un coleg îmi șoptea „Dacă Floarea era cu adevărat o Bunică grijulie ar fi aranjat să prevină ploaia și grindina aceea“. Înclin să cred că putea anticipa un dezastru și mai mare: recolte distruse, oamenii răpuși de grindină. Degeaba s-ar schimba oamenii dacă nenorocirile îi tot lovesc. Vreau să aflu dacă „între Bunici se spune“ despre statisticile privind numărul de oameni flămânzi *săturați* prin apariția acestor flori, fiindcă tot este aluzivă povestirea?

Bătrânul domn tace câteva clipe apoi recurge la disertație, ca răspuns:

— Statisticile arată că un Bunic flămând poate hrăni peste 100 de persoane. Îi cred și pe cei care dau mărturie pentru 1000. Deși e greu de crezut, pentru voi preșcolarii, care încă vă hrăniți**†3** cu lapte, iar pentru cei tari**†4** în cerbice e cu atât mai dificil de pătruns, realitatea demonstrează așadar, că Bunicii și Bunicuțele plâng înduioșător când oamenii devin insensibili la grija lor pentru ei.

Pare un nonsens, dar pricepeți vă rog, că Bunicii flămânzi și însetați de sufletele noastre,**†5** de iubirea noastră necondiționată, pot așeza masă îmbelșugată și plină de bunătăți savuroase, plus dulciuri și delicatesuri împărătești pentru cei slăbiți moral, ori lipsiți material și spiritual.

Marele Bunic a zis „Dacă spiritualitatea s-ar transforma în lucruri materiale, atunci în această clipă v-ați vedea șezând la o masă enormă, iar în fața fiecăruia dintre voi ați vedea pâinea cuvântului Meu, reprezentată de mâncăruri alese.“**†6**

Bunicii sunt printre cei numiți fericiți:„Fericiți cei flămânzesc și însetează de dreptate“**†**7, de candoarea unor suflete parfumate.

Vedeți voi, un trandafir mistic***8**, de pildă, ar trebui să trezească și olfactiv și vizual prin puritate, pe cei obișnuiți cu natura moartă; să le fie, prin contrast cu pământiul vieții, simbol ceresc. Închipuiți-vă, lăsând prejudecățile deoparte, cum se întâmplă și cu Bunica Bunicilor Cuminți, ce adesea a fost văzută plângând sau a dat lumii semne de întristare***9** evidentă, în relația cu oamenii lipsiți de recunoștință.

Cum adică putea să prevadă dezastrul?! Tocmai că l-a prevăzut și a cerut schimbarea în bine. Dezastrul și nenorocirile sunt consecințe și nu cauze. Așadar întrebarea ta este ilogică. Un procent restrâns de ființe umane și-au lăsat inima să tresară de sensibilitate la semnele de sus; restul au preferat, în schimb, să lase germenele îndoielii și al suspiciunii să încolțească sau chiar și-au împietrit inima. Totuși, vălul a fost înlăturat și *rana* iubirii Bunicilor flămânzi a devenit vizibilă.

În grupul celui care pusese întrebarea copiii vociferau își manifestau oarecum dezaprobarea. Zeta observă, și sfătuindu-se cu oaspetele ei, acesta spuse de la microfon:

— Mai aștept doar o întrebare acum:

— Dragă domnule emisar, eu accept bucuros mesaje din acestea care mai trezesc planetele *în derivă*, și cred că sunt mai flexibil. Am aflat că e foarte greu să obții diploma de Bunic Cuminte. Nu cred că e suficient să nu te lăfăi mult în acea *zonă* sau *cameră mobilată din stânga*.

— De acord. Unul mai preocupat de asceză, un mistic, a văzut odată o ceată de contraBunici cu tichii roșii, zicând „Hai să tăiem pe bătrânul acesta, că vrea să devină Bunic!“ Apoi au strigat cu mânie asupra lui***10** „Cine ți-a spus ție că astăzi se mai fac Bunici?“ „Dar vouă cine v-a spus că nu se mai fac?“ le-a răspuns el. Vreau să zic că este totuși posibil. Rămâne să vrei din toată inima. E destul de greu, dar posibil, să faci curat sau abstracție de *mobilierul din stânga*. Deși zona din dreapta ar fi mai abstractă, iar emoțiile pozitive mai ușor de cultivat, totuși nici acolo nu trebuie

să întârzii mult. Trebuie căutat refugiu tot în dreapta, dar mai jos, într-o *cămăruță*,**†11** pe care mulți o caută în stânga.

Totuși până să faci asta îți trebuie o armonizare interioară și o conduită cât mai spirituală, așadar.

— Și cum e mai eficient de procedat?!

— Cel mai bine este să inviți, întâi, pe Bunicul Bunicilor în viața ta. Voi preciza cu prima ocazie. Acum veți merge, ordonat, în recreație pentru 15 minute, în parcul frumos din vecinătate. Tot acolo vom continua convorbirile, iar dacă este nevoie putem prelungi recreația. În parc vă așteaptă mai multe bucurii, trotinete, muzică, puteți participa la dansuri, aveți și jucării, toate în aer curat.

Printre rândurile de scaune, intră o educatoare cu o roabă încărcată cu dulciuri. Roata este ovală, dar deformată și în plan vertical, încât saltă și coboară după formula *încoace și încolo*, spre distracția tuturor. Bucuroși, copiii se exprimă prin aplauze. Se împart dulciurile, băuturile dar și voia bună. La ieșire, emisarul e zâmbitor și are o solicitare „Hai copii, cine îmi spune și mie o poezie?"

Trimiteri†* Cap.VII (3) Convorbiri
1. Moş Crăciun există! – Schimbul de scrisori dintre Virginia O'Hanlon şi Francis P.Church de la ziarul „The Sun", datează din anul 1897. / 2. îl iei înapoi – din scrisorile copiilor către moş Crăciun. / 3. încă vă hrăniţi† – 1Cor 3.2 Cu lapte v-am hrănit, nu cu bucate, căci încă nu puteaţi mânca. / 4. pentru cei tari† – Faptele apostolilor 7.51 … cei tari în cerbice şi netăiaţi împrejur la inimă şi la urechi. / 5. de sufletele noastre† – Ioan 19.28 După aceea, ştiind Iisus ca toate s-au săvârşit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete. / 6. mâncăruri alese – Carte a Vieţii Adevărate, Revelaţii ale Divinităţii primite în Mexic. / 7. însetează de dreptate† – Matei 5.6 …că aceia se vor sătura. / 8. un trandafir mistic* – Sfânta Fecioară, Rosa Mystica, pentru vizionara Gilli Pierina; apariţii Montichiari, Italia 1947 / 9. semne de întristare* – icoane, statui ce plâng, diferite reprezentări ce susţin tema şi conţinutul mesajelor de avertizare, oferite în diferite apariţii şi semne pe mapamond. / 10. cu mânie asupra lui* – Relatare din viaţa p.Ioanichie Moroi +1944 / 11. cămăruţă† – Eclesiastul 10.2 Inima celui înţelept este la dreapta lui, iar inima celui nebun la stânga.

(4) Incursiuni mistice

Pe unul din holurile clădirii un băiat isteț zărește o fată cam de vârsta lui.

— Salut, la ce grădiniță ești?

— La Nr.1 – Medicală, sunt Cristina.

— Da Cristina, adică „Medici care știu să se vindece pe ei înșiși“!**†1**

— Exact. Cum te cheamă? întreabă surioara.

— Ernest, sunt la Nr.7 – Mistică fără frontiere religioase – Practici Confesionale.

— Îmi place de tine ai o strălucire specială în ochi.

— Și tu la fel, uniforma îți stă foarte bine. Am observat, când te uitai în sus, că ești o vizionară; ce ai remarcat?

— Păi fii atent! Privește la balconul acela decorativ și spune ce vezi?

— Ai dreptate,… este un Bunic. Evident un spectru frumos, solar… aruncă niște bobițe luminoase înspre copii.

— Dacă sunt perle, am auzit de el… e un Bunic foarte activ în ultima perioadă, colecționează sau distribuie mărgăritare,**†2** diamante și alte podoabe prețioase.

— Hai, să-l urmărim discret! propune băiatul, și se refugiază cu fata după niște coloane.

Bunicul coboară prin văzduh de pe balconul decorativ și dispare după o draperie. Iese apoi, discutând cu un însoțitor din planul fizic și care duce o roabă asemănătoare celei din sală, plină cu diferite prăjituri.

— Să nu cumva să spui colegilor ce-ai văzut! îndeamnă băiatul. Dacă ești atentă și privești sus în partea opusă, e altceva… nu prea plăcut.

— Trei cenușii, între care un antiBunic și o antiBunică; se pare că nu prea au putere să intervină. Vor însă să plaseze un pachețel în geanta unui băiat.

— Este gumă de mestecat, după etichetă. Dacă încercăm să intervenim, acela nu va interpreta că îl ajutăm, ci că avem un interes dubios pentru lucrurile lui.

— Ai dreptate, nu e bine să ne amestecăm… Deja i l-a pus, fără să-și dea seama. E cu pagubă cumva; după cum vezi ei trimufă de bucurie.†3 Să mergem după Bunicul Cumsecade!

În timp ce Cristina și Ernest dau târcoale coloanelor, emisarul însoțit de copii mai puțin interesați de jocuri și jucării, au ajuns în parc și continuă discuțiile. Gelu i se adresează:

— Îți mărturisesc faptul că am făcut zilele trecute o șotie pentru care un coleg m-a reclamat și a solicitat pentru mine un șut, în spate, ca pedeapsă. Inițial m-am supărat, apoi analizând bine situația și cu detașare, pot spune că am experimentat ceea ce se numește „bătaia ruptă din rai“, pentru că a avut doamna *edu* un șut echivalent cu o binecuvântare, pentru mine. M-am simțit excepțional de bine după aceea.

Musafirul lor se amuză:

— Bine, dar nu e un motiv să fii din nou indisciplinat ca să mai obții o binecuvântare.

Altul adaugă:

— Eu eram medic nutriționist până să ajung bun de grădiniță. Vreau să-ți redau, selectiv, dintr-un text.

— Ascult, zise bătrânul.

— „Fără scârbă, ba chiar de predilecție, consumă alimente alterate: unt rânced, cireșe cu viermi. Acești paraziți nu au nici un fel de venin mortal — zice el — îi poți mânca fără grijă. Scrumbia prea sărată o atârna în cui, până putrezește: „prefer să mănânc lucruri împuțite, decât sărate“. Nimeni n-a cunoscut ca el groaza celor „patru extreme“; atacul violent al răsBunicilor la moartea cuiva. E permanent în comunicație cu morții. Un frate îl întreabă dacă îi apar ades sufletele unor răposați. „O, de sute și sute de ori“, răspunde el; își recunoaște tatăl în purgatoriu și obține eliberarea

lui. Arătările, revelațiile și viziunile îl ocupă aproape fără încetare, dar nu-i place să vorbească despre ele“*4

Te-aș întreba, dacă îmi modific regimul alimentar, ca și acesta, pot ajunge la stările alea extatice?

— Nu poți, pentru că ești încă de grădiniță. Puțin mai înainte vorbeam de mâncăruri și bunătăți ca să ilustrăm pe cele spirituale; acum, să facem precizarea că e vorba de asceză, de autoumilirea la care s-au supus unii, de bună voie. Nu-ți recomand un regim larvar în alimentație, însă pentru că nu te pot opri, e bine să fii cumpătat chiar și la viermi. În schimb poți fi cât mai *lacom* să săvârșești fapte bune și ai să înaintezi.

Uitându-se spre Gelu:

— Ai vrut să mai adaugi ceva? Nu mi-ai spus dacă numele tău…

— Gelu, e numele meu de grădiniță. Am învățat lecția și sunt bucuros de toate convențiile preșcolare la care am consimțit. Anticipez că vor fi aici niște ani unici în viața mea. Voi uita*5, fie și pentru o vreme, ce-am învățat, de diplomele pentru care m-am umflat în pene, ani de zile; mi-am afectat singur nevinovăția.

— Corect, strigă o fetiță, învățăm o lecție a smereniei și bucuria este unică, redescoperim farmecul relațiilor frumoase, căldura educatoarelor, lipsa de griji. Constat că nu am fugit de responsabilități, acestea rămân, dar avem o altă poziție față de viață. Ni s-a spus să uităm de titlurile noastre academice, de funcțiile din societate. Cei care ne sunt acum copii minunați, ar putea, prea bine, să ne fie părinți deoarece noi le-am luat locul. Se nimerește că avem și condiții, și disponibilitate sufletească să participăm la acest experiment.

— Țin să mulțumesc Bunicului pentru Basm, prin dumneavoastră. E clar că și balansul nostru încoace și încolo este la nivel planetar de la rău la bine, de la întuneric la lumină, de la „nu vreau să știu“ la „știu“ , de la doctrină la experiment, de la obraznic la Cuminte ș.a.m.d. Socotesc un avertisment bine venit că de nu vom băga capul în nisip vom fi pregătiți să înțelegem mai bine pronia Bunicului și vom fi în stare să evităm grindina ce ne așteaptă.

Trimiteri†* Cap.VII (4) Incursiuni mistice
1. pe ei înşişi† – Luca 4.23 Doctore, vindecă-te pe tine însuţi! / 2. distribuie mărgăritare† – Eclesiastul 3.5 Vreme este să arunci pietre şi vreme să le strângi / 3. ei triumfă de bucurie† – Efeseni 6.11 Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului. / 4. despre ele* – Huizinga John, Tipuri de viaţă religioasă. / 5. voi uita* – Vine vremea când trebuie să uităm tot ce am învăţat. Ramana Maharshi.

(5) Disensiuni

La o distanță mică de grupul emisarului, lângă un bazin cu arteziene se afla alt grup de elevi, oarecum separați de ceilalți.

Venită din urmă, diriginta șefă îi abordează pe aceștia deoarece consumau gumă de mestecat.

— Cine v-a adus guma de mestecat?

— Pe numele lui de grădiniță se numește Ferguson.

— Ferguson, vreau s-o arunci imediat?

— Dar am dat bani pe ea?

— Un motiv în plus s-o arunci la coșul de gunoi, fiindcă ai mințit. Toți să scuipați la gunoi gumele din gură!

Copiii deși par agasați, execută ordinul, în afară de Ferguson, care profită să se îndreptățească:

— Doamnă, nouă ne-a căzut cam alandala Basmul cu Floarea. Deși sunt preșcolar ca minorul meu, studiile mele generale și de medicină nu-mi permit să văd o noimă între simboluri, metafore. Mai curând bifez niște contradicții.

— Poate lași guma de mestecat, te închei la uniformă și treci în fața grupului ca să-mi explici viziunea ta! zise Zeta, zâmbind.

Fără să țină seama de eventuale consecințe, Elisa, o colegă a lui Ferguson, ironizând, se adresează preșcolarului medic:

— Suflețel – adică domnu' doctor – scoate mânuțele din buzunare, nu te mai legăna și ne explică!

— Abține-te Elisa! spuse diriginta.

Ferguson, mestecând mai departe, trece în fața grupului și continuă:

— Știu bine ce înseamnă poluarea și cum afectează mediul și organismele vii; fără să am atitudinea struțului, nu găsesc o asemănare între delimitările propietăților, vestigii, dispariția drumurilor și altele cu planeta noastră. E cam fragilă asemănarea. Oare nu e normal să-ți cer – ca educatoare a noastră – explicații suplimentare pentru noi, copiii?!

Ea răspunse cu îngăduință:

— Eu aș vrea să vă protejez de niște interpretări greșite, sau de vreun afront, care v-ar afecta, dar n-o să reușesc fără ajutorul vostru. Mă străduiesc să vă motivez către înalta spiritualitate sau chiar să primiți Împărăția Cerurilor**†1** iar voi ce faceți? Mențineți un fel de viziune carteziană asupra existenței și universului. Se potrivește cu expresia „Inima are rațiuni pe care rațiunea nu le cunoaște“***2**. Voi vă ascultați creierul, iar cu inima nu mai țineți legătura. Până la urmă nu vă cere nimeni să faceți tabula rasa în ideile***3** și principiile voastre, ci să fiți receptivi unui experiment la care ați și consimțit. Câtă dreptate îmi dați la acestea?

Ferguson nu e dispus să cedeze:

— Uite, să mă refer la ceva, ca să nu generalizăm prea tare: „planetă jalnic poluată“, „natură nesănătoasă“. Doamna mea, dar sunt și locuri sănătoase unde lumea trăiește chiar bine?!

— Pentru câtă vreme, Ferguson? Despăduriri masive, deversări toxice, explozii „controlate“, radiații cosmice ș.a, ca să vorbim doar de sfera materială deocamdată. Ce siguranță aveți dacă mai intervine și un război nuclear?! E ceva grav aici, e ceva nesănătos?!

Colegii rămân în consens cu Ferguson, însă acum doar Elisa îl susține:

— Pe ansamblu ar fi o realitate deși-s discutabile unele. Ce zici de expresia „locuitorii își depănau depresiile“? Noi știm că mai sunt și oameni veseli, care se distrează, care nu contribuie la tragediile și inconștiența altora.

— Ai spus inconștiența; câți dintre aceștia, la care te referi, sunt conștienți de semenii aflați în situații critice? Câți altruiști veghează la semenii lor, Elisa? Câți sunt sabotați în demersurile umanitare? Și oare distracția unora nu e pe fondul nepăsării lor?!

Elisa deveni mai combativă, simțind și indignarea colegilor, care păreau oarecum vizați de șirul întrebărilor:

— Terenul tău e limitat la capitolul educație, în rest mai avem și noi puncte de vedere… de acord?

— Am înțeles, adică în privința raționamentului științific voi aveți atuuri, față de mine. Probabil așa cum unii și-au pus aer condiționat, ca să rezolve încălzirea globală. Eu, ca pedagogă, să mă limitez la chestiuni precum guma de mestecat, indisciplina…

Unul dintre colegii lui Ferguson și Elisa, simțindu-se în tabăra câștigătoare, zâmbește și finalizează:

— Eu am apreciat mereu inteligența educatoarelor noastre.

Ferguson mestecă și zâmbește, dar ea mai adăugă:

— Și totuși, guma deochiată n-ar fi trebuit să ajungă în geanta lui Ferguson. Să fie vreo chestiune de profil psihologic!?… Mă scuzați puțin dragii mei, a mai apărut cineva cu o roabă de dulciuri. Vreau să-l chem pe la noi.

Vede apoi că emisarul ridică mâna spre ea, indicând niște copii. Încuviințează, ridicând palma, și se îndepărtează spre cel cu dulciurile. Ei se uită nedumeriți unul la altul:

— Ce a vrut să spună?!

Cu doar două minute în urmă, o fază asemănătoare s-a petrecut în grupul bărânului, din apropierea lor.

Gelu s-a ridicat de pe bancă și i s-a adresat:

— Ce pagubă ar reprezenta vestigiile, ca să le leg de celelalte rele ale planetei?

— Vestigiile ar reprezenta rămânerile în urmă, stagnările, anumite dogme și opoziția față de noile revelații.

— Bine, ar fi mai nuanțată discuția pe ele, dar nu văd o gravitate.

— Cantonările în trecut nu sunt rele câtă vreme nu blochează voința Bunicului. Când interpretările devin rigide, se ajunge la radicalism și chiar fanatism.

— Atunci e vorba de atentate?!

— Ce-ai zice dacă agresivitatea vecinului față de mine este, uneori, efectul disprețului meu pentru obiceiurile lui – în sine radicalism și fanatism de altă factură – sau atenționări de sus pentru viciile și delăsarea mea, a noastră?! Așadar, găsiți ceva înțelepciune aici?

Gelu, așezându-se, pare să delibereze în timp ce un altul întreabă:

— Dar ce este de fapt înțelepciunea, că se dau multe și felurite definiții?

— Înțelepciunea**†4** este Lumină, iar Lumina este Iubire și înțelegerea legilor Divine și omenești.

Gelu se ridică din nou:

— Sună complicat ce mi-ai zis. În plus, văd că eu trebuie să fiu *ușă de biserică* iar vecinul nu are nicio vină dacă mă vânează. Întorcându-se către colegi, adaugă:

— Un șut în spate poate fi *rupt din rai*, nu însă și o ploaie acidă. Să ridice mâna cei care consideră grindina ucigătoare o pedeapsă disproporționată! Să ridice mâna cei care susțin poziția mea!

În tabăra lui e ceva încordare. Opt colegi ridică mâna arătându-și susținerea față de Gelu, iar unul din ei chiar motivează:

— Înclin să cred că și emisarul nostru bagă capul în nisip la argumentele expuse. Bunicul să-l aibă în paza sa!

— Copiii mei iubiți, imploră învinovățitul cu ochii umezi, lăsați loc noilor revelații pentru ca perspectiva voastră să se limpezească!

Gelu, dezamăgit, renunță la conversație. Cei opt întorc spatele ca să se îndepărteze, dar siluetele lor se înclină. Cineva le atrage atenția asupra acestui lucru. Ei constată însă cu dificultate și le este greu să accepte. În sfârșit, intrigați, întorc privirile către bătrân, iar acesta ridică mâna spre dirigintă, la grupul de alături, dându-i de înțeles să-i preia pe cei care-l dezavuează și se adresează grupului desprins:

— Am observat, dragii mei! Vă rog, din inimă, să mergeți la doamna dirigintă, alături! Dânsa pleacă puțin, apoi revine și vă ajută.

În acest timp Ernest șoptește lui Cristina:

— Hai și noi acolo, a indicat competența ei, îți dai seama?!

— Am simțit – zice Cristina – dar am mai remarcat ceva… Gelu a crezut că vorbește de la egal la egal cu emisarul…

— Adevărat ce spui!

— Și noi ne cam plimbăm *încoace și încolo*.

— Ha, ha,… merită.

Mergând spre celălalt grup, mai mulți colegi curioși, independenți de Gelu și grupul lui, îi urmează, iar alții rămân cu distinsul bătrân, care vrea să-i responsabilizeze:

— Gestul vostru frumos, de a merge la grădiniță v-a permis un ajutor al Bunicilor, însă mai aveți de îndreptat câte ceva. Vă dați seama?

— Eu îmi dau seama. Întâi, eu și soțul meu am fost bucuroși să avem un copil sănătos, apoi a fost uimirea să descoperim că e unul deosebit de înzestrat. L-am socotit un Dar excepțional și vrem să oferim și noi ceva, la rându-ne.

— Aceasta trebuie să faceți, să ajutați pe alții să se îndrepte sau – când este cazul – să le oferiți din ce aveți ca o slujire. „Ce vom răsplăti Bunicului pentru toate câte ne-a dat nouă?!“**†5**

În celălalt grup Elisa spune colegilor, după ce diriginta se îndepărtase:

— Ferguson s-a înclinat.

Toți îl privesc pe colegul lor, care încetează să mestece. Scuipă guma din gură și privindu-și mâhnit colegii, le atrage atenția:

— Cred că ne-am înclinat cu toții… cei de aici.

Copiii își dau seama că și ei sunt într-un unghi sub 90 de grade.

— Asta da surpriză… ca o concretizare la afrontul nostru, sau poate găsim o explicație științifică.

— Șansa noastră acum, ca în Basm, este să se încline și cognitivul nostru, ca să ne vedem, totuși, verticali.

— Altfel spus, prieteni, este timpul să stăm strâmb și să judecăm drept.

— Probabil că diriga s-a referit la asemănarea între profilul psihologic al victimei și al vreunui agresor, deduse Elisa.

O altă colegă exclamă:

— Ce ne facem, fetelor?! Am clevetit, am judecat și... ne-am aplecat!

Trimiteri†* Cap.VII (5) Disensiuni
1. primiţi Împărăţia Cerurilor† – Marcu 10.15 Adevărat zic vouă: Cine nu va primi împărăţia lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea. / 2. raţiunea nu le cunoaşte* – Blaise Pascal, Le cœur a ses raisons que la raison ne connaît point. / 3. în ideile* – la filozoful englez John Locke. / 4. Înţelepciunea – Carte a Vieţii Adevărate – Revelaţii ale Divinităţii primite în Mexic / 5. câte ne-a dat nouă † – Psalm 115.3

(6) Testare

În apropierea acestui grup este prezentă contraBunica ce fusese și în sală. Pălăria de pe cap seamănă, la culoare și formă cu o măselariță. În rest e posacă la chip și cu riduri, iar îmbrăcamintea înzorzonată ca la vrăjitoarele de demult. Își ține singură de urât, din văzduhul *de dincolo*, trăgând cu praștia către copii niște proiectile micuțe maronii și negre. Ca rezultat, reușește să creeze unele diferende între ei. Jupâneasa e nevoită să bată în retragere în momentul în care vede că se apropie Bunicul Arhetip, mai mult ca să o alunge.

Diriginta întârzie să revină, iar copiii surprinși de situație și adunați la grupul din aproperea emisarului încep să se contrazică ori să se acuze între ei de indisciplină, lipsă de respect și polemică fără rost.

„Ce ziceți voi, să fi fost vreo sugestie hipnotică de la Basm, sau de la cititor?!" „Nenea emisarul anunțase că nu sunt consecințe după Basm" „Ba a precizat ceva legat de nevinovăție și de niște

rezerve, emoții… n-am înțeles“ „Gelule, eu zic să fi lăsat lectura așa cum e, dar tu ai fost prea criticist“ „Măi fraților, măi… o fi vreo soluție cu nisipul?! Propun ca Gelu să facă rost de nisip“ „Hai, încetează!“

Apare diriginta și toți o asaltează cu întrebări:

— Ce-a fost asta, doamnă?

— O certare pentru voi. Eu sunt alături de cei care au încredere în mine și dau dovadă de modestie. Smerenie ar fi prea mult să cer.

— Doamnă, sunteți la inima noastră, dar ce înțelegi prin „certare“?

— „Cine cruță toiagul său își urăște copilul, iar cel care îl iubește îl ceartă la vreme“,**†1** de aceea v-ați înclinat. O să pricepeți mai bine pe parcurs.

Ei tac, dar o înconjură cu simpatie. Cel cu dulciurile se apropiase. Ea îi invită:

— Vă rog să serviți, sunt praline făcute după o rețetă bine gândită.

Cristina folosi ocazia pentru ea și Ernest, știind bine proveniența dulciurilor:

— Putem lua și noi?

Cu un zâmbet larg, Zeta aprobă:

— Pentru prieteni ca voi nu este nicio interdicție. Luați toți… cei care doriți.

Câțiva din ei refuză, simțindu-și orgoliul rănit, de parcă ar fi amăgiți cu dulciuri, ca pe vremea copilăriei autentice. Altfel spus, acum a apărut o chestiune dureroasă, iar educatoarea noastră ne îmbie la dulciuri ca să nu plângem sau să strigăm la mama.

Toți ceilalți care au servit sunt trimiși pe niște bănci mai departe, lângă o alee frumoasă de trandafiri, iar acolo spre surprinderea lor își recapătă verticalitatea și tonusul optimist în discuții. Cel cu roaba pleacă iar diriginta scoate niște formulare pentru ceilalți rămași.

— Gelule, nu mai am șuturi pentru tine, doar un test simplu care te va ajuta. Am adus tot ce trebuie de scris și formulare. Dau

și lui Ferguson, Elisa și celorlalți de aici, care au nevoie de îndreptare, mai dau și colegei voastre Virginia, fiindcă o invit la un Test al Iubirii. În prima rubrică notați numele unei rude, sau unei persoane pe care o iubiți mai mult (aveți și variante opționale cu încă 2-3 nume). În rubrica următoare notați cât echivalent în bani dețineți: bunuri, valori, peșin ș.a. Testul pornește de la ipoteza că persoana iubită este arestată pe nedrept și condamnată la moarte, undeva în unvers; spun în univers ca să vă ajut să vă extindeți, să vă redimensionați percepția. Se pune o cauțiune pe capul ei între 80-100% din tot ce dețineți. Aveți opțiuni, urmăriți explicațiile!

Trebuie să plătiți cauțiunea pentru ca persoana să scape cu viață. Aveți și alte variante de alegere, în locul cauțiunii:

— Prima: să recunoști una sau mai multe din marile greșeli (să nu te oprești la mărunțișuri!) săvârșite în viața ta și pentru care vrei să fii pedepsit în schimbul eliberării persoanei iubite. Aveți lista cu lucruri asemănătoare greșelii făptuite și lista cu pedepse, din care puteți alege și bifa.

Ca exemplu, ai făcut să sufere o persoană vulnerabilă, care nu și-a făcut datoria, cu sancțiunea de concediere, iar aceea s-a prăbușit moral. Deoarece pedeapsa a fost disproporționată și ți-a părut rău, accepți să fii tu concediat/concediată dintr-o funcție pe care ți-o dorești sau alegi o altă suferință mare.

Alt exemplu: ai nedreptățit pe cineva pentru cutare vină, dar ulterior ai aflat că persoana era nevinovată, însă nu mai poți îndrepta lucrurile. Ce pedeapsă alegi pentru tine din listă, și ce termen pentru executarea ei?!

A doua: să recunoști și să accepți ideea de încălcare a conștiinței. Aici ar apărea noțiunea de păcat, pentru că există și noțiunea de lege care guvernează. Bifați rubrici, de asemenea stabiliți-vă pedepse!

A treia: să recunoști doar o culpă și în fața unui complet de judecată – să zicem că preferi sau admiți opinia publică – îți asumi consecințele și accepți orice sentință.

Dacă ai altă propunere, o menționezi și-ți asumi, la fel, consecințele. Unele rubrici se cam repetă. Nu vă îngrijorați, datele

sunt total confidențiale; nu vă trage nimeni la răspundere și nici nu vă critică în sensul umilirii.

Veți reține că doriți să eliberați persoana iubită, dar nu să o și îndatorați. Mai precis, persoana va fi eliberată și scoasă de sub orice amenințare, însă cărările destinelor voastre se vor despărți definitiv, în viața aceasta materială și nu o veți mai reîntâlni.

În felul acesta iubirea voastră rămâne necondiționată și nu așteptați răsplată.

De asemenea, lăsați să cadă accentul pe iubirea curată, dezinteresată și nu pe Mea Culpa. Nu se acceptă autodistrugerea, ca pedeapsă, deoarece lumea are nevoie de voi și puteți încă face mult bine. Bunicul nu vrea moarte,**†2** ci recuperare.

„Să aveți față de defectele voastre o groază sfântă și liniștită, nu o ură plină de dezgust, care face ca acestea să crească."***3**

Până completați testele eu merg să rezolv o chestiune pentru un coleg al vostru și mă întorc la timp. Ar fi de preferat să nu discutați între voi; discutați doar cu Sinele vostru interior.

O chestiune, care nu se află pe formulare – puteți nota – este pentru unul singur dintre voi, care are simțul devoțiunii foarte dezvoltat.

— Care-i acela? vru să afle Virginia.

— Întreabă-te singură/singur dacă ești tu aceea/acela! Dacă ești tu aceea, vei lăsa toată rezolvarea problemei pe mâna Marelui Bunic, bine înțeles dacă admiți că El există. Dacă el nu există, pentru cineva, îi cer să-l inventeze, să-i traseze caracterul – așa cum ar face pentru un prieten al său existent sau dorit – ca să-i poată, ipotetic, solicita ajutorul. Îi conturează personalitatea în câteva propoziții și-i face o promisiune solemnă. Tot în câteva propoziții, cu scopul – bine înțeles – de a elibera persoana iubită prin intervenția Lui. În schimbul acestei eliberări, propui să dai ceva în schimb, să faci un lucru nobil, sfânt, etc. Problema este: ce anume? Să îți schimbi complet viața în bine, să oferi din timpul tău, să sacrifici din confortul tău, să ajuți acolo unde ai văzut ceva important, dar unde ani de zile ai întors capul ș.a.m.d. Totul este ipotetic și doar de autoevaluare,

după cum v-am spus. Nu trișați, că nu păcăliți pe nimeni, ci doar pe voi! Găsiți-vă, prin acest test de sinceritate, nivelul de iubire altruistă. Nu avem intenția și nici nu facem recomandarea să fiți prea aspri cu voi înșivă, în legătură cu greșelile personale.

Zeta, vizibil emoționată, le urează succes, îi lasă să scrie și se îndepărtează. Cristina, care nu era inclusă, se ține după ea ca să-i pună o întrebare. Ernest vine și el mai din urmă, dar îl urmează și alți colegi și colege, care nu participă la test și care vin către dirigintă s-o asculte.

— De ce ați spus „pentru unul singur dintre voi“?

— Știam că va fi îngrămădeală pe această variantă și nu voiam să dau amănunte.

— Pentru unii a fost amuzant să-i vadă cam la 87 de grade pe amicii lor, dar cei în cauză o cam sfecliseră, spune cineva.

Diriginta le explică:

— Voi sunteți aparte, înțelegeți mai bine fenomenul acesta. S-a întâmplat ca ei să sufere niște simptome ușoare, datorită unor abateri minore, pe care presupun că mulți nu le-au sesizat. Să știți însă că toți au fost la adăpost de rău și se mențin încă, datorită calității grupului din care faceți parte, dedicației voastre curate față de o cauză nobilă și datorită solidarității dintre voi.

Cristina completă:

—„Dacă ar trebui să ne gândim la tot norocul pe care l-am avut fără să-l merităm, n-am îndrăzni să ne plângem de nenoroc.“**4**

— Așa este, Cristina.

Trimiteri†* Cap.VII (6) Testare
1. ceartă la vreme† – Pildele lui Solomon 13.24 / 2. nu vrea moarte† – Iezechiel 33.11 Precum este adevărat ca Eu sunt viu, tot așa este de adevărat ca Eu nu voiesc moartea păcătosului, ci ca păcătosul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre cele rele! / 3. face ca acestea să crească* – sf.Padre Pio.
4. plângem de nenoroc* – Jules Renard.

(7) Telegrame

După o perioadă de timp în care copiii au terminat testele, colegii lor au anunțat pe dirigintă că toți participanții la test se îndreptaseră, în afară de Ferguson. Între timp unii cereau scuze bătrânului iar alții veneau la dirigintă pentru același lucru, dar Ferguson, înconjurat de cei care nu avuseseră nevoie de îndreptare, suporta glume pe seama lui.

— Dragă doctore, văd că ai căpătat aproximativ 87 de grade. E grav, n-ai să mai ai stabilitate pe trotinetă. Ce ziceți, fraților? Cu trei găleți de nisip îl rezolvăm? Se redresează?

— Dacă erai atent, nisipul te readucea la înclinație, nu te făcea drept, răspunse el.

— Tu ai dreptate, Ferguson, totuși experimentează și reversul, poate dă rezultate!

Lângă cel corigent se adunară și alți colegi.

— Amice, fiindcă este scris „Cine se crede înțelept să se facă nebun“**†1** ne-am sfătuit să-ți legăm niște tinichele de picioare și să predici la un coteț cu găini.

Ferguson le face jocul:

— Și ce să învețe găinile de la mine?

— Le-ai putea vorbi despre evoluționism***2** și le-ai putea motiva să facă salturi pe linia speciei lor. Le prescrii rețete…

Șicanele continuă:

— Un profet a umblat gol prin cetate**†3** și a avut audiență mare… ce zici?!

— Să fim obiectivi! Nu prea îl văd în postura asta. Poate încerca! Întâi cumpără gumă, apoi mestecă și face față audienței, mai spuse altul.

— Nu te lua după ei! Mai bine fugi, Ferguson, scapă-ți viața! Altfel, dacă protestezi pentru educația de la grădiniță, te bagă în cămașa de forță!

Ferguson o vede pe diriginta șefă, însoțită de alte educatoare și profită de ocazie:

— Dragii mei, eu va trebui să-mi cer iertare de la emisar și de la cei care au avut altă părere decât grupul nostru… în sfârșit, am vociferat, am fost refractar…

Diriginta intervine:

— Nu subscriu la glumele colegilor tăi. Îți vom oferi sprijinul nostru mai departe, dar pentru îndreptare trebuie să fii mai corect. Ai picat testul din cauza lipsei de sinceritate. Vrei să mai folosim o metodă?

— N-am de ales. Dacă soția, care nu este la grădiniță, și copiii mei mă văd aplecat, îmi pierd autoritatea. Or să fie reacții neplăcute. Colegii de breaslă vor aranja să mă interneze pe la neurologie. Oricum, pot să remarc faptul că ai avut soluții salutare pentru ceilalți, iar eu n-am cooperat cum trebuie.

Zeta le atrage atenția tuturor:

— Vedeți, dragii noștri, pe linie medicală e mai greu să accepte chiar medicul, care se ocupă de sănătatea altora, că el însuși are o problemă, și poate fi chiar subtilă. De aceea ajungem greu la însănătoșire, pentru că nu știm că suntem bolnavi;***4** nu acceptăm că avem un beteșug.

Adresându-se apoi lui Ferguson, dispune:

— Rugămintea mea, este să promiți că te vei ocupa, zilele următoare, de aranjarea unei noi grădini florale, chiar aici în parc, unde sunt niște vișini frumoși; dar începi chiar de azi. Îți vor arăta educatoarele. Acum, colegii tăi care vor să te ajute, să te însoțească! Mergeți acolo și începeți! Voi veni și eu.

Băiatul e mulțumit și are încredere în ea:

— De acord, haideți cu mine fraților !

În scurtă vreme, toți participanții la conferință s-au strâns lângă un cort alb, în locul unde se amenaja noua gradină florală. Au sosit

și educatoarele, iar Zeta, venită împreună cu oaspetele lor, anunță pe toți preșcolarii adunați:

— Am aici câteva telegrame. Ele sunt Darul nostru, obținut prin intermediul domnului emisar de la Societatea „Basmele Bunicilor Cuminți“, pentru Ferguson, însă și pentru ceilalți copii.

Distinsul bătrân adăugă și el:

— Vreau să vă anunț pe toți că Basmul avea și niște contraindicații; pentru aceasta pralinele erau prevăzute în prospectul însoțitor. Așadar, ar fi trebuit să serviți toți, atunci când v-a invitat doamna dirigintă. Cât timp Ferguson continuă lucrul, și fără să deranjăm pe cei care îl ajută, vă rog să ascultați ce vă citește doamna. Ea scoase un răvaș și-l citi:

De la Bunici citire:

Era medic totuși a devenit grădinar. În grădina lui nu cultiva pelin. Dar ce să faci cu pelinul dacă pe parcela ta, casnicii cultivă și mănâncă doar vișine?! Mâncau ai lui vișine, iar de băut doar vișinată consumau. STOP

— Cu vișinata noi putem fi veseli și pozitivi, acum și pururea, spuneau casnicii lui. STOP

Și-a zis că e bun subiectul de cercetat; medic, grădinar și acum cercetător în speța vișinelor. STOP

— Păi bine mamă, i-a spus maică-sa de față cu o Bunică, eu mă bucuram că ai ajuns medic naturist, că pui de pelin cu toată inima și tu îți pierzi vremea cu vișinata?! STOP

— Mamă dragă, ai dreptate, slăbisem cu duhul, însă am luat putere†5 studiind revelații; har găsești cu pelin și cu miere, nu cu vișinata sau alcool. Eu țin să trăiesc 101 ani și să am verticalitate. STOP

Atunci Bunica l-a sărutat pe frunte și l-a binecuvântat:

— Să trăiești frumos, nepoțelul meu, să fii cuminte și drept ca stâlpii de telegraf, în vecii vecilor! STOP

Așa, nepoțelul și-a revizuit viața, iar rețeta, pe toți din jur câți au urmat-o, i-a determinat să fie lacomi pentru fapte bune. STOP“

După citire, Ferguson își recăpătase poziția firească, dreaptă, dar tremura**†6** puțin. O fată ține un buchet de flori culese din parc și le oferă, pe rând, cadrelor pedagogice și emisarului. Acesta și doamnele se privesc între ei și ridică fiecare floarea, zâmbind, într-un gest comun de recunoștință fără cuvinte față de Bunicul tuturor.

Diriginta șefă lăsă apoi răvașul jos în colțul cortului, merse lângă Ferguson și-l cuprinse de umeri. După ce îl încurajă, el se liniști. Colegii lui îl felicitau veseli și înregistrau momentul ca pe o victorie.

Într-un dialog, ceva mai discret, Ernest cere părerea emisarului:

— Cred că pelinul ar fi pocăința, și ajută la smerenie, probabil mierea ca bucurie, nu-i așa?

— Bucurie și iubire. În esență ne întristăm pentru egoul nostru și tarele lui și ne bucurăm**†7** pentru focul divin**†8** din noi.

⋆ ⋆

Două din cele trei năluci, antiBunicul Zangabil și antiBunica Falmonelia, care fuseseră pe culoarele sălii, erau acum în parc, nevăzute de nimeni, pe o bancă.

— Jupâne profesor, unde l-ai trimis pe Facevânt? întrebă contraBunica.

— A ascultat Basmul la sală și i s-a făcut rău. L-am trimis să se mai miște prin parc, dar are și pedeapsa să noteze Telegramele. Avem nevoie de ele la institutul nostru.

— Și dacă o ia razna după audiție?!

— Știi ce?!… Puțin îmi pasă, cine l-a pus să se înscrie la cursurile Vitejie cu Jeratec?! Mie, să facă bine și să-mi aducă materialul. Dacă se întâmplă să paralizeze totuși, trebuie să mergem după el.

— De ce l-ai pus să se îmbrace ca un bebeluș?

— Așa le fac la toți studenții mei și la absolvire le dau niște costume cu coamă de cal. Până la o vreme toți sunt vite și asini, ca să nu se automăgulească. Ce proiectile aruncai adineauri?

— Sunt germeni de supărări și pretenții*9 față de semeni, de Bunicul, de soarta lor. Le fac viața o dramă amară, fiindcă și eu am suferit.

— Și ce reacții aveau la ele?

— Durează pentru că perioada de incubație e mai lungă. Dacă le acceptă, pe urmă lucrează singure. Le crește agresivitatea, apar temeri, depresii care-i duc la suicid, detaliază contraBunica.

Zangabil este înalt și arcuit, dar instabil în planul arcuirii lui. Și-a plăsmuit niște ochelari fumurii și groși pe nas, iar ca îmbrăcăminte un halat de laborator cu vipere și alte jivine desenate pe el, ca să fie mai în ton cu personalitatea de cercetător și savant. Pe frunte și rame îi cad niște șuvițe de păr.

Devenind interesat de contraBunică, îi cere colaborarea:

— Falmo, profit să-ți fac o chemare oficială, vreau să vii ca profesoară la noi.

În acel moment Facevânt revine epuizat, ca după un maraton, clătinându-se, gâfâind și văitându-se. Are înfățișarea unei vulpi hăituite, dând ochii peste cap la intervale de timp.

Zangabil i se adresează, simulând compătimire:

— Știi ce?! Facevânt, ți-am spus să nu te aproapii mult de dirigintă. Ai auzit telegramele și de aceia ai starea asta rea. Stai că te scutur eu puțin să-ți revii.

Îmbrăcămintea ucenicului seamănă cu niște scutece decolorate înfășurate în jurul lui. Auzind de intenția antiBunicului se împotrivi, implorând:

— Nu jupâne, să nu-mi vină rău de tot, *au* nu-ți dai seama?! Am poftă să beau… mi-ar trebui o vișinată.

— Las că știu eu ce-ți trebuie ție.

Zicând acestea, îl apucă bine de piept și de scutece și-l scutură, mai-mai să-i iasă limba. Năluca ameți deabinelea și continua să gâfâie. Falmonelia mima o tuse seacă, ascunzându-și râsul pe care nu-l putea struni. Ca să scape de scuturăturile jupânului, ucenicul se grăbi să-l mintă și nu se mai văita.

— Ai avut dreptate, ai avut dreptate, mă simt mult mai bine. „Slăbisem cu duhul“…„am luat putere“.

— Vezi? Ți-am zis eu că știu ce fac… Uite ce! Eu sper încă să-l reconvertim pe țâncul de Ferguson. Dacă pune de pelin se îndepărtează definitiv… Șii ce?! Femeia aia a fost neglijentă, ia fă puțin praf aici!

În momentul acela se stârni în parc un vânt, destul de puternic, care răscoli părul fetelor, umflă pânzele cortului, înălță niște hârtii în zonă și provocă puțină confuzie, deși vremea era frumoasă. Zangabil, în vârtejul provocat, sustrase răvașul cu telegrame, profitând de neatenția majorității. Îndemnă apoi la plecare și trage de haine pe Facevânt dupa ei, explicand însoțitoarei:

— Măgarul acesta când suflă, și vreun minut după, nu mai aude nimic. S-o ștergem pentru că nu mai am nevoie de notițele lui!

⋆ ⋆

Pe aleile parcului continuă schimbul de idei, plimbările și chiar joaca.

Un băiețel întrebă pe o educatoare, în prezența colegilor lui:

— Doamnă, s-a făcut o singură referire la contraBunici, cei din ceata cu tichii roșii. Și colegii mei au notat că nu ne-ați vorbit despre ei. Au educatoarele vreo directivă în acest sens, pentru că subiectul a fost evitat?!

— Dragii noștri, asta deoarece vrem să vă simțiți bine și să descoperiți singuri – pe moment – unele chestiuni. La sălile de lectură însă aveți destule materiale informative. Desigur, doar dacă această curiozitate nu va intra în concurență cu pasiunile voastre pentru competiții sportive, tv, jocuri, distracții.

— Totuși, pentru o nouă întâlnire să știți că suntem mai mulți interesați despre subversiunile lor.

— Bine, am notat dorința voastră cu privire la antiBunici pentru data viitoare. Vă urez grădiniță ușoară!

— De ce a trebuit să participăm aici și să ascultăm Basmul acela?

— Dacă tot trebuie să vă explicăm, atunci aflați că atâta vreme cât v-ați simțit numai adulți, cât ați avut funcții și responsabilități în plan social, cât ați fost personalități distincte, cu titluri academice, dacă vi s-a adresat cineva cu „dragi copii“ vi s-a părut, probabil, inadmisibil. Dar dacă din iconomie divină, dintr-o grijă specială de sus, ați ajuns și acceptat situația să fiți mici, atunci a venit momentul să receptați mai ușor mesaje de o gravitate aparte. Luați-vă deci în serios misiunea aceasta de copilași, cumințenia și nevinovăția! În sens spiritual, dacă noi oamenii suntem nematurizați, e natural să acceptăm adresarea „dragi copii“ și să regăsim grija maternă și paternă a celor de sus, și care vor ca prin noi și de la noi să înceapă o trezire spirituală, de rezultatele căreia să se bucure și urmașii noștri. Pe o planetă sănătoasă toți să trăiască în pace.

Trimiteri†⋆ Cap.VII (7) Telegrame
1. să se facă nebun† – 1Cor.3.18 Nimeni să nu se amăgească. Dacă i se pare cuiva, între voi, că este înțelept în veacul acesta, să se facă nebun, ca să fie înțelept. / 2. despre evoluționism⋆ – teoria lui Ch.Darwin 1859 / 3. gol prin cetate† – Isaia 20.2 Și a făcut așa și mergea gol și desculț. / 4. că suntem bolnavi⋆ – Hipocrat. / 5. am luat putere† – Luăm putere de la Dumnezeu prin rugăciune, înălțare spirituală și studiul revelațiilor – Revelații ale Divinității, Mexic. / 6. tremura† – Psalmul 108.22 Ca umbra ce se înclină m-am trecut; ca bătaia de aripi a lăcustelor tremur. / 7. ne bucurăm† – Filipeni 4.4 Bucurați-vă pururea întru Domnul. Și iarăși zic: Bucurați-vă. / 8. focul divin† – Lc.17.21 Căci, iată, împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru. 9. pretenții⋆ – Iubirea îi salvează pe toți iar pretențiile îi îneacă.÷… Dacă începem să iubim un lucru mai mult decât pe Dumnezeu, sufletul începe să depindă de acel lucru, sentimentul de iubire se stinge și apar pretențiile. Apoi cantitatea de iubire începe să se micșoreze, apare agresivitatea și odată cu ea bolile și nenorocirile. Iubirea, Serghei Nikolaevici Lazarev.

CAPITOLUL VIII

(1) Atitudini divergente

Basmele și celelalte arme subtile se răspândeau tot mai mult. Implicate în variate evenimente, pe la toate *colțurile* planetei, dar și în alte sisteme solare, ele constituiau modalitatea mistică numărul 2, de legătură-comunicare între Bunicii Cumsecade și muritorii planetelor. Modalitatea numărul 1, rămânând răspunsul la rugăciuni. Nenumărate ființe, conflictuale din fire, preferau încă armele convenționale – între care cele de ucidere în masă – pentru *comunicări argumentate* de tipul „Vrem să vă scoatem gărgăunii din cap pentru că sunt mai periculoși decât ai noștri."

Mințile luminate însă înțelegeau pe deplin calitatea și superioritatea arsenalelor de care Bunicii Cuminți se foloseau. Lucrarea inițiată de Bunici căpătase amploare, includea și perioade temporale diferite. Existau zone în care erau propagate Basme în forme foarte succinte dar cu eficiența fuziunii nucleare.

Era un trend al schimbării în bine, față de care contraBunicii exercitau împotrivirea cea mai crâncenă. Aceștia, susțineau că ei, contraBunicii, sunt motorul dezvoltării și evoluției și că fără negru nu există alb, că din lupta contrariilor izbucnește răul dezvoltator și inteligența debordantă. Mai spuneau că urzelile banditești și manevrele mafiote sunt benefice, dinamizează mințile și dezvoltă geniile și, tot în stil filodistructiv, că binele anemic nu aduce urmași puternici, precum poate răul viguros al gloatelor de răsBunici – din plin dozat și chiar îndesat.

Se solidarizau la război, obișnuiți să cânte militărește, în cor, versuri amenințătoare „♪ De va veni la tine vântul…", Adică

vântul răzbunării răsBunicilor, de va veni la tine, mai scapă dacă poți. Cântarea se consolidase ca imn al combatanților de stânga și se aplica, sacadat, în pas de defilare, înaintea unor ostilități. Suferințele, erau mai ușor suportate de victimele lor, la îndemnul „Jelitul lui***1** să nu te frângă ♪ Mustrarea lui să nu te doară".

Existau și multe dezertări din rândurile lor – după formula „la război înapoi", însă ofițerii superiori antiBunici îi stimulau pe soldați și pe inferiori, amintindu-le bunătățile ce vor găsi în depozitele și cămările dușmanilor – după formula „la plăcinte înainte". Insistau și pe profilul psihologic al adversarilor: „Nemilostiva fire a Bunicilor – când vă sărută rece***2** și freamătă ca să vă ia în râs – abia acum devine relevantă pentru toți; noi v-am prevenit cu mult timp în urmă despre răutatea lor" spuneau ei ascultătorilor, făcând referire și la tehnica de luptă a adversarilor de dreapta: Basme, Legende, Telegrame ș.a. care îi cam scotea din minți, dar și din luptă.

În sfârșit, unii muritori trăiau în bună relație cu tagmele de Bunici Cuminți și metodele lor de terapie intensivă, iar alții, în strânsă cârdășie cu grupările de contraBunici, puneau la cale cele mai perfide aranjamente și atacuri cu arme nefaste. Cei care nu aveau o opțiune precisă între aceste două direcții, rămâneau cam aerieni, dar puteau luneca ușor spre direcția rea. Odată, cineva și-a dat seama de deznodământul confruntărilor și a spus:

„Cred că adevărul neînarmat și iubirea necondiționată vor avea de spus ultimul cuvânt*3 pentru realitate."

Erau, în mare, atitudini divergente: atașament ori comuniune pentru o tabără, și concomitent, aversiune și respingere pentru cealaltă. Ființele volatile ale lumilor de dincolo, de dreapta sau de stânga, exercitau atracția sau respingerea lor specifică față de muritorii planului lumesc.

Trimiteri†* Cap.VIII (1) Atitudini divergente
1. Jelitul lui* – Cântec, Octavian Goga – Formația Mondial: De va veni la tine vântul ♪ Purtând povestea mea amara ♪ Jelitul lui să nu te frângă ♪ Mustrarea lui să nu te doară. / 2. vă săruta rece* – Ibidem – Nu-i vina ta, așa e scrisă ♪ Nemilostiva lege-a firii ♪ Sărutul otrăvit al

brumii ♪ Omoară toamna trandafirii. ♪ şi cine s-ar opri să plângă ♪ O funza veştedă-n cărare ♪ Când codrii freamătă alături ♪ şi râd în răsărit de soare? / 3. ultimul cuvânt* – Martin Luther King Jr. 1929-1968

(2) Programul secret

Într-o zonă terestră de deşert, în care era foarte riscant să porţi vreo felie de cozonac în buzunarul de la piept, antiBunicii construiseră o şcoală secretă, dotată şi cu laborator, şcoală în care erau pregătite trupe de elită. Riscul cu felia exista pentru că faliile solului acesta argilos, asemenea nisipurilor mişcătoare, se comportau după inima băştinaşilor, adică se frământau tectonic până absorbeau dulciurile – mai ales cozonacul – cu tot cu purtător, după principiul contraBunic „Vai de cozonacul tău şi al neamului din care faci parte". Şcoala era denumită Institutul Antiaerian şi Antisubmerisibil, AntiBunic (AAA). Studenţii selecţionaţi pentru instruire şi călire erau din planul fizic în special, dar directoratul institutuţiei era asigurat de profesorul răsBunic Zangabil. Ideea strategică de bază în lupta antiaeriană şi antisubmersibilă „Dezbina***1** şi domneşte", folosită altminteri de milenii în eşichierul existenţial de stânga, era acum dusă la perfecţiune de acesta.

De curând, se mergea mai ales pe sporirea curajului la toţi luptătorii (echipaţi în scutece pentru eventualitate), iar pentru aceasta se aplica programul secret *Vitejie cu Jeratic*.

Sub vajnicul patronaj răsBunic, studenţimea era antrenată pentru vremea *civilizării* planetelor cu antiBunici necivilizaţi, porecliţi şi antisociali. Se pregăteau trupe de uscat şi matrozi de stânga pentru navigaţia în apele tulburi ale gândurilor negre.

Metoda sporirii curajului consta în asimilarea energiei degajată de cărbunii aprinşi. Aceştia puteau fi stocaţi în pântece, începând cu masa de prânz. Pentru aceasta, la cantina lor, se servea jeratic pentru ca absolvenţii să deprindă vitejia şi să devină neînfricaţi. Recomandarea era simplă şi practică: înaintea porţiei

de jeratic, luptătorul să servească la prânz o farfurie cu mâncărică de ardei grași, umpluți cu amfetamine, și astfel să devină capabil să toarne, imediat, pe gât între 1-3 kg de jeratec. Sufla*2 apoi flăcări, iar dacă se întâmpla să strănute pârjolea în vecinătate pe o rază de 1-3 metri.

De obicei, viscerele și tot sistemul limfatic suportau bine acest drastic regim. Un risc mai mare își asumau studenții cărora le plăcea slănina în alimentație, fiindcă ea fragiliza țesuturile interne și se puteau pomeni cu grave arsuri după ingurgitarea cărbunilor încinși. În plus, potențialele victime ale răzbunării de stânga erau prevenite prin gazul emanat – aer greu de respirat – de iminența unei agresiuni. Imediat cum simțeau miros de slănină arsă – grătar (barbecue) – trebuiau să se adăpostească, știind că apare un răsBunic și vreun discipol care consumase jeratic pentru atac. Chiar dacă avea mațele prăjite de cărbunii aprinși, combatantul era extrem de periculos,†3 căci lupta până la ultima picătură de energie.

De curând angajată la institut, Falmonelia dorea prin munca ei să provoace tragedii altora, dar le spunea, cu nonșalanță, drame și le justifica prin suferințele îndurate de ea prin alții. Ca profesoară era solicitată, pentru abilitățile ei, să ajute și să asiste pe unii mâncători de jeratic să se transforme în mârțoage costelive.

„De ce este nevoie de aceasta?“ întrebase ea pe director. „Pentru că lucrăm cu fabulosul pe temeiuri strategice. Lumea știe de faimoasele rase de mârțoage hrănite cu jeratic. Nu vrem să lăsăm asocierea unor astfel de creaturi puternice cu „Be-Be-Ce“... Lumea pe noi trebuie să ne crediteze în relație cu aceste făpturi fantastice de proveniență răsBunică. Influențăm creația de basme lumești în detrimentul Bunicilor de la Societatea „Be-Be-Ce“. Dacă lumea vede și aude de astfel de gloabe costelive, dar puternice, ne eternizează pe noi; nu pe ei, ori pe vițeii lor postitori și anemici. Și cum „nu iese fum fără foc“ ne consolidăm influența în folclor, altminteri apar confuzii dăunătoare elitei eșichierului de stânga“.

Cursanții intransigenți, ce atinseseră curajul dezlănțuit, erau duri cu proprii colegi și frecvent, între ei, se încăierau mânioși. AAA luase foc în repetate rânduri, deoarece – se știe – unde este furie (chiar și făra jeratic) pot apărea incendiile; totuși restaurările se făceau repede și toate materialele folosite erau ignifuge. Unul din motivele pagubelor materiale era că stingătoarele de incendiu ce ar fi trebuit să conțină un fel de apă *tehnică* (dar bună de băut) erau goale, adesea. Erau goale fiindcă studenții, cu ardere internă mare, dădeau fuga la ele să-și stingă setea și măruntaiele.

ContraBunicii aveau și un program ultrasecret de care, pasă-mi-te, nici autorul nu știa prea multe, doar că exista în laborator o secție în care accesul era complet restricționat studenților și chiar multor năluci mediocre.

De menționat că în alte secții din laboratorul institutului se făceau și modificări genetice de stânga, la legende sau telegrame, ori alte dispozitive de dreapta ale Bunicilor. Unele încercări erau sortite eșecului. La rugăciuni și Basme nu încercau să intervină, deoarece riscau iradiere ireversibilă și pocăință în vecii vecilor.

Arme precum legenda și telegrama suportau astfel de intervenții, pentru că aveau procent de microbiologic în ele și astfel se puteau obține arme de stânga. Cercetările și lucrul pretindeau o devoțiune specială din partea contraBunicilor sau asistenților, dar se soldau și cu accidente grave; unii cercetători se scrânteau spre penitență severă, alții se umpleau de pete albe, mântuitoare, și erau imediat plasați în carantină. Dacă tratamentul nu dădea rezultate, se recuperau scutecele de la ei, erau apoi legați și întinși pe terenul argilos, în speranța unei reciclări.

În cazul izolărilor complete, cei care își reveneau, căpătau alergie la cuvinte precum tartar, cazan cu smoală, râu de foc, vierme neadormit.

Cu toate acestea cercetările continuau. O echipă specializată improviza acum o Legendă antiBunică numită *Chibritul de maximă obscuritate*. Alta, încerca modificarea genetică, într-o nouă

variantă, a răvașului cu telegrame, furat de la orele de grădiniță. Noile telegrame fuseseră comandate de Paluda.

Trimiteri†⋆ Cap.VIII (2) Programul secret
1.Dezbină⋆ – Proverb latin, Divide et Impera. / 2. Sufla⋆ – Iov 41.20-21 Din nările lui iese fum, ca dintr-o căldare pusă la foc şi care fierbe. Răsuflarea lui este de cărbuni aprinşi şi din gura lui ţâşnesc flăcări. / 3. extrem de periculos† – Zaharia 12.6 ….ei vor mistui, la dreapta şi la stânga, toate popoarele dimprejur…

(3) Amprente

Mai curând îşi va uita
mama fiii săi de cât te va uita Bunica

Aflat în camera sa, Crezicăebine citea dintr-o carte rugăciuni, pe când apare B.Juan:

— Ce citești acolo? întrebă Comentatorul.

— „Binecuvantat**†1** este omul care n-a umblat în sfatul ticăloșilor", începu discipolul. Te rog să-mi vorbești despre rugăciune și devoțiune!

— Îți voi vorbi dar acum trebuie să ne ocupăm de Vraci, un personaj din perioada prigonistă. A trecut prin momente grele deoarece coana Bușilă, o vrăjitoare cu care a colaborat, l-a surprins citind, din curiozitate, dintr-o carte de texte și rugăciuni luată de la unul din revoluționarii cunoscuți de tine, carte asemănătoare cu a ta. Pentru acest lucru, interpretat de ea ca o trădare a politicii răsBunice de stânga, și deranjată că el nu practica magia neagră, încercase să-l otrăvească. Otrava își făcuse din efect și el se aștepta să moară. În chip miraculos însă, a scăpat cu viață, ținând în mână tocmai cartea aceea, dar a rămas cu dificultăți severe în exprimare. Aceasta, deși i-a știrbit din prestanța avută între cunoscuți, i-a deschis interesul cu privire la rugăciunile către Bunica.

Comentatorul îi arată discipolului ecranul din dreapta, al *eltrimului*.

— Păi văd că-s indicate două arme la el. Una ar putea fi cartea, zice Crezicăebine.

— Nu, nu. Este Amprenta Bunicului Bunicilor întipărită pe carte prin grija unui Bunic din ierarhiile superioare „Mai curând își va uita mama fiii săi, decât te voi uita†2 Eu pe tine“. Nici nu-și dă seama ce plină de forță e. Simte ceva,totuși nu știe să se folosească de ea. Amprenta, încredințată odinioară acelui Bunic, ce face parte din grupul Augustei noastre, e în aceeași variantă cu „Mai curând își va uita mama fiii săi de cât te va uita Bunica.“

— Înseamnă că armele i-au fost ca un talisman de a scăpat cu viață. Și ce trebuie făcut?

— Îți zic întâi că s-a potrivit bine ceea ce ai spus la început „Binecuvantat este bărbatul“ acesta, numai că încă umblă în „sfatul ticăloșilor“. Mai întâi, după voia Bunicului, a fost transferat, pentru o vreme. I s-a dat amnezie totală și un mediu nou. A uitat de unde i se trag problemele de vorbire și de unde are cartea. S-a înscris la institutul antiBunic iar colegii, pentru felul lui de a-i privi și vorbi l-au poreclit Holbatlatine.

— Și care este a doua armă?

— Ai să observi singur. Vom încerca să-l sprijinim, fiindcă e într-un proces pozitiv de tranziție.

Trimiteri†* Cap.VIII (3) Amprente
1. Binecuvântat† – Psalmul 1.1 / 2. te voi uita† – Isaia 49.15 Oare femeia uită pe pruncul ei și de rodul pântecelui ei n-are ea milă? Chiar când ea îl va uita, Eu nu te voi uita pe tine.

(4) Disidență la institutul AAA

Ca student la institut, Holbatlatine, nu era înscris și la cursurile Vitejie cu Jeratic. Participa însă la activitatea echipei desemnată să modifice genetic răvașul cu telegramele furate. Fusese numit și responsabil cu echipamentele. Colegii îl luau des în zeflemea pentru că era gângav la limbă și era singurul care nu consuma droguri.

Lucrul de laborator îl obligase să citească telegramele de mai multe ori. Cerceta, în secret, și rugăciunile către Bunica. Din aceste cauze căpătase frisoane, nu mai mânca, avea depresii și suferea de insomnii. Se făcuseră schimbări importante la textul de bază, toată echipa era afectată, dar el, în starea aceasta de surmenaj a făcut marea greșeală să se amestece într-o discuție de grup, pe culoarul de lângă sala de studiu.

Erau adunați acolo majoritatea studenților, într-o pauză de cursuri, fumau și mestecau marijuana. Așezat lângă o fereastră era atent la tot ce se spunea.

Facevânt, prezent între colegi, poza ca un lider pentru că era din plan eteric și pentru că avea însușiri aparte față de ceilalți. Cineva îl întrebă:

— De ce n-ai ajuns încă răsBunic?

— Ciracii care capătă o salamandră trebuie să aibă un CV bogat,.. să facă pe mulți să-și depene depresiile… și să se sinucidă.

După aceste cuvinte năluca face o pauză și se clatină. Își revine repede și adaugă:

— Trebuie să faci pagube mari în lumea materială, să provoci la dezmăț, să terorizezi și ucizi pe cât mai mulți vinovați sau nevinovați. De fapt eu am CV-ul încărcat destul cu ce le-am făcut altora,.. nu știu de ce tot amână ei să mă înainteze în grad.

— Câte salamandre au jupânul director și jupâneasa Flamo? întreabă un student.

— Zangabil are 4, iar Falmonelia are la centură 3.

În acel moment apare un student în hol și anunță, ca un adevărat leviatan,**†1** că a înghițit 1kg de jeratic. Demonstrează apoi tuturor celor prezenți că poate să pârjolească**†2** o statuie de ceramică, special plasată acolo pentru aceste ocazii. Statuia, se afumă și se aprinse pe laturi, la jetul său de flăcări.

Tot în holul plin cu studenți, intră Zangabil și contraBunica Falmo pentru inspecție, iar Facevânt, ca să compenseze slăbiciunea anterioară, se repede să le atragă atenția.

— Haini să trăiți jupânilor! Jupâne profesor, să-mi dați voie să le arăt pifanilor cum poate fi stins un foc!

Zangabil nu prea agreează ideea și se încruntă. Când face aceasta, înfățișarea îi devine sumbră, fiindcă iese la iveală firea lui uliu. De aceea preferă adesea să se tranfigureze într-o zburătoare cu clonț și părți cornoase pe trup, un fel de corcitură între pasăre și reptilă, ca să impresioneze. Acum își schimbă doar atitudinea, în prezența însoțitoarei sale și, arcuindu-și neuniform trupul, se adresează învățăceilor:

— Vitele viteze a lui tataia, știți ce?!... Să faceți bine și să fiți atenți ce poate ucenicul meu!

Facevânt îl pune, pe cel care tocmai afumase statuia, să-și țină gura deschisă în timp ce alți colegi sunt plasați în spatele lui ca să-l sprijine. Facevânt, în fața întregii adunări, provocă un curent puternic de aer către acela. Colegii îl țin să nu cadă și în scurt timp din gura combatantului iese fum, lucru care dovedea oprirea arderii.

— Ați văzut? Nu-i așa că i-am stins cărbunii din abdomen? se fuduli el, marcat de efort.

Grupul celor prezenți este impresionat. Zangabil așteaptă un minut, timp în care elevului să-i revină au-zul, și îi anunță pe martori:

— Abilitatea lui Facevânt îl face vrednic de laude. Îl numesc Asistent Universitar AAA. Cu toate acestea va trebui să-și păstreze scutecele uniformei de student, până la absolvire. Voi continuați să vă antrenați, pentru că în curând vom avea o întreagă cavalerie de luptători înfocați.

Deși mulți din cei de față s-au umplut de invidie, interesul majorității pentru Facevânt crescu subit. Zangabil și Falmonelia părăsesc încăperea, iar studenții îl asaltează pe colegul lor cu întrebări.

— Cineva spune că s-ar lucra și la ogive nucleare, așa să fie?! Spune-ne, ce e cu încăperea aceea din laborator unde nu-i permisă intrarea!?

Năluca – mai talentată decât alte vulpi, asemanătoare ei – deși nu cunoștea despre secretul cel mai bine păzit, trebuia să pară bine informată.

— Nu pot destăinui secretul. Vă recomand totuși să nu stați prea aproape de ușă ca să nu vă iradiați ireversibil.

Discuția lor ajunge și la evenimentul de la grădiniță. Se discuta despre Floarea Planetei, la audiția căruia Facevânt fusese nevoit să asiste.

— La cine se referea lectura? întreabă unul.

Vedeta momentului, dând câteva clipe ochii peste cap, răspunde ca una gata să leșine:

— „Pustiul din inimi"..„domnea fărădelegea"...

Cei din jur se privesc nedumeriți. Năluca își drege glasul, mai bâiguie ceva și își revine:

— „Slăbisem cu duhul dar am luat putere"... Aaa... se referea la Bunica Bunicilor Cuminți, la ignorarea semnelor și voinței Bunicului prin ea, la rolul matern și la invocarea ei, pentru că ar avea o contribuție extraordinară la supraviețuirea planetei. Au folosit și termenul Tulpina Vieții... nu știu ce înseamnă.

Unul din studenți explică:

— Vă spun eu, se pare că este ADN-ul, care se transformă și devine mai subtil prin rugăciunea intensă a fiecăruia. Ei mai susțin că și rezistența sistemului imunitar crește prin rugăciune și că microbii, virușii nu mai au aceeași influență dăunătoare în organism.

Altă nălucă prezentă acolo completează:

— Așa o fi, da' cei ce-s plini de ei înșiși, plini de prejudecăți***3** mălăiețe și flutură ostentativ – ca unic steag – pe cel al religiunii lor, pot să se roage, în prostie, că tot noi îi mânuim.

Ca să nu-i lase pe alții să fie mai deștepți decât el, Facevânt îi preveni în maniera orgolioasă a directorului:

— Mare grijă! Pe Bunica, e mai bine pentru noi s-o nesocotească. *Au* nu mai știți că ni s-a poruncit clar „Le deschideți capacul și le turnați în scăfârlie că e permis să implori numai pe Bunicul!" Ei n-au decât să găsească apoi versete care să motiveze ideea de sacrilegiu comis de cei care-și permit astfel. Ați înțeles, viteilor?!

Holbatlatine care purta cărticica asunsă la piept, auzind de Bunica intervine imprudent:

— Păi eu nu pot să strig la ea?

Facevânt îl mustră aspru:

— Ce te învață pe tine Bunica, mă imbecilule? Te învață să înghiți cărbuni aprinși și să fii curajos? Te învață să faci panică în mijlocul dușmanilor? Te învață să supui 1000 de sclavi răzvrătiți?

Holbatlatine tace încurcat, dar alt student suplimentează la cele spuse deja:

— Cap sec ce ești! Tu probezi cu noi umbra morții și te interesează lumina?! Ori ai înebunit după telegrama din laborator, ori o faci pe disidentul!?!

— Holbatule, ai grijă! l-au amenințat și ceilalți care și-așa îl dispretuiau.

— Stați hultanilor, mai stați! Pus și eu întrebare așa ... între fârtați, n-o luați oficial!

— Ba să-ți bagi mințile în cap, că ai la cine striga. Strigi la Zanga, la Falmo… nu la Bunica Bunicilor.

— De ce sensibili la Bunica?! Ia potoliți! Provocați la mine?! Eu întreb cu binișorul, tu amenințí la mine?!

— Fraților, ăsta a năclăit la creieri… telegrama bolnăvit la el.

— Tâmpitule, Bunica dușmanul nr.1

— Trebuie tratament la el. Carantină, Holbatlanoi!

Holbatlatine, plin de frustrări, își pierduse complet controlul:

— Tratament vouă, turbați, trebuie!

— Lepădătură.

Unii l-au scuipat, alții au sărit pe el și l-au lovit. Le făcea plăcere când aveau pe cine să bată. L-au dus la Pavilionul Izolare, inscripționat cu textul „Aici dregem nevralgiile“. L-au băgat într-o cămăruță în care exista doar un pat și l-au închis acolo.

Trimiteri†* Cap.VIII (4) Disidență la institutul AAA
1. leviatan† – Monstru biblic distructiv (dicționar). / 2. poate să pârjolească† – Iov 41.19 Din gura lui ies parcă niște torțe aprinse și izbucnesc valuri de scântei. / 3. plini de prejudecăți* – Ramakrishna. Prejudecăți, ură sau frică. Aceste trei sentimente și orgoliul de castă sunt legăturile care înlănțuie cel mai mult sufletul.

(5) Cartea și strategia îndoielii

Vraciul, poreclit Holbatlatine avea dureri și se tânguia. Îi veneau în gând din cuvintele auzite „slăbisem cu duhul… să se sinucidă… rolul matern… invocarea ei“. Marcat de furie față de confrați, își reevaluă situația „Ce întâmplat la mine?! Acum țara nimănui. Nici barca lor, nici tabără Bunici. Oare bolnav la cap, dus pluta cu mine?!“ De afară se auzeau cam tare lucrările de restaurare la clădire după ultimul incendiu. Cunoștințele lui de medicină îl ajutau prea puțin acum. Era întins pe pat dar încă avea putere să se ridice. Căuta în buzunare niște pliculețe cu prafuri dar nu găsi, în schimb dădu iar de cartea ascunsă la piept. O scoase și o ținu cu brațul întins în sus, simbolic, în loc de rugăciune. Scontând apoi pe un ajutor ceresc, observă că un segment pătrat din tavan avea o culoare puțin deschisă. Își dădu seama că acolo poate fi un acces la conducta largă de aerisire. Bodogănind, mulțumi cerului, convins că așteptările lui nu fuseseră zadarnice. Deschise cartea pentru a căuta niște cuvinte potrivite momentului. Găsi „Fiul omului, sapă în perete!**†1** și am săpat în perete și iată am dat de un fel de ușă.“

În chiar cuvintele cărții găsi energie și forța să se ridice și să încerce evadarea. Profită de zgomotul exterior, desprinse un picior de la pat și sparse palfonul apoi se urcă și înaintă prin instalația de aerisire. La ora aceea încăperile de dedesubt erau populate, așa că fu nevoit să aștepte. Într-un loc mai luminos deschise iarăși cartea ca să citească:

„Și am intrat și am privit și iată erau acolo tot felul de chipuri de târâtoare, de animale necurate“.**†2**

Datorită abilitaților lui de percepție auzi în apropiere o discuție de grup:

— Sub masca unor persoane blânde, Bunicii sunt niște manipulatori înrăiți. Pentru că spionajul nostru funcționează bine, am aflat că lecturează o legendă și apoi trag o cortină cu textul „Aici dregem ceva“.

— Haină să vă fie viața, vajnicii noștri învățători! Vă spun eu de ce: intenția lor este să-ți spele creierul, dacă îl ai…

— Iar dacă nu-l ai, să-ți dilueze personalitatea.

— Păi cine are creier aici?

— Neghiobule, n-are nimeni, dar așa vine vorba după limbajul planetar din vecinătate.

— Stați un pic! Când spuneți așa, voi aveți o problemă de discurs, căci realitatea e alta. Ia să ridice talpa în sus cine susține că n-are creier, pentru că unde nu e creier e vai de cozonacul vostru!

Se făcu liniște.

— Ei, vedeți? Nimeni n-o face, nimeni nu susține că n-ar avea creier. Logica ne spune că suntem ființe raționale. Cuget, deci exist.***3** Cu, sau fără creier noi avem putere de decizie și putem să ne conducem singuri, fără intervenție străină de Bunici sau alte domestice mărginite.

— Și până la urmă noi, dacă n-avem creier și n-au ce să spele, de ce nu suntem invulnerabili la influența Bunicilor?

— Păi n-ai creier, da' tot ca un dobitoc ai trăit cât ai avut, iar acum – ca o loază ce-ai ajuns – vrea să-ți șteargă și ultima picătură de mândrie pe care o mai ai. Ești vulnerabil deoarece ești un fricos. Ia să vii la cursurile de vitejie!

— Pierdem din membri, uitați-vă că și acesta nou, Holbatlatine, o pune de pelin.

— Aceasta s-a petrecut pentru că a citit în laborator telegramele. Un spion mi-a confirmat că răvașul pe care erau scrise, fusese dinadins lăsat în colțul cortului, ca să poate fi furat și să ajungă la institutul nostru. A fost o cursă și a rezultat o pagubă pentru noi.

— Nu-i nimic, de acum înainte celor ca el, corijenților și repetenților le pregătim un supliciu corporal, apoi îi eutanasiem și-i folosim ca îngrășământ organic pe parcelele cultivate cu ardei iute. Cu derogare, mai încercăm recuperarea câte unuia.

— Avem și motive de optimism. De pildă: sistemele de învățământ pe planetă nu prevăd o educație a emoțiilor și sentimentelor, o igienă a lor, de aceea matrozii mei fac prăpăd cu arta

navigației prin gânduri autodistructive. Unde ajung ei, rata de sinucideri se dublează, se triplează.

— Recunoaște că au și pământenii psihologi, preoți! Tu trimiți un matroz de stânga, iar ei angajează un psiholog de dreapta..

— Las' că nu-s toți de dreapta. Pe psihologul ateu și preotul materialist i-am înfiat eu de mult și-mi fac economie la 2-3 matrozi. Unii au cărți de vizită și conturi foarte frumoase la bancă. Câtă eficiență crezi că au aceștia?

— Sunt mai egoiști și mai parșivi decât noi?

— Ptii!... Vedeți?! Acesta e efectul telegramei și asta pățim pentru că am citit-o. Am ajuns așa de sinceri, că nu mai avem stimă pentru noi înșine. Treziți-vă! Avem niște gloate, niște suflete murdare de condus și-și pierd frica de noi, îi scăpăm din mâini!

— Terchea-berchea, aceia pe care îi am în puterea mea, nu-mi scăpă. Pot să vină și o mie de Bunici încărunțiți, ei tot aprobarea mea și mandatul antisocial așteaptă, ca să facă una sau alta.

— Ascultați aici! Cu cât sunt mai biologici – mâncare, băutură, plăceri – cu atât sunt mai supuși nouă. Trebuie doar să le dai impresia că-s liberi.

— Pericolul cel mare vine dinspre Bunica Bunicilor, aici trebuie să ne mobilizăm mai mult. Trebuie să facem front comun împotriva ei.

— Sigur că da; în cazul acesta le dați apă la moară stimulâdu-le îndoiala. Și ei, tot ca ființe raționale – cum spuneai – se umflă în pene, pentru că se simt mai raționali. Asta insemană orgoliu pentru creierul și analiza lor.

— Cum adică? Ce vrei să spui?

Se produce rumoare și se înmulțesc vociferările.

— Ia faceți liniște și lăsați-l să explice, că el e strategul nostru!

— Fiți atenți! În prima parte... demersul acela celebru suna așa „Mă îndoiesc,***4** deci cuget." Adică – în cazul Bunicii – nu cred că e voia Bunicului cu ea și am dreptul să mă îndoiesc la toate aparițiile și semnele referitoare la ea. În a doua parte, „Cuget, deci exist" devine comodă fixarea pe poziție. Adică, am o cugetare bună, găsesc

îndoielile mele perfect întemeiate, pentru că fac parte dintr-o castă a credincioșilor cerebrali, care există peste necioepliți. Penele mele sunt de culori mai frumoase. Ați priceput?!

— Cred că toți încuviințează viziunea aceasta, dar poți să mai încerci.

— Am îndoieli în privința Bunicii, cugetarea mea e perfect rațională, la rece și întemeiată pe scriptură…

— O scriptură mai ajustată la traducere, ici-colo, și din care ei aleg doar ce le convine.

— Exact, dar și pentru că gândirea dogmatică umflă orgoliul și obturează intuiția inimii. De aceea, experiențe proprii nu prea ai voie să trăiești. Partizanii lor nu sunt încurajați să meargă pe cunoașterea de sine. Li se spune că prin asta dau de emoții inferioare și altele. „Te învățăm noi, elita, să teologhisești, să ai o prismă de gândire la rece și un intelect bine dotat cu versete. Noi nu mai avem îndoieli, suntem aristocrați.“

— Le dau ochelari cu dioptriile lor…

— Lasa-mă să termin! Adică eu, șeful, nu mă las păcălit de semne, ori de interpretările celor sentimentali. În final, această judecată a liderilor se extinde peste adepți, care li se închină, discreditând aparițiile și miracolele. De aceea se poate numi că au păcat împotriva evidenței.**†5**

— Bine, dar ei ar putea să admită profețiile Bunicii, fiindcă ele nu s-ar fi împlinit dacă le-ar fi emis un contraBunic, deghizat, de-al nostru.

— Exclus să-și permită asta. Liderii lor nu vor face măcar referire la ele, și nici la vindecările miraculoase, pentru că și-ar pierde credibilitatea și s-ar clătina, recunoscându-și greșelile. Odată cu respectul adepților ar dispare și rolul lor de fruntași în turmă.

Se aud bătăi și sunete de încuviințare. Vocea revine:

— Așa că luați pâlniile de transmisie scurtă și le băgați în creiere îndoielile carteziene predicate în jurul lor! Vor fi foarte receptivi. În a doua etapă le puneți și ochelarii de cal ai versetelor negative.

— Viţeii mei deja ştiu că nu vor primi coama de cal, dacă nu-şi fac norma; au de montat 5 perechi de ochelari la 5 dogmatici.

— Şi totuşi, n-or să dea vina pe răsBunici pentru apariţii şi semne… că noi am generat fenomenul unor evenimente false sau că Bunicul i-a lasat în amăgire?!**†6**

— Ba da, căci au ajuns să se sperie de noi mai tare decât de bombe. Au mintea plină de avertismente vechi de vreo două mii de ani, versete – multe scoase din context**†7** – privitoare la noi şi la minciunile noastre.

— Ştiu, adică luăm înfăţişarea ei?!

— Întocmai. Bunica, deşi susţine***8** că Stăpânul a trimis-o (şi vine la oameni curaţi, la copii, vine cu putere), este socotită contraBunic deghizat. Au decupat avertismentul**†9** dintr-o pagină şi astfel au anulat dovada**†10** de care aveau logic***11** nevoie. Un eteric deghizat nu-şi putea permite o atare mărturisire şi nici la aşa proporţii.***12** Dar e în avantajul nostru să se creadă că avem activitate mai intensă decât Bunicul, iar atunci când se va declanşa alarma antiaeriană-antiBunică, nu vor mai fi la adăpost şi se vor expune gloanţelor şi schijelor pornite de la noi. Va fi vai şi amar de cozonacul lor, pricepeţi?

Fugarul aflat în instalaţia de aerisire deschide cartea din nou, amintindu-şi de un citat:

„Nu sunt Eu aici, care sunt Bunica ta? Nu stai la umbra şi la adăpostul meu?!“***13**

Trimiteri†* Cap.VIII (5) Cartea şi strategia îndoielii
1. sapă în perete!† – Iezechiel 8.8 / 2. animale necurate† – Iezechiel 8.9-10 / 3. deci exist* – Principia philosophiae, Descartes. Dubito ergo cogito, cogito ergo sum. / 4. Mă îndoiesc* – ibidem. 5. împotriva evidenţei† – Marcu 3.29 / 6. în amăgire† – 2Tes.2.11 Dumnezeu le trimite o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni. / 7. scoase din context† – 2Tes.2.12 (faţă de 2.11) Ca să fie osândiţi toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea (fără 2Tes.2.12 rezultă, incorect, că amăgirea e permisă şi faţă de cei ce cred adevărul şi le place dreptatea) / 8. deşi susţine* – „tânjiţi după lucrurile cereşti pentru că Dumnezeu vă iubeşte cu iubire nemărginită. De aceea m-a dat şi pe mine vouă, ca să vă spun „doar în Dumnezeu este pacea şi

speranța voastră, dragi copii". Mesaj Marian, Medjugorje. / 9. avertismentul† – 1 Ioan 4.1 Iubiților, să nu credeți orice spirit; ci să testați spiritele, verificând dacă sunt de la Dumnezeu. Pentru că în lume au apărut mulți profeți falși ÷ Asemenea 2Cor 11.14 – față de 11.15. / 10. au anulat dovada† (ce spune că:) – orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu. 1Ioan 4.2 / 11. logic* – La Rochefoucault. Toată lumea se plânge că nu are memorie, dar nimeni nu se văită că nu are logică. / 12. așa proporții* – 800 de apariții Mariane, istoric menționate; 400 înregistrate în secolul trecut; conform cotidianului „Le Monde", mii și mii de alte apariții și semne neluate în seamă între 1976 și 1986!! / Fenomene solare – vezi Cap. VII (2) T.2 / idem Medjugorje – Bosnia. / 13. adăpostul meu"* – mesaj Marian, anul 1531. Nu sunt eu aici care sunt Mama ta?!

(6) Atac furibund și sprijin

O femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și
cu o cunună de douăsprezece stele pe cap

Își zise, înfiorat „Câtă grijă și ce dovadă de mângâiere și iubire!". Abia acum își puse problema dacă unele texte nu au valoarea armelor; era de meditat.

Dându-și seama că poate fi descoperit după găsirea spărturii din tavan, porni să caute o sală goală. Găsi una și forță ieșirea. Cunoscând interioarele și știind ce-l așteaptă, hotărî să-și vândă scump pielea. Goli de apă două stingătoare și le umplu cu soluție inflamabilă. Își schimbă hainele, luă niște aprinzătoare și două cutii cu fiole otrăvitoare, aflate acolo, și le bagă în buzunare, își îndesă pe cap un fes, ca să nu fie recunoscut, apoi ieși, prudent, cu stingătoarele către aula unde se întâlneau, majoritatea, în pauze. Urcă pe o scară laterală și ajunse la balconul aulei unde nu era nimeni, dar de unde putea să-i vadă, la parter, pe toți. Puse stingătoarele jos și scoase cartea, decis să vadă ce efect are lectura textelor pentru toată adunarea. Nu apucă bine să o deschidă că studenții și personalul îl și identifică .

— Holbatlatine a scăpat. Priviți-l, e sus!… A fugit de la izolare.

Începură să arunce în el cu diferite obiecte. El se feri, renunță la lectură și bagă cartea înapoi la piept. Îl cuprinse furia. Deblocă un stingător și, urcându-l peste balustradă, striga stopindu-i din plin:

— Voi cotonogit la mine?! Arăt eu vouă.

Cei de jos nu remarcaseră primejdia în care se aflau cu jeratic în apropiere și cu țigări aprinse. Au putut constata cu groază doar efectul incendiar, în timp ce fostul lor coleg îi admonesta:

— Voi scuipat la mine? Arăt eu vouă.

Stropi în toate direcțiile. Prăpădul fu de proporții căci ardeau, strigau și fugeau care încotro. Focul nu se mai extindea ușor, ca înainte, datorită substanțelor ignifuge și pentru că stingătoarele de la parter, verificate de curând, erau în regulă și le foloseau.

În spațiul eteric – frustrare de proporții. Ar fi vrut nălucile să-i vină de hac lui Holbatlatine, dar nu se puteau apropia de el. Din pricina cărții ce purta cu el, doar cei din planul fizic ar fi fost în stare.

Fumul emanat îl determină pe atacator să lase dispozitivul consumat jos și să coboare scările cu celălalt în mâini. Ajuns în culoarul de la parter, recunoaște pe un coleg, care își luxase piciorul și umărul și nu putea fugi din calea lui. Cu stingătorul îndreptat spre el îl întrebă:

— Tu spuneai… imunitate?

— Da… Să nu mă stropești!

— Nu stropesc… da' spui cum rugăciunea sporește?

— Și nu-mi faci nimic, dacă-ți spun?

— Te las… te duci, spune!

— Ei susțin că intri pe o frecvență superioară când te rogi; lumina crește, transformă și spiritualizează materia trupului. Crește apoi imunitatea.

— Ce explică?… Asta… incorup-ti-bi-litate la trupuri?

— Da, asta spun ei, că și materia e în evoluție, că harul nu permite putrezirea unor corpuri întregi sau doar a osemintelor,***1** iar uneori au loc miracole.

Holbatlatine îl eliberează și se îndreaptă către aulă:

— Miracol la tine, scăpat viață. Fugi!

Acela se depărtă cum putu. Prinși pe picior greșit, vitejii consumatori de jeratic pierduseră prima bătălie. Repliindu-se, mai aruncau cu obiecte în agresor, mai suflau pe gură flăcări, însă pe rază scurtă, deoarece înghițiseră sub 1 kg de cărbuni. În plus era foarte periculoasă intersecția cu jetul inflamabil. Curând, Holbatlatine percepe dificultatea în care se afla el, căci se epuizase lichidul și celui de-al doilea dispozitiv. Atunci se retrase spre una din laturile sălii, și în timp ce îl hărțuiau, el mai arunca spre ei cu fiole otrăvitoare. Totuși moralul lui era în cădere.

Fără să observe, unul de la administrația clădirii reușise să se strecoare prin spatele lui și aștepta momentul favorabil să sară pe el. Holbatlatine se uita la ultimele două fiole pe care le mai avea, gândindu-se la sinucidere, fiindcă realiza ce chinuri îl așteaptă, după paguba ce le făcuse și cadavrele pe care le lăsase în urmă. Suferințele lui ajunseseră la apogeu, nu mai găsea nici un sens al vieții, iar speranțele îi erau înfrânte. În momentul acela avu o viziune: portretul pictat al unei doamne înlăcrimate și un glas discret, care îl atenționa „Bunica nu vrea să te sinucizi, ci se roagă pentru tine Bunicului. Ce-ar fi să folosești cartea aceea?“

El reacționă și scoase imediat cartea de la piept, dar inamicul ce îl pândea din umbră, sări pe el. Ceilalți, aflați mai departe avansară iute și îl imobilizară. Un student îi smulsese cartea din mână, spre disperarea posesorului, care se simțea înfrânt și fără șansă. Aflat în preajmă, directorul Zangabil strigă:

— Să vedem ce carte are!

Falmonelia se răsti și ea către gloată:

— Țineți-l! Opriți-vă, opriți-vă! Îi pregătim o dramă, să n-o poată duce.

În liniștea aceea, măcar că unii arși mai urlau de durere, studentul care-i luase cartea se grăbi să fie primul care informează directoratul. Nechibzuitul citi cu glas tare, ce scrie la pagina unde era semnul de carte:

— „Să nu se tulbure inima ta!“

Agitația se domoli și în sală liniștea se adânci. În același timp, Holbatlatine percepu o lumină jucăușă pe peretele din fața sa, iar lăuntric, același glas dinainte „Chiar nu mai știi textul?!" Se simți intens tonifiat de această întrebare. Realiză lucid că poate profita de șocul înregistrat de agresori la primele cuvinte din text, și pentru că, instantaneu, i se dezlegase limbajul†**2** strigă cu glas mare:

— „Să nu se tulbure inima ta, să nu te temi*****3** de această boală!"

Pe dată, ca și deconectați de la o sursă de energie, toți se destinseră. Majoritatea cădeau sau se lăsau pe podea, mulți leșinau de-a binelea. ContraBunicii și celelalte năluci aveau diferite convulsii și amețeli. Holbatlatine se smulse de lângă cei ce-l țînuseră, trase cartea din mâna celui ce i-o luase și continuă, cu oarecare dificultate lectura:

— „Nici de o alta boală nici de un lucru dăunător*****3** sau dureros!… Nu sunt Eu aici, care sunt Bunica ta?"

Studenți și profesori nu mai vedeau o carte în mâinile lui, ci un obiect filigranat și cu sclipiri care îi deranja vizual. Cuvintele acestea reaprindeau obsesia lor față de Bunica și declanșaseră acum o criză de isterie. Zangabil, bodogănind și vătându-se, se ținea de cap, balansându-l:

— Îmi zdrobeste capul… femeia asta iar imi sparge tâmplele, pentru că i-am zdrobit călcâiul.†**4**

Falmonelia, căpiată, urla și ea:

— Mereu e nedreaptă, mereu ne prigonește dușmanca†**4** noastră. De ce protejează ea pe Holbatul acesta?

Auzindu-se pomenit, el continuă mai apăsat să pronunțe textul:

— „Nu stai la umbra și la adăpostul meu?!… Nu sunt Eu izvorul bucuriei tale? Nu ești sub mantia Mea în brațele mele?!… Mai ai nevoie*****5** de altceva?"

Ascultătorii n-ar fi dorit să mai audă textul ce-i tortura, dar n-au putut face nimic. Descriind prin aer un arc de cerc, o nălucă sfârși, izbindu-se de podea.

Disperarea și patosul lor se reflecta acum în strigăte aparent fără noimă:

— Fiica Bunicului revarsă lumină.

— Mă dogorește, e înveșmântată cu soarele,**†6** mă arde…

— Ieșiti, și-a întins mantia-i cu aur!**†7** Ieșiți de sub ea!

Unii deschideau ușile și se precipitau afară, clătinându-se. Alții, tereștri sau stihii, nici nu mai mișcau. Zona eterică fusese cotropită de o lumină ca a zorilor de dimineață, ce băgase spaima în ei și le producea chiar durere. Holbatlatine era plin de satisfacție și cu zâmbetul pe buze, avea lacrimi în ochi, iar oboseala și emoțiile extreme îl consumaseră. Se așeză pe jos și cu spatele la un perete adormi epuizat.

⋆ ⋆

B.Juan, privind ecranul se adresă uceniului, zâmbind:

— Te las pe tine să-l scoți din planul acesta. Faci un transfer pe ecranul alăturat. Îl plasăm în clădirea unde locuiești, apoi îi lăsăm timp suficient de odihnă. Va fi oaspetele tău și va rămâne o vreme în grija ta. De acum înainte ai să te numești Dorian, de acord?

— Am înțeles Bunicule și mulțumesc. Mi-am dat seama că a doua armă era Amprenta Marii Bunici.

— Da, o Amprentă a mângâierii ce aparține Augustei Stăpâne.

— Ce trebuie să fac pentru el?

— Te vei ocupa de alimentația lui, dar mai ales de lecturile lui, îi dai să citească din toate materialele spirituale pe care le ai. Să fii o gazdă bună! De data aceasta va fi conștient de transfer și va avea memoria intactă.

— Ce nume va căpăta?

— Îl vei înștiința că are să primească unul în curând.

Discipolul îndeplini operațiunea, iar Holbatlatine dispăru fizic, din sala institutului, fără urmă.

Trimiteri†* Cap.VIII (6) Atac furibund și sprijin
1. a osemintelor† – sf. moaște, relicve / 4Regi 13.21 Dar iată, odată, când îngropau un mort, s-a întâmplat ca cei ce-l îngropau să vadă una din aceste cete și, speriindu-se, au aruncat mortul în mormântul lui Elisei. Căzând acela, s-a atins de oasele lui Elisei și a înviat și s-a

sculat pe picioarele sale. / 2. dezlegase limbajul† – Isaia 32.4 Inima celor uşuratici va judeca sănătos şi limba celor gângavi va grăi iute şi desluşit. / 3. să nu te temi* / de un lucru dăunător* – Mesaj Marian. Vezi punctul 5. / 4. călcâiul† ÷ duşmanca† – Geneza 3.15 Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcâiul." / 5. Mai ai nevoie* – Mesaj Marian către mexicanul Juan Diego, sf.Fecioara de Guadalupe – anul 1531. Să nu se tulbure inima ta, să nu te temi de această boală, nici de o alta boală nici de un lucru dăunător sau dureros! Nu sunt Eu aici, care sunt Mama ta? Nu stai la umbra şi la adăpostul meu?! Nu sunt Eu izvorul bucuriei tale? Nu eşti sub mantia Mea în braţele mele?! Mai ai nevoie de altceva? / 6. cu soarele† – Apocalipsa 12.1 În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare şi cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. / 7. mantia-i cu aur† – Psalmul 45.13 Fata împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărăteşti; ea poartă o haină ţesută cu aur.

CAPITOLUL IX

(1) Dictatură și deochi

Deși Basmele și Legendele, scoase pe câmpul de luptă de Bunicii Cuminți, au trasat niște limite răului declanșat de prigonism și au programat niște elemente care să atenueze din traume, ele nu aveau scopul să schimbe sau să blocheze destinul, deja scris, al populațiilor căzute sub cizma fărădelegii.

Volsh-Evievicii și-au văzut de planurile lor, consolidându-și puterea și înroșindu-și mâinile**⋆1** și urmele pașilor, cu sângele locuitorilor**†2** din toate cetățile, pe cât au poftit. Nu s-au sinchisit de încălcarea drepturilor cetățenești și nu s-au sfiit de Bunicul tuturor. Pe pereții din clădirile administrative au apărut portretele tovarășului Lemianin, care promitea**⋆3** „pace, pământ și pâine.“

Atacul, pus la cale de Kobra, asupra transportului bancar a reușit sub o ploaie de cartușe, grenade și bombe, măcar că de banii jefuiți nu s-au putut folosi.**⋆4**

Tractorul și remorca furate de ei erau cam mici pe dinafară, dar foarte mari și încăpătoare pe dinăuntru. Deochiul, făcut de Paluda asupra lor, a permis ca pe măsură ce arestații intrau în remorcă, interiorul să se lărgească și cât mai mulți să înghită. Cam la fel erau și furioșii clanului Volsh (ulterior și adepții lor), nu prea mari la înfățișare, foarte mici la inimă, dar deochiat de mari în ambiții, pe dinăuntru, precum tractoarele, atelajele și remorcile lor. În goana după sclavi,**⋆5** acestea au servit foarte bine deportărilor în masă, către gulaguri.**⋆6** S-au declanșat arestări, hăituiri, iar politica pârjolului a devenit strategie de clasă. Un procuror public declara

„Trebuie să mergem dincolo de executarea celor vinovați, execuția celor nevinovați va impresiona mulțimea*7 mai mult.“

Această optică sfruntată explica și purtările abjecte*8 pe care ei mai aveau destulă îndrăzneală să le justifice.

Tainic, Bunicul Bunicilor se adresa acestor inimi, uneori prin somn:

„În loc să vă opriți și să reflectați asupra faptelor voastre ați îngăduit inimii să se împietrească și să se otrăvească și mai mult. Nu ați vrut să ascultați asupra vocii care s-a apropiat de voi pentru a vă opri din fuga nebună. Acum ați ajuns la marginea prăpastiei în care sunteți pe cale să cadeți și să vă trageți frații după voi. Care dintre voi își poate imagina natura adâncimii acelui abis deschis forțat de voi cu atâta ură și imoralitate? Nici unul. Nici unul nu-și poate imagina întunecimea sau suferința ce s-a adunat în decursul veacurilor, mileniilor și erelor în acest pahar incomensurabil al suferințelor.“†9

Venise vremea, previzionată de El, să fie distribuite candele și potire eterice peste comunitățile prigonite. Bunicii cuminți pluteau peste aceste mulțimi, aflate în închisori, în lagăre de muncă, lăsând aceste mici cupe†10 aurii, ușoare, ce solicitau a fi umplute cu tămâia invocărilor.

În felul acesta, ideea răspândită subconștientului colectiv, formulá – celor mulți, în sens luminos – dorința curată de a cere binecuvântare de sus.

Când o obțineau, se contura în eter câte un grăunte prețios, cu bună mireasmă, ce-l răsplătea pe fiecare.

Celor puțini – sau nu prea – dar înrăiți, ideea le aducea un tremur nervos când voiau să-și aprindă vreun chibrit, iar dacă victimele încercau să-i ajute, îi refuzau „Nu-ți fă tu griji pentru întunericul meu, fă-ți griji pentru candela ta!“

Acest îndemn venit, paradoxal, chiar de la torționarii lor, era perceput ca o chemare către comuniunea cu Bunicul, ca un semn al purtării Lui de grijă. Îi înduioșa pe întemnițați, iar după ani și ani de zile, privind înapoi, îi motiva să aprecieze*11 suferința trăită în numele Lui ca pe un mare dar sufletesc.

Trimiteri†* Cap.IX (1) Dictatură și deochi
1. mâinile* – au primit dispoziția să împuște cinci sute de oameni… telegrafista, în sfînta ei naivitate, a transmis la centrala telefonică: mîine, să fie expediate …două sute patruzeci de lăzi cu săpun. Dimineața ea a aflat de arestarea masivă și de expediere și a ghicit! Și i-a povestit unei prietene ce fel de telegramă a transmis. A fost arestată numaidecît – Arhipelagul Gulag, Alexandr Soljenițîn. / 2. sângele locuitorilor† – Iezechiel 7.23 Pregătește lanțuri, că țara aceasta e mânjită de nelegiuiți cu sânge, iar cetatea e plină de silnicii. / 3. promitea* – film, Apocalipsa după Stalin. / 4. folosi* – atac sângeros cu 5 morți și 16 răniți, Piața Erevan – Tbilisi (Georgia) 1907. În majoritate, seriile bancnotelor fuseseră înregistrate. / 5. după sclavi* – Pentru întîia oară în istorie, un număr atît de mare de oameni instruiți, maturi, cu o bogată cultură, s-au trezit peste noapte și pentru totdeauna în pielea de sclavi, de captivi, de tăietori de pădure și mineri. Astfel, pentru întîia oară în istoria mondială și pentru întîia oară la o asemenea scară, experiențele straturilor superior și inferior ale societății s-au contopit! Arhipelagul Gulag, Alexandr Soljenițîn. / 6. către gulaguri* – (pe acelasi model) În perioada stalinismului dezlănțuit (1948-1964), regimul a creat un întreg univers concentraționar – „Raport Final“, comisia V.Tismăneanu. / 7. va impresiona mulțimea* – Apocalipsa după Stalin. / 8. abjecte* – În fața lui a ieșit la raport un pilot de război care și-a sfîșiat tunica la piept: „Eu am șapte decorații de luptă! Cine v-a dat dreptul să trageți asupra noastră?“ Derevianko D. zice: „Am tras și o să mai tragem pînă veți învăța să vă purtați“. Arhipelagul Gulag, A.Soljenițîn. / 9. al suferințelor† – Carte a vieții adevărate, Revelații ale Divinității primite în Mexic. / 10. mici cupe† – Apocalipsa 5.8 Și când a luat cartea, cele patru ființe și cei douăzeci și patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe/potire de aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinților. / 11. să aprecieze* – Tu ai trăit niște ani cumpliți. Pare-se, nu ești un ucigaș sinistru, nu ești un șarlatan murdar, atunci de ce să încerci să uiți pușcăria și lagărul ? De ce să te rușinezi de ele? Oare nu este mai bine să consideri că ele te-au îmbogățit? Nu-i mai bine să te mîndrești cu ele? – Arhipelagul Gulag, Ocna – Alexandr Soljenițîn.

(2) Raport neavenit

În biroul lui Lemi de la sediul nou al UTF, Volsh și fiii săi beau votkă. Kobra încearca să-și aprindă un trabuc, dar nu reușea să folosească chibriturile umede pe care le avea la el.

— Papașa, dacă dau peste chibrituri de Legendă și nu mai găsesc foc, eu rămân nefumat.

Frații lui râd.

— Asta pentru că trag Legendele la noi. Așa te vreau, fătul meu, fii legendar dar fii și dialectic, lăstarul meu! Vai ce-mi place asta *fii dialectic*, zise Volsh și rânjind spre Lemianin, adaugă:

— *Fii dialectic* e deochiul lui Lemi al meu.

— Dacă am intrat în Legendă, mulți vor plânge la mausoleul nostru de nostalgia vremurilor bune, profeți Lemi. Dar trebuie să păstrăm tăcerea când vom fi întrebați „Câți țărani au fost exterminați? Secret. Câte biserici dărâmate? Secret. Câți nobili, negustori, ingineri au fost lichidați? Iarăși secret.“***1**

Evievici se adresează lui Trokici:

— Davai, să ne spui ce-ai avut ieri noapte. Vasiliskka mi-a povestit că n-a putut adormi din cauza ta. Te-a auzit vorbind, iar spre dimineață bâiguiai în neștire.

— Papașa, să știi că de la sforăit mi s-a tras. Ieri noapte mi-au apărut în dormitor, întâi niște ciraci, apoi chiar Paluda. M-a întrebat de ce l-am chemat. Am răspuns că nu l-am chemat eu. Oștenii lui i-au explicat atunci că, prin somn, horcăitul meu semăna cu sunetul cornului pe care ți-l dăduse el. M-au criticat aspru, mă batjocoreau și râdeau de mine, dar mi-au spus și de voi „Frații tăi și taică-tu horcăie prin somn, ca niște patrupede scoase cu cireada. În toate nopțile ne cheamați. Voi nu mai aveți nevoie de corn“

Pentru că tot venise, Paluda mi-a spus care va fi folosul nostru de la ciocan și seceră. Mi-a explicat că strămoșii lui nu-și ziceau răsBunici. Aveau renumele de zmei și erau cunoscuți pentru buzduganele lor inteligente. Când erau aruncate departe, acestea produceau panică și apoi se atârnau în cuiele altora. Dar a trecut vremea lor și acum contraBunicii recomandă proletarilor ciocanul. Cât am stat de vorbă cu jupânul, mamaia a crezut că vorbesc singur. Spre dimineață am luat de deasupra blazonului nostru ciocanul și secera, și am făcut probe, aruncându-le, cu rândul, în curțile vecinilor.

Papașa, fraților n-aveți idee ce valoroase sunt. Ciocanul, aruncat primul, a provocat o undă de șoc și a asmuțit câinii împotriva

stăpânilor lor; au devenit revoluționari și s-au organizat în echipe, să-i atace. Mureai de râs. După aceea se aruncă secera, care-i strașnică rău. Da, da, da, mai grozavă ca un bumerang. Mi s-a întors în ogradă cu niște găini grase, bune pentru mâncărică și borș.

— Și ciocanul? se preocupă Stalici.

— Deșteeept… s-a înapoiat singur și s-a agățat la locul lui peste blazon.

— Strașnika Davai. Atunci le aruncăm cu dibăcie… cum le zice la seceră și ciocan, *proletiste* ?!

— Proletcultiste papașa, corectă Lemi.

— Așa, așa, le aruncăm peste hotare și adunăm tot ce-i mai bun de la alții.

Lemianin, în vervă, reușește să-l impresioneze pe Volsh Evievici:

— Veni vremea să *expropiem*⋆**2** turmele cu cioban cu tot. Îți amintești?! Ăsta progres papașa… dialectica secerei și ciocanului.

— Ptii, ce veste grozavă, lăstarii mei, treimea mea. Tovarășe Stalici mai pune niște licoare ideologică, ca să rămânem proaspeți pentru revoluția internațională!

După ce le mai toarnă încă un rând de votkă, papașa se adresă lui Kobra:

— Spune despre raportul primit de tine, ca să audă și tovarășul Lemianin!

— Că bine zici. Tov. Lemi, raportul scrie că au început investigații pentru două persoane turbulente, din care unul se dă specialist în jurisprudență, iar celălalt își spune legist. Li s-a atribuit porecla⋆**3** *Distopicii*. Au niște uniforme negre, uneori sunt însoțiți de o tânără care poartă în spate un sac ciudat. Mă duce gândul cam departe, dar mi-i teamă să nu fie năimiți cu paranoia de la Bunici. Ei umilesc persoane serioase din administrație, autorități, clasa politică. Au o metodă psihică de intimidare și înjosire, care creează funcționarilor din sistemul nostru o stare de inferioritate, transformându-i în victime. Hai să-ți citesc puțin:

„Intenția distopicilor se pare că este zdrobirea conștiinței proletare. O victimă de-a lor a fost găsită turnându-și pe cap cenușă

din godin. În casă nu erau urme de spargere ori de intrare forțată, dar vecinii văzuseră doi indivizi cu uniforme negre. Psihologul nostru afirmă, în final, că e vorba de niște coșmaruri de noapte cu doi indivizi care nu sunt reali. Unii anchetatori spun însă ca „Nu iese fum fără foc". Totuși, din cauza acestor vise, victimele au comportament de somnambuli. Se scoală în miezul nopții ca să-și bată, cu pernele, rudele și copiii, confundându-le cu dușmanii care-i bântuie pe ei. Le strigă acestora „Valule nu mă chinui, valule mă pedepsești, dar mi-e rușine de vecini."

Vecinii s-au trezit adesea la zgomotele și țipetele lor și apoi au dat mărturie.

În altă situație, ofițeri de-ai noștri au mers într-o mănăstire. Acolo trebuiau să execute*4 niște mistici nebuni, dușmani de-ai orânduirii noastre.

După venirea militarilor, a fost semnalată și prezența distopicilor. Fără a fi identificați aceștia, nu s-a putut trece la arestarea cuiva. Consecințele au fost că la câteva sute de mistici executați și îngropați acolo, în scurt timp mureau sau se alienau mental 2-3 ofițeri, subofițeri sau soldați. În plus, mulți aveau mustrări de conștiință pentru că executau ordinele semnate de tovarășul Volsh Evievici.

Numărul de victime a acestor distopici poate fi foarte mare, dar persoanele se feresc de anchete, iar unii nu vor să se lase consultați de psiholog ca să mărturisească. E și greu să descoperi, eventual, vreo tulburare bipolară sau altceva asemenea, când nimeni nu vrea să dea declarații. Distopicii sunt foarte abili și provoacă diverse fenomene. E greu de mers pe urmele lor, fiindcă martorii nu dau date exacte, sau își schimbă depozițiile de teama represaliilor asupra familiilor lor, ori de teama pierderii serviciului. Unii mint ca să ne inducă în eroare pe noi și spiritul nostru curat, revoluționar. Se fac demersuri pentru prinderea infractorilor psihici, dar trebuie lărgită ancheta." Aliluia, încheie Stalici.

Lemi hotărăște fără să piardă vremea:

— Raportul se clasează. Probe insuficiente, probabil bazaconii. Posibilă debilitatea mentală a unor superstițioși... Par fabulații de

sorginte burgheză. Află cine-s cei care întocmesc astfel de rapoartele și care merg pe ideea „Nu iese fum fără foc“ și mi-i pui pe lista neagră! Uite… ai aici un ordin semnat de mine în alb. Completezi numele lor și în două ore anchetatorii să fie executați sau trimiși în spitale de psihiatrie.

Kobra și Davai mai schimbă două cuvinte și părăsesc biroul. Evievici șoptește lui Lemi:

— Ai procedat bine, Lemi. Cu greu am potolit pe mă-ta astă noapte să se oprească. A mers întâi la patul tău, ți-a dat de vreo cinci ori cu perna în cap…

— Papașa, mă culcasem invers, eram cu picioarele pe pernă. Probabil de aia nu m-am trezit imediat.

— Vezi lăstarul meu, *unde nu e cap, e vai de ideologia și de pingelile proletare*. După ce a părăsit dormitorul tău, a venit la mine și m-a tot lovit strigând „Valule mi-e rușine!“ Abia am potolit-o. Nu știu ce se întâmplă cu Vasiliskka de câteva zile și ce „val“ visează, dar anchetatorii ajung, fără rușine, tot mai aprope de noi. Trebuie împușcați.

Trimiteri†* Cap.IX (2) Raport neavenit
1. Iarăși secret* – într-un cuvînt, tot ce este negativ este secret. Epurarea, Victor Suvorov. / 2. expropiem* – vezi Cap.VI-T.17 / 3. porecla* – Distopie – Anomalie în situarea unui organ (…) / 4. să execute* – În Mănăstirea Oranki (Rusia), au fost adunați mai toți călugării din marile mănăstiri rusești, spre a fi reduși la tăcere. Au fost împușcați (1919-1920), pentru că n-au acceptat comunismul, 11.000 de preoți și călugări. Mărturie, părintele Dimitrie Bejan.

(3) Raport dezaprobat

În formă scrisă, un raport similar – eteric de data aceasta – dădu și Țipenie în mâinile lui Paluda și-i spuse:

— Jupâne Paluda, haină să-ți fie inima pe termen lung! Stau în coadă să-ți spun că ne confruntăm cu un fenomen straniu. Mai mulți războinici din districtul nostru leșină, aiurează, își pierd

memoria și au grețuri. Nu știm ce se petrece, au respirat într-o atmosferă încărcată. Se pare că s-au intoxicat cu particule gri, metapoetice, de origine Bunicească. Un confrate presupune însă că ar fi fost vapori înecăcioși din metapolitica Bunicilor. Cert este că victimele sunt anemiate și prezintă o inflamație a căilor respiratorii. Le trebuie urgent un antidot. Ei nu-s în stare să ne povestească ce s-a întâmplat. Am scris acolo toate detaliile.

— Nu merge pusă bâta sau lanțurile pe ei, să mărturisească?

— Nu merge jupâne, iar dacă îi batem peste măsură or să cheme Bunicii Cuminți sau se vor converti, în secret, la spiritul „Be-Be-Ce". E primejdios. Asemenea, dacă îi snopim, mai există varianta să-și piardă stabilitatea eterică și se transforme, ei în formaldehide iar noi, în contact cu ei, în rășini lipicioase, ori chiar în roci radioactive. Le trebuie un antidot, mai ales atunci când slugile noastre devotate prefigurează pocăința.

— Halal pramatie că n-ai un raport complet. Stai în coadă că eu plec la Zangabil, să vedem ce zice el. Oricum trebuie să-mi dea și telegramele comandate de mine.

— Jupâne, iar traversezi fraudulos frontiera energo-temporală?

— Idiotule, ți-am mai spus că nu există trecere frauduloasă, poate doar dacă furi ceva, dar nici pentru aceasta. Termenul este inventat de Volsh Evievici și adepții lui. Corect este traversare ilegală a frontierei. Când mă întorc, să-mi spui ce-ai mai *cosit*, altfel te dau pe brazdă!

* *

Paluda se desparte de Țipenie, întâlnește alte năluci, apoi traversează granița fără incidente și înștiințează pe Zanga despre raport. La întoarecere, foarte radios pentru telegramele modificate genetic, se adresează lui Țipenie:

— Neghiobule, eram pregătit să-ți dau o chelfăneală zdravănă, dar sunt bucuros pentru că avem un dispozitiv de stânga. E o armă grea. Îți citesc doar puțin, ca să vezi ce tare e. Zice așa:

„— Păi bine lăstarul meu – i-a spus de pe soclu un chip de fontă, de față cu vajnicii lui protectori – eu mă bucuram că ai ajuns revoluționar și tu îți pierzi timpul cu obiceiuri burgheze, trânti-te-ar statul de drept! STOP

— Ai dreptate să te superi, conștiință proletară. Îmi fac autocritica, fiindcă țin să trăiesc 1000 de ani și să guvernez cu mănuși de fontă, NONSTOP“

— Jupâne, mai bine punea: Eu țin să stau în coadă 1000 de ani și să beau licoare NONSTOP.

— Ai… ai… ai zis bine, Țipenie, pentru că licoarea ideologică tot de la noi o beau. Dar lăsăm așa.

— Și, fonta pe cine reprezintă?

— Pe fondatorii prigonismului. Fiindcă aceștia n-au caracter, le dăm noi unul patrimonial, ca să lase ceva în urma lor.

— Cum facem asta, că pare complicat, jupâne?!

— Ba e simplu, ei ni se închină, iar noi le dăm imortalitate**⋆1** (1000 de ani fără soclu e greu de dus și plictisitor), îndemnând lumea să le facă statui, înainte să se prindă posteritatea de utopia lor. Iar pentru că monumentele se simt mai bine fără corespondentul lor viu, trebuie să-i mătrășim, cât de repede.

Învățăcelul, care începuse să miroase și mai urât ca înainte, întreabă iar:

— Și ei dacă află or să coopereze?

Paluda, deranjat de miros, încheie:

— De regulă cooperează când îi găsim acasă… Îți explic eu altădată.

Țipenie se îngălbenise pe fondul lui cenușiu, dar zâmbea ca să nu se trădeze și să-l scuture șeful.

Trimiteri†⋆ Cap.IX (3) Raport dezaprobat

1. imortalitate⋆ – Dorința imortalității personale și egoiste. Buddha.

CAPITOLUL X

(1) Din dragoste

Prezența Emisarului la adunarea cu grupele de grădiniță a fost socotită de toți, preșcolari și pedagogi, o experiență reușită și plină de învățăminte, încât s-au făcut planificări pentru o nouă întrunire asemănătoare primeia. Interesul copiilor pentru Adevărul Substanțial și înalta spiritualitate a crescut. Motivațiile pentru o viață dedicată binelui și cât mai armonioasă, s-au consolidat, ba chiar au fost făcute cereri pentru relatarea unui nou Basm. Au fost luate în considerare toate acestea și s-a întocmit o Listă de Chestiuni ce trebuie dezbătute pentru a mulțumi pe toată lumea.

Între subiectele care figurau pe listă, propuse de învățăcei, erau și acestea:

- Putem turna nisip pe cap în loc de cenușă, fără să mai punem de pelin?
- Dacă sănătatea e mai bună decât toate, de ce nu reușim să o ținem cu dinții?
- Toată lumea are nevoie de ciorapi. Este scuzabil să-i umpli cu bani dacă n-ai găsit fericirea? Aceasta deoarece s-a spus „Banii dacă nu vă aduc fericirea va ajută să trăiți mizerabil în confort“***1**
- Este justificat să înșelăm pe contraBunici sau să contraatacăm?
- Poți deveni mai bun***2** dacă faci binele?

La prima oră, copiii unei clase de la grădinița nr.7, Mistică Fără Frontiere – Practici Confesionale, discută între ei. Un băiat mărturisește colegilor:

— La ora de rugăciune, dintre lecțiile de dimineață, eu experimentez o bucurie și o liniște plăcută. Aș numi-o fericire. Cu voi, cum e?

Intră Zeta, diriginta șefă cu niște foi în mână către catedră și nu-i lasă să o salute.

— Ce este fericirea Alex? întreabă ea.

— Mi-am făcut lecțiile doamnă; ni s-a explicat că am putea vorbi de două tipuri de fericire: Fericirea lumească sau sentimentală și Fericirea lăuntrică sau spirituală.

Zeta, are ceva angelic și atractiv pe ansamblu, mai ales la chip, care dublează un caracter nobil. Părul frumos de chihlimbar și-l ține adunat în spate, dar revarsă puțin lateral. Două gropițe în obraji îi amplifică farmecul. Modestia ei e aureolată de maniera afectuoasă de a se purta și pentru aceasta copii se cam strâng în jurul ei.

— Alex, te rog să explici, să vedem dacă și colegii tăi încuviințează ce-ai învățat.

— Da. Educatoarea noastră spunea că fericirea *Lumească* – cum i-aș zice eu – este când ai o familie bună, un servici, o casă, o mașină ș.a. și te simți bine, înconjurat de rude și prieteni devotați, iar din punct de vedere emoțional viața îți este roz. Sau ai câte ceva asemenea cu acestea. Dar când atingi fericirea lumească, apare frica să nu o pierzi, și atunci te lovește angoasa filozofilor materialiști. Dacă îți moare cineva, dacă îți fură mașina, dacă îți pierzi funcția în societate, adică din direcția lucrurilor de care erai atașat suferi o pierdere, o lovitură, poți ajunge la disperare. Așa că stabilitatea ți-o dă cealaltă, care este *Fericirea lăuntrică* – adevărata fericire, dacă știi s-o câștigi, renunțând treptat la ego**†3**, la ambiții... În societate, în genere, „Omul cel mai fericit este acela care face fericiți***4** cât mai mulți oameni."

Diriginta îi face un semn de întrerupere și spune:

— Vă rog să puneți melodia aceea de ieri! Are ceva acorduri siderale foarte plăcute, am văzut că și pe voi v-a delectat. Alex, ai

sintetizat bine, mi-ai amintit și de cuvintele „Grăbește Bunicule de mă izbăvește!“†5

Cineva cuplează stația de amplificare și toată clasa dă curs unei audiții muzicale ad hoc.

Zeta se sprijină puțin de pupitrul ei și rămâne cu privirea întoarsă spre ferestre la peisajul parcului și pădurii de afară, dusă pe gânduri, într-o atitudine demnă, ce impune respect. Pentru trei minute și băieți și fete rămân tăcuți admirând ochii ei frumoși, delicatețea și aerul luminos, pe care îl răspândește ca un halou în jur. Feremecați și chiar îndrăgostiți de ea rămân muți de uimire, și marcați de melodie. Sufletul ei pare înălțat, în timp ce ochii i se umezesc.

După 4-5 minute când buzele ei tremură ușor, melodia se încheie și cineva rupe tăcerea simțind nevoia să-i arate tandrețe dirigintei, așa cum ea a făcut-o cu ei de nenumărate ori:

— Ce simțiți acum, scumpă și frumoasă doamnă?!

Ea își revine, își șterge discret o lacrimă și spune puțin tremurat:

— Mi-e teamă că voi n-o să rezistați.

Surprinși, ei năvălesc cu întrebările dar mai mult pe șoptite:

— La ce să rezistăm? Cum adică? Urmează ceva dificil?...

— Și dacă vă spun, îmi promiteți că veți rezista până la sfârșitul anului să studiați în aceeași grupă și clasă?

Toți ridică mâna, confirmă și prin cuvinte, cu hotărâre, în favoarea promisiunii.

— Rămâne unanimitate?

— Da, fără discuție!... Cu siguranță... Ai cuvântul nostru.

Zeta zâmbește satisfăcută, dar ca de o păcăleală ticluită bine de iubirea ei pentru copii.

— Atunci să nu vă uitați promisiunea!

Unul din băieți adaugă:

— Cu o persoană scumpă ca dumneavoastră noi rămânem repetenți, cu plăcere, încă 2-3 ani, dacă este nevoie.

— Tocmai aici este problema, fiindcă eu trebuie să mă retrag din funcție.

Vestea e recepționată ca un șoc.

— Da' de ce vă retrageți, v-am stresat, v-ați îmbolnăvit de ceva?

— Ce putem face ca să nu ne lăsați?!

Ea abandonează delicatețea, devine mai hotărâtă, dar păstrându-și sensibilitatea:

— Luați seama la ce mi-ați promis și ați făcut-o din dragoste. Am simțit aceasta, iar eu tot din dragoste pentru voi v-am făcut să promiteți. Nu m-am îmbolnăvit, nu m-ați stresat, dar nu pot rămâne cu voi, fiindcă trebuie să parcurgeți o nouă etapă, fără mine. Viața are și urcușuri mai dure și trebuie să le suportăm cu responsabilitate. Cine spune că vă las?! Eu voi fi prin apropiere, chiar dacă nu vă veți întâlni cu mine. Mă voi ruga pentru voi, dar antrenați-vă și voi să cereți și să simțiți căldura iubirii Bunicului prin rugăciunea mentală și orală! El va notifica strădăuințele voastre.

Coborând apoi tonul explică:

— Vă vine un diriginte aspru, îl știu bine. Vreau să-l respectați, indiferent că vă va deranja sau contraria. Să înțelegeți că nu contează de ce se petrece această schimbare, dar că ați terminat-o cu ținutul în palme. Nu uitați de angajamentul vostru inițial, nu uitați de promisiunea pe care mi-ați făcut-o, nu uitați că vă iubesc așa cum și Bunica cea mare vă iubește – v-am mai spus asta până acum – iar eu nu uit că și voi mă iubiți. O persoană înțeleaptă se roagă adesea și pentru dușmani, cu atât mai mult trebuie s-o facă pentru cei dragi. Vom fi gând în gând, dar să nu abdicați de la principiile care vi s-au predat și la care ați fost chemați. Rețineți că s-a spus „Mulți sunt chemați, dar puțini aleși.“**†6** După câteva momente de tăcere, diriginta continuă:

— Educația pe care v-o dăm aici se va răsfrânge și asupra familiilor voastre. Nu puteți schimba lumea dacă pe voi înșivă nu vă schimbați. Ce mai bună educație este „puterea propriului exemplu.“

Face o mică pauză și, pentru că în stație se aude Enigma,***7** continuă astfel:

— Aștept de la voi nevinovăție. Când veți auzi vorbindu-se despre conștiința spirituală, să asociați în minte și cuvântul *Nevinovăție*, reîntoarcerea***8** la nevinovăție.

Grădinița aceasta trebuie să fie pentru voi o școală a Înțelepciunii, unde învățați principii generale, parcurgeți aspecte de viață, chestiuni practice, cu scopul precis de perfecționare fizică, mental-emoțională și mai ales spirituală.

Apoi, cu tonul domol și dulce, adaugă:

— Orele petrecute împreună mi-au dat senzația că vă sunt mamă, și cine știe ce înseamnă sentimentul matern mă înțelege bine. Să mulțumim în gând Bunicului nostru!

Merge spre fereastra să nu i se mai vadă ochii înlăcrimați, iar copii rămân tăcuți într-o stare de fericire interioară, intensă.

Toți însă sunt și triști, nu pentru noul cadru didactic, ci pentru despărțirea de ea. După câteva minute Zeta revine la catedră și ia foile. Unii ar vrea să-i comunice câte ceva dar le face semn să tacă. Deja au înțeles că nu este nevoie de mulțumiri și-s nevoiți să amâne discuția.

— Noi, pedagogii voștri, știm că multe din chestiunile pe care vi le comunicăm le cunoșteați deja; conștientizați doar ce importanță le-ați dat până acum și ce subliniem aici. Am convenit, de pildă, să nu vă declinați apartenența religioasă. Atenție, chiar dacă în viață intervin situații neplăcute, critice, pericole, gândiți-vă care v-au fost alunecările, căderile, încălcările! Căutați să reparați greșelile săvârșite cu fapta, cuvântul, cu gândul și intenția și cereți-vă iertare în gând, sau cu glas, când e cazul, iar lucrurile se vor îndrepta. Trebuie adesea să analizezi în 3 sau în 7 minute, de ce s-a întâmplat așa, unde e hiba. Funcție de gravitate merită și o oră să cauți interior răspunsul, dacă nu cumva a fost un avertisment sau o pedeapsă. Se poate să nu găsești imediat o rațiune, cauza pentru ceea ce s-a petrecut. Atunci insiști și ceri în gând să fii ajutat. Adresându-te adesea, cu respect, și marii noastre Bunici, poți obține intuitiv înțelesul căutat și când reușești aceasta, mulțumești, faci îndreptările care mai sunt posibile și dai pagina mai departe. „Lăsă deoparte resentimentul. Repetarea cu încăpățânare a *filmului tău personal* îți va face rău sufletului și minții, și te va învenina.“***9**

Dacă nu suportați loviturile soartei vă îngreuiați traseul ce trebuie să străbateți, poate chiar să vă și îmbolnăviți. Ba, din contră, trebuie să și fim bucuroși în lupta pentru autodepășire.

Sosește o educatoare, șoptește dirigintei câteva cuvinte și pleacă. Ea apoi îi anunță pe toți:

— Ca să ne încadrăm bine în program vă rog acum să ne deplasăm aproape, în sala cea mare, unde continuăm temele noastre, iar ceva mai târziu, avem de audiat un Basm.

Toți se ridică, își iau obiectele personale și după câteva minute sunt în aceeași sală în care audiaseră pe Emisar.

Trimiteri†⋆ Cap.X (1) Din dragoste
1. în confort⋆ – Helen Gurley Brown. / 2. mai bun⋆ – Eu spun, însă „Devino tu însuţi bun, înainte de a face fapte bune". Atunci când această viaţă nouă şi bună ţi-a pătruns inima, faptele bune vor apărea de la sine… De fapt, fructele unui copac amar pot deveni dulci atunci când el este altoit cu un copac cu fructe dulci… prin credinţa sa, este altoit în Mine. La picioarele Maestrului, Sundar Singh. 3. la ego⋆ – Luca 9.23 Şi zicea către toţi: Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să-Mi urmeze Mie. / 4. face fericiţi⋆ – citat, Denis Diderot. / 5. mă izbăveşte† – Ps.70.1 Grăbeşte, Dumnezeule, de mă izbăveşte! Grăbeşte de-mi ajută, Doamne! 6. puţini aleşi† – Matei 22.14 / 7,8. aude Enigma⋆ – Return to innocence – That's the return to yourself ♪ The return to innocence. / 9. te va învenina⋆ – Închizând cicluri, Paulo Coelho.

(2) Discuții la masa rotundă

Acolo, unele locuri sunt deja ocupate de alții, dar se găsesc încă destule. Așezată în fața lor, diriginta le spune:

— Acum, vreau să trecem la tema de azi care se va numi Confruntare. Unul din voi va fi motorul unei discuții de grup. El trebuie să se acorde cu participanții, să orienteze cursul dezbaterii, cu tact, pe tema sau pe temele alese de el și să conducă, nu să se lase condus. O va face fără să brutalizeze sau să stingă interesul pentru un subiect dorit; desigur subiectele să se încadreze temei

și doar în treacăt să fie și altceva. Pentru prima ședință stabilim și niște *comisii* – să le zicem – iar eu voi începe ca arbitru și va încheia altcineva pe acest rol. Îl rog pe Alex să conducă prima ședință, la care pot participa și persoane din afara grupului nostru. Veți alege o comisie de disciplină din 2-3 colegi, o echipă Pro și una Contra. Ulterior, funcție de situație, putem schimba denumirile. Pentru înscrieri întâi să aflăm ce subiect alege Alex la început, dar vom continua și pe teme confesionale!

— Pregătirea mea este teologică. Aici am întâlnit teologi din toate confesiunile. Fiindcă am la mine un mesaj tipărit, care se referă la chestiunea *extratereștri* aș începe cu acest subiect deoarece a devenit o obsesie genarală.

După ce se desemnează comisiile Alex revine:

— M-a provocat un *neica nimeni* să-mi comunice noutăți. I-am răspuns „Te atenționez că nu există extratereștri (nici măcar cei benefici) și că ei, de fapt, sunt contraBunici. Așa învață religia noastră“ A venit el apoi cu niște argumente, dar e greu să răstorni afirmațiile unor personaje de seamă, recunoscute oficial. I-am citat mai multe nume, importante, care avertizează asupra înșelăciunii acestea. Între voi exista creduli, ca acesta, care se lasă păcăliți?

Un coleg de la altă grupă ridica mâna iar Alex îi dă cuvântul:

— Vai ce departe vrem să ne situăm de lumina cunoștinței! Dragă Alex, atenționarea ta nu trebuie făcută nici unui copil, fiindcă i se răpește dreptul de a cugeta singur la ce trebuie și ce-i normal să creadă și să înțeleagă; știu însă că ea vine de la unii membri de frunte ai unor biserici, care cred că păstoriții lor nu au suficient discernământ. Ne-a dat Bunicul cel Mare rațiune să ne-o folosim și nu e firesc să primim viziunea strâmtă a unora, altminteri cu viață curată. Aceștia, pe fondul unei abțineri de la comentarii oficiale, impun turmei limitările lor. În general, nu religiile contestă existența extratereștrilor (au mai dat ele greș și în alte probleme legate de știință***1** și au devenit prudente), ci aceste personaje care profită de rezerva celor cu adevărată autoritate, Bunici Cumsecade, spirite luminate.

— Ai nuanțat puțin, prietene, zise Alex. Să-l auzim și pe Iohan.

— Părerea lui Alex e rezonabilă și îl felicit că pune în față mai curând concluziile unor lideri ai bisericilor sau persoane sfinte, demne de încredere, din vechime. Eu n-am auzit și văzut în cărțile lor, unele din perioada de aur, vorbindu-se despre obiecte zburătoare luminoase și despre extratereștri.

De la comisia de disciplină, Cerasela, colega lor de clasă, intervine:

— La fel, putem observa că Bunicul nu ne pune în gardă asupra vreunei strategii a antiBunicilor la capitolul viață pe alte planete. Așijderea, Bunica nu o face. Dacă nici unul din persoanele de seamă de care vorbeați, din vremurile trecute, nu a deschis subiectul e pentru că lumea n-ar fi crezut.**†2** Nu era pregătită să audă, pe atunci, măcar de motorul în patru timpi cu ardere internă, darămite de aparate de zbor silențioase care-și schimba, brusc, direcția în unghi drept. Consecințele?! Dacă revelau ceva, ar fi fost socotiți nebuni, școala de aviație ar fi debutat, ulterior, sub semnul *îndrăcirii* umane – pentru că atât putea lumea concepe – iar știința, lăsată tot de Bunicul, ar fi ajuns cam autistă. În plus, anatemele și caterisirile, s-ar fi ținut lanț.

Mai mulți vor să vorbească, dar Alex caută ajutor între cei din tabăra lui și dă cuvântul colegei sale Virginia:

— Fraților și surorilor mi să pare garantat să mergem pe mâna unor autorități religioase, în chestiunea extratereștri-obiecte zburătoare. Așa cum într-un organism biologic există un Sistem nervos care controlează bine procesele ce se desfășoară, așa și într-o biserică, o comunitate serioasă, sunt persoane deosebite, *organe centrale* care cunosc în detaliu subversiunea antiBunicilor. E bine să megem pe niște predanii care indică pericolele, decât să fim prea libertini, adică să acceptăm toate modernismele la modă. Alex vă atenționează corect. E ca și cum v-ar spune păziți-vă de maladiile insidioase, aveți grijă la alimentele care vă pot dăuna! În opinia mea există și biserici, comunități, care nu stau prea bine cu predaniile, așa încât, deocamdată, mă abțin să comentez interpretările lor.

Cerasela punctează iar:

— Școlărița pe care ați auzit-o rămâne o veșnică speranță a Practicilor Confesionale de Grădiniță și trebuie salutat talentul ei în fața unora cu gândire clătinată și mers de pinguini. În treacăt, fie spus, pe mine mă uimește frica aceasta***3** prezentă mereu „Vai, asta-i uneltirea antiBunicilor“ „Păziți-vă! Cel rău și-a băgat coada.“ Este poziția comodă a intelectualului, poate și a fricosului, a superstițiosului, care doar cochetează cu zona mistică.

Alex i-ar fi luat apărarea colegei, dar a rămas fără cuvinte și se frământă vizibil.

Din audiență cineva se simte lezat de afirmațiile Virginiei:

— În chestiunea tradiției și a predaniilor e atinsă controversa între cei care vor relații mai bune între confesiuni și a celor conservatori, radicali, care refuză până și discuțiile la masa rotundă.

Se aud comentarii mai vocale ca altădată. Zeta intervine:

— Alex, se pare că tema inițială e înghițită cam repede de alta, fiindcă voi sunteți dedicați practicilor confesionale. Deci, schimbăm numele comisiilor: în loc de Contra și Pro, vom zice Procurori și Avocați, iar Comisia de disciplină să rămână la fel. În plus ți-aș propune să lași locul altcuiva, fiindcă prea mult patos pentru subiect ar putea să-ți afecteze momentele de fericire de care vorbeai la început.

Țin să vă mai anunț că în aproximativ 15 minute va începe lectura așteptată.

Care din voi dorește, se poate retrage în clasă, unde veți conecta ecranul cel mare la rețea și veți putea participa interactiv, de acolo. Acum, l-aș ruga pe Ernest să conducă confruntarea mai departe.

Alex se conformează și colegul său îi ia locul. Virginia mai spune:

— Toate confesiunile au de bază o scriptură, două, anume.

Cineva apasă pe cuvinte, completând:

— Care, din nefericire, sunt tălmăcite și răstălmăcite cerebral, în mulțime de feluri, încât parte din mesaj s-a deformat și a generat erori.

— Bine spus, numai că unii au luat-o razna, iar alții au rămas în niște limite mai rezonabile cu interpretările, susține Virginia.

Între colegii săi, Ernest, se distinge de obicei printr-un comportament mai rezervat, mai interiorizat. Când chestiunile au mare însemnătate, altfel reacționează. Ochii ceva mai adânciți, dau intensitate unei priviri pătrunzătoare dar plăcute. Este îngrijit, iar uniforma pare să-i accentueze grația în mișcări.

— În legătură cu ce ai afirmat eu merg la sigur, zise el, incitând curiozitatea grupului.

— Vrei să fii, mai concret? solicită Zeta.

Zâmbește și profită de situație:

— Da. Cu acordul doamnei vorbesc și în numele Comisiei de disciplină, din care doresc încă să fac parte. Înainte să explic am să vă destăinui că, într-o seară, toți am mers să ne culcăm, dar Bunicul Mare, grijuliu de felul lui, a intrat la bucătărie și a rămas să facă prăjituri. Dimineață s-a dus în vizită la un copil al său și i-a spus „Te bucuri că am venit la tine?" „Cum să nu mă bucur Bunicule?! E mare bucuria că vii să mă vizitezi, pe mine slujitorul Tău", și nu mai înceta să i se închine. „Ridică-te și primește acest dar din partea Mea!" zise Bunicul și-i oferi, pe un platou frumos, o felie foarte mare de prăjitură. „Hai, gustă!" îl îndemnă, cu tandrețe. Copilul luă cu lingurița, gustă și fu încântat „E delicioasă. E nemaipomenită, am s-o pun la frigider. Îți mulțumesc din inimă pentru acest minunat Dar." Bunicul a plecat, zâmbind, iar acela a vestit tuturor rudelor și prietenilor despre Cadoul primit. După o vreme, Bunicul a venit iar la copilașul devotat și i-a zis „Fiindcă v-a plăcut Darul meu, v-am adus încă o prăjitură" „Vai, dar nu trebuia, n-am terminat-o pe prima, gustăm mereu din ea și nu e nevoie de alta" Bunicul a vrut să insiste „Bine, dar vreau…", însă copilașul se prosternă adânc și decise neclintit „**4***Numai Una; ne este de ajuns și nu putem accepta altele." Bunicul, fără să-l forțeze, a plecat și a dat noua prăjitură la alții copii.

Preocuparea lui Ernest pentru subtilități spirituale iese des în evidență în discuții, sau prin sfaturile pe care le dă. Din acest punct de vedere, dar și al curajului mistic în afirmații, se aseamănă cu Cristina. Ea, când devine prea combativă și experiența i-o spune, ca să nu jicnească, se retrage defensiv cu un surâs feminin, undeva în spatele ochilor ei albaștri, inatacabili. Acum, aflată în sală, zise:

— Trebuie adăugat că pentru orice alte dulciuri care apar, contraBunicii, de obicei, sunt suspectați de contrafacere.

— Confirm ce spui tu, Cristina, dar ai grijă să refuzi orice onorariu dacă ei încearcă să te angajeze ca avocat.

Zâmbind, el reia subiectul:

— Așa că voi v-ați dat cu părerea și eu merg la sigur, dacă spun că Bunicul nu doarme. Când constată ce concluzii trag unii după rețeta inițială, ce agitație provoacă șefii de turmă (în numele ei) prin sentințe*5 războinice, contrare duhului de împăciuire,†6 ce erori de interpretare comit, nu stă cu manile în sân și trece pe la bucătărie. Când a văzut că prin proteste și neoproteste se adaugă derivați compoziției de bază, sau că unii încă admit în tradiția *culinară* soluții perimate, s-a hotărât să le ofere ceva natural, nefermentat, proaspăt și sănătos, bieților călători aflați în tranzit pe planeta jalnic radicalizată. A pus și eticheta Sa, dar majoritatea au refuzat s-o recunoască. Eu prefer să merg pe mâna Lui și, cu discernământ, să descopăr noile bunătăți oferite de El.

— Noi mergem pe o credință curată și ne disociem de ereziile secolului. Îndemnăm pe cei din ecclesia noastră să mustre†7 pe ceilalți frați spre îndreptare, când țin linia greșită a altor cofesiuni, reveni Alex

— Odată ce l-ai denumit pe unul eretic (sinonim lui *necurat*), de ce îi mai zici frate?! Fundamentalismul e jalnic și limbajul devine ipocrit, zise Mateus, colegul lor de la Practici Confesionale.

Și tot el completează:

— Fără respect și bunăvoință, la masa rotundă de care spunea cineva, dialogul nu mai este posibil. Nici prânzul nu-l veți putea lua împreună, ca să nu vă strice ciorba cu eresurile lor.

Cerasela, care sta aproape de Ernest vrea să facă aluzie la instanțele antieretice:

— Solicităm doamnei arbitru să putem redenumi Comisia de Procurori din care eu fac parte, Comisie Judiciară. Dorim, după încheierea programului de grădiniță să ardem pe rug câțiva eretici. Pentru azi, unul care mai crede în extratereștri și un voluntar. Poate se înscrie Ernest, care caută revelații noi, substanțe dulci, în locul alimentelor oficiale ținute în pivniță. Nu trebuie să-i plângă nimeni pentru că le este de folos. Adică nu-i pedepsim, îi purificam. Maine mai propun să jupuim de piele pe careva și apoi îl eliberăm.

Alex rămăsese dator cu un răspuns:

— Cuvântul frate are o conotație mai largă.

— Conștiința dogmatică a bisericii noastre este modelată de cele învățate de la înaintașii credincioși, virtuoși și care au lăsat scrieri pline de har, valabile și azi. Ei au avut o experiență din care noi tragem concluzii și ne adaptăm la tot felul de caractere, completă Iohan.

— Conștiința spirituală este una; dacă vorbești de conștiința dogmatică a bisericii X, semenul tău – de la amvonul lui – va vorbi de conștiința dogmatică a bisericii Y, altul de Z și așa mai departe. Ce se petrece? Nu-s cam multe conștiințe dogmatice? De fapt, voi vă referiți la „mentalitatea“ grupării voastre religioase, nu la conștiință, clarifică Mateus.

— În cazul acesta și ereziile sunt după biserică X, după cultul Y, pentru cofesiunea Z... V-aș întreba care or fi mai curate între ele?

— Cerasela, dacă vrei să sugerezi vreo selecție, află că noi nu facem compromisuri dogmatice și gesturi condamnabile. Credința noastră este sfântă și a rămas nealterată, apăsă pe cuvinte Iohan.

— Pentru perioada iernii, cine vrea, își pune la conservat măsline tăiate în ulei și așa consumă din rezerve, dar când vine vara și-i sezonul lor, este mai corect să mănânci măsline proaspete. De ce să iei mereu din cămară?! Nu e oare acum mai multă lumină decât cu 2000 de ani în urmă și vreme de noi revelații? întreabă Cristina.

Virginia se grăbi să argumenteze:

— Colega mea, noi nu cenzurăm mesajele Bunicului dacă vrea să ne atenționeze, dar nu mai suntem siguri pe ce *se vinde în piață* și-i ieftin. Nu se spune oare că sănătatea e mai bună decât toate?!

Aici diriginta făcu câteva obsevații:

— Și totuși, perseverând cu „Sola" sau cu anumite Predanii, e ca și cum ați închide gura Bunicului. Nu-i dați voie să vă indice erorile în care stăruiți. Iar mai de preț ca sănătatea, de care vorbești, este liniștea sufletească și conștiința curată. De acestea trebuie „ținut cu dinții" – ca să păstrez linia simpatică propusă de voi. Dar dacă îl percepeți în *necurăție*☨**8** pe aproapele, pentru confesiunea lui, la pace nu mai ajungeți și vă plafonați în urcușul către înțelepciune și fericire.

Se face liniște după cuvintele ei, dar Ernest, care tocmai șoptise ceva lui Cerasela, apreciază:

— Doamnă dirigintă, ați făcut lumină. Poate nu mai sunt chiar obiectiv între aceste două tabere, însă observ că au numit frați pe cei etichetați eretici, apoi au etichetat drept *conștiință* ceea ce e defapt era mentalitate și în plus cenzura lor (la adresa noilor revelații ale Bunicului) cică nu e cenzură. Nu cred că scăpăm de ploile acide. Tu, ce zici Cerasela?

Colega zâmbește și cântă:

— Peste tot atârna greu⋆**9** ♪ Teama de sinceritate⋆ ♪ …Ploaia care va veni ♪ Le va potopi pe toate.

În câteva clipe, Cristina își amintește ceva și solicită ajutorul lui Zeta:

— Doamnă, era pe Lista de Chestiuni și relația între bani, fericire și confort⋆**10**

Găsesc o asemănare cu învățăturile religioase din diferitele confesiuni, care nu le aduc bucurii, dar le întrețin disprețul pentru semeni.

Abilitățile Cristinei, îi sunt cunoscute dirigintei:

— Ai remarcat foarte bine. Vrei să spui că unele teze teologice, deci religioase, nu le conferă credincioșilor fericire, dar îi ajută să

trăiască mizerabil în relația cu aproapele și în confortul declarat al cultului lor. Excelent draga mea.

Mateus profită pentru o observație de fond:

— Credința lui Alex, Iohan și Virginia a devenit un țel și s-a ridicat deasupra iubirii. Așa apare fanatismul religios.***11**

— Stați liniștiți că nu omorâm pe nimeni; să nu exagerăm! atenuă Alex.

Colegul revine cu precizări:

— E o graniță subțire între radicalism și fanatism. Poate nu ajungi până la violență, însă e deajuns că îl disprețuiești,***12** îl hărțuiești pe aproapele, ca să îți întuneci existența.**†13**

— Îmi este frică și pentru sănătatea mea dar mă tem și pentru cel de la biserica mea, care se poate rătăci după învățături aiurea, explică Iohan.

— Iohan, gradele fricii cresc la unii mai mult decât cele de pe scara Richter, mai ales dacă se adaugă defăimare, repulsie pentru membrii altor confesiuni.

— Mateus, la modul general poate, dar aici e vorba de îngrijorare, și atunci nu-i mai bine să-l urc în trăsura mea să se salveze și el?!

Ernest își deplânge colegul:

— Iubirea, v-ar trage sufletul la lumină precum caii o trăsură, dar depinde și de birjar, percepția subiectivă.**†13** Iohan, lasă iluziile! Vorba cântecului „Nu-ți face probleme, birjarul e mort ♪ și caii sunt morți și trăsura e moartă.“***14** Ați ratat, pentru cer, carul**†15** și caii de foc ai prorocului, iar la scară zace în așteptare o stafie urâtă.***16**

— Iohan dacă vrei să arate bine trăsura ta, sfatul meu este să cumperi vopsea bleumarin în dungi***17**, îl ironizează din alt grup un băiat costumat în uniforma neagră al grădiniței Mistică Fără Frontiere.

— Nu te-am văzut prea activ amice, dar păstrează-te pentru grupa ta! Ți-aș zice ceva mai neacademic, dar mă abțin. Ai grijă că în hainele alea pe care le porți, arăți ca un cioclu, contracarează, cu năduf, Iohan.

Mateus ține să schițeze o evoluție a atitudinii conservatorilor:

— Bunicul îi va lăsa să-și ancoreze cugetele în dogme, să le slăbească iubirea pentru aproapele și când vor avea greșeli capitale le va pune în fața sufletului o oglindă, să vadă că interior, pe fondul firii sufletești, au lăsat mult teren nelucrat și-s în declin. Asta fac adesea grupurile religioase, pierd timpul etalându-și cuțitele învățăturilor teologale specifice, în loc să cultive iubirea, toleranța și să adâncească legătura cu Bunicul. Ei cunosc scripturile dar pe Bunicul doar în afirmă, în loc să practice iubirea și să-l confirme cu viața lor pe El. Își mobilează mintea cu versete și în inimă nu intră să plângă după iubire. La *radiografie* a ieșit „toate merg după tipic iar în suflet nu-i nimic."***18**

În rândul al treilea de scaune se află un pitic, în vârstă. Acesta se ridică și vrea să iasă dar Iohan, neatent, cu picioarele mai în față, îi blochează calea. Piticul i se adresează agresiv cu un glas gutural, așa să audă toți:

— Cum ai dormit astă noapte, pușlama?

— Păi, ce-ți pasă? Spune că nu ai loc să treci, mai bine.

Toți se uită la pitic și la Zeta, care tace.

Piticul pare deranjat de altceva:

— Dacă ai ceva să-ți reproșezi e mai bine să-ți faci autocritica decât să critici ținuta altuia. Scoate-ți bârna din ochi**†19** mai întâi!

— Ce să-mi reproșez?

— De exemplu că ai avut pretenții privind uniforma, cadrele, autobuzul de transport când te-ai înscris la grădiniță.

Zicând acestea clipește repede de trei ori și-l fixează pe Iohan, care, temperându-și supărarea, îi răspunde:

— Intri în chestiuni personale și nu-mi convine. De unde știi tu astea?

Adresându-se tuturor și arătând spre pitic, diriginta intervine:

— Dragii mei, rolul meu de arbitru a încetat, fiindcă îl preia domnul Bicidus, care mă înlocuiește din acest moment, ca diriginte al vostru.

Toți privesc pe pitic și-s indignați de brutalitatea ce-a adoptat de la prima întâlnire cu preșcolarii săi. Până ca ea să se retragă din sală, Bicidus se postează în fața rândurilor și li se adresează:

— V-am studiat dosarele de înscriere, dar o să revin la aceasta. Cei care vor să asculte lectura la clasă se vor întoarce acolo, apoi mă așteptați să continuăm programul! În privința lui Iohan, e mai bine să pună întâi de pelin și apoi cenușă pe cap; în nici un caz nisip.

Ar fi vrut să fie o glumă din partea lui Bicidus, dar nimeni nu s-a amuzat. Fără să-l intereseze reacția lor se așează într-un scaun din primul rând, cu spatele la ei.

Piticul nu era chiar urât la înfățișare dar pe chipul lui se citea duritate, iar aerul specific era al unui ursuz. Avea o barbă mică, blondă. Deși firav la trup, părea sigur pe el dar și pe brutalitatea personală. La îmbrăcăminte ieșea în evidență printr-o costumație îngrijită și luxoasă.

Trimiteri†* Cap.X (2) Discuții la masa rotundă
1. legate de știință* – Știința fără religie este șchioapă, religia fără știință este oarbă. Albert Einstein. / 2. n-ar fi crezut† – Ioan 3.12 Dacă v-am spus cele pământești și nu credeți, cum veți crede cele cerești? / 3.frica aceasta* – Adesea, frica e mai primejdioasă decât primejdia însăși. 4. Numai* – Sola (Lat.) / 5. prin sentințe* – anateme între apus și răsărit, anul 1054. / 6. împăciuire† – Mat.11.29 Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihna sufletelor voastre. / 7. să mustre† – Mat.18.15 De-ți va greși ție fratele tău, mergi, mustră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău. / 8. necurăție† – Fapte 10.15 Și iarăși, a doua oară, a fost glas către el: Cele ce Dumnezeu a curățit, tu să nu le numești spurcate. / 9. atârna greu* – Ploaia care va veni (D.L.Zaharia) dupa Bob Lind. /10. Confort* – Vezi Cap.X (1) T.1 / 11. fanatismul religios.* – …adică disponibilitatea de a omorî pe cel a cărui credința diferă în anumite aspecte de a lui. Iubirea, Serghei Nikolaevici Lazarev. / 12. îl disprețuiești* –… dacă eu în-cep să-l disprețuiesc pe cel care nu crede în Dumnezeu, și să-l urăsc pe cel care mi-a jignit sentimentele religioase, sufletul meu se va atașa de credință și se va înrăi. Ibidem. / 13. întuneci existența† ÷ percepția subiectivă† – Luca 11.34 Luminătorul trupului este ochiul tău. Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat; dar când ochiul tău e rău, atunci și trupul tău e întunecat. / 14. trăsura e moartă* – Poemul Iluzia unei Insule, Adrian Păunescu – Și asta e

totul. Plecarea-i diseară ♪ Famtoma trăsurii așteaptă la scară. / 15. carul† – 4Regi 2.11 Pe când mergeau ei așa pe drum și grăiau, deodată s-a ivit un car și cai de foc și, despărțindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer. / 16. stafie urâtă* – vezi punctul 14. / 17. în dungi* – Chiriță l-a învățat să ceară de la magazin vopsea bleumarin în dungi". A doua zi, gardianul s-a întors de la Baia Mare și a venit direct în lagăr, furios. L-a băgat pe Chiriță la carceră, fiindcă își bătuse joc de el. Închisoarea noastră cea de toate zilele, I.Ioanid. / 18. nu-i nimic* – Folclor religios. / 19. bârna din ochi† – Matei 7.5 Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău.

(3) Oile Năzdravane

Prin suflare luminoasă s-or înroura pășunile

Jumătate din grupul Zetei au părăsit sala și au ajuns la clasa lor ca să prindă Basmul. La acest grup s-a alăturat și Ernest, sperând să mai domolească dezbinarea instalată între colegii lui. După ce s-a făcut liniște în sală, una din educatoare, a pronunțat titlul și a lecturat:

„Oile Năzdrăvane

Se spune și se știe că Bunicii cuminți iubesc oile cumsecade
pe care Bunicul Bunicilor le-a rânduit să pășuneze verdele crud
și idilic să pasteleze întinse continente, câmpuri de mătasă***1**
dar și „pe-un picior de plai",***2**
pe-o gură de rai și cot la cot cu Bunicii Cuminți
pe filozofi și poeți să-i inspire mioritic.

Și fiindcă nu toți ciobanii s-au conformat naturii bogate
multe oi au păscut sintetic, au prețuit concentratele
și au servit conserve.
Au păscut sintetic, căci alegeau doar hrana ecclesiei lor
au prețuit concentratele, pentru că erau canonice
și au servit conserve, fiindcă stătuseră la beci.
Din teamă pentru maladiile secolului

nu s-au hazardat, ci au impus un regim alimentar
fără enzime și alte substanțe neautentificate
prin predanii ori doctrine, securizat.
Agricultura și ieslea îngrădindu-se câte puțin
carențele nutritive s-au accentuat
și sistemul nervos central s-a rigidizat.
Mai dăunătoare ca ispita, oilor le-a fost Frica
căci *făcând casă cu ea*, le-a nășit drept Năzdravane
și le-a închegat în piept, sloi de gheață ca afect.

Celelalte mioare, bucuroase de diversitate
au suplimentat, cu măsură, la tradiționala hrană
și au ajuns să fie numite Ecumenice
iar păstorii lor, „mai ortomani“,**⋆3** le-au dus la pășunat
la mătasea dulce a șesurilor scăldate în lumină
și la aerul proaspăt pentru plămâni.

Oile Năzdravane n-au mers și, datorită îngustelor accepții
le-au crescut colții, apoi simțul critic odată cu ei
blana li s-a pigmentat și le-a fost mai țepoasă
cărnița mai tare, iar brânza a râncezit.
Cu mioarele, agresiv, au început să se certe
pe chestiuni înscrise în lista abaterilor de neadmis,
că aveau pe-aproape cai învățați, „și câni mai bărbați.“**⋆4**
că le erau indezirabile, păgâne, eretice.

Bunicii îi ajută și-i iubesc și pe pastori
iar ei sunt care mai de care, interesați, independenți…
Oierii cu simț practic, financiar, s-au adaptat
ciobanii normelor și disciplinei, ce pledează singularizat
au cerut, pe vechea cutumă, „Stați lângă stână,
că nu ne duce în ispită“**†5**
Păstorul chibzuit și bun, pentru turmă**†6** priveghea și se ruga
dar a fost înștiințat că „l-apus de soare vreau să mi te-omoare“**⋆7**
cele Năzdravane și erudite, cu căutătura aspriță și colții scolastici.
De întorsură speriați, mulți lupi răpitori
pe regim vegetarian**†8** treceau.
Polemici, acuze între bordee și obicee, iar situația se agrava.
Pe spirala anilor curse sânge peste sângele vărsat

rețeaua de drumuri între clădiri se tot subția
mioarele somn bun nu mai aveau și scădeau în greutate
de statutul lor, câinilor stresați, le era acum rușine.

Năzdravanele, tributare alimentației tradiționale, clamau,
în chipul faimoasei***9** Dolly, clonarea generală
după ele, după tradiție și vechi cutume, afirmând
„Care-i clonă, nu ne duce în ispită."

De trei generații între generații, și „de trei zile-ncoace"***10**
bieții pastori încercau să tempereze**†11** și indulgența să instaureze.
Vocea și „fluierașul de fag"***12** doineau, doineau cu drag
dar oile neascultătoare**†13** nu plângeau.**†14**
Păstorii ortomani se întristau,**†15** iar Năzdrăvanele avertizau
„Baciule, lasă fluierul, dă-ne muzichie pe glasul nostru!
Nu ne duce în ispită, că pe-aici ți-e drumul, păcătosule!"
„Care cioban nu știe psalmodia ♪ Toiagul pe el om lipi
♪ și altul, mai mult, n-om primi.
Suratele noastre nu s-or mântui
dacă în strunga de oi va fi iar război."***16**

Nuanțe stridente observau păstorii în behăitul lor iritat
care le purta fiori reci pe șira spinării.
În secret, uneori, Năzdravanele sustrăgeau fluierul
și separt, undeva, încingeau un **17***Haka-dansul fioroaselor.
Păstorii când au aflat s-au îngrozit
și-au făcut cruce, apoi bagajele,
și au fugit ca de furtună**†18** și întuneric.

Mulți dintre ei, în pelerinaje, căutau sfat și soluții
Înțelepții i-au povățuit „Căutați principiile active de bază!"
„Mai sugerați Năzdravanelor nepacificate,
să ia asupra lor păcatele***19** altora,
ori să învețe că lipsa de toleranță precede boala și prigoana."
În depărtări ajunși, păstorii plecau genunchii cerând ajutor.
Din nou, au călătorit și au cercetat, dar principii n-au aflat.
Iară și iară genunchii îndoind au întrebat
„Care-s acelea, că nu le găsim?!"
După multă alergare și post li s-a răspuns:
„La rugăciunile voastre, Bunicii picură miere de sus.

Prin suflare luminoasă†**20** s-or înroura pășunile
și s-or răspândi substanțele ecumenice de bază
adică Enzimele, Vitaminele și Albuminele (EVA)
de care oile voastre au nevoie ca să se tămăduiască.
Întoarceți-vă și cântați la mioare și oi cu toată dragostea, căci
„Privighetori din alte țări ♪ Vin doina să ne-asculte!“***21**

Și a plouat peste ei toți mană de mâncare†**22**
albă ca sămânța de coriandru†**23**
și-au început a se vindeca și vaccina.
Năzdravanele își veneau în sine†**24**, colții li se toceau
„lâna plăviță“***25**, mătăsoasă și caldă li se făcea
și, după atâta timp, vărsau lacrimi de iubire.
S-a simțit armonie, optimism și cu încetul
lucrurile la normal au revenit
ca să trăiască pe verde crud, la cote superioare
Ecumenismul Vieții Adevărate.
(EVA)“

La încheierea Basmului de trezire, preț de câteva secunde, între educatoarea care citea și cei din sală, ori în fața ecranelor de la grupe, a unduit o aură de lumină verzuie, apoi s-a stins. În clasa în care fusese diriginta au continuat observațiile pro și contra. Atitudinea revanșardă în confruntarea lor a atras în eter apariția unor contra-Bunici, de care doar Ernest a putut fi conștient. Alex dorea să evite confruntările, declarându-se dezolat și de plecarea doamnei Zeta. Virginia încă lupta contra ideilor, care promovau armonia în dauna strictelor încadrări teologice și asculta acum – cu dezgust – o opinie:

— Știu că de ecumenism s-au folosit și se folosesc în scopuri rele destui, dar ca să condamni spiritul lui în esență, care-i inspirat chiar de Bunicul, atunci asta înseamnă obtuzitate. Năzdrăvanele au o hrană monoalimentară, s-au fixat excesiv pe dogmele lor și fac derogări de la legea Iubirii, sintetizează Mateus.

— Nu e derogare de la iubire și n-aveți decât să ne numiți oi năzdravane, dar *hrana* religiei noastre este sigură, autentică, și-i recomandată de unii învățători nobili ai noștri, spuse Virginia.

Ernest, dând din umeri, păru neputincios să mai facă ceva:

— Cred că vaccinul sugerat în lectură este mai ales pentru „oile nobililor“ de care spui, pentru că le-a numit *nepacificate*, dar probabil va fi nevoie de altul.

Încă preocupat, în mintea sa, de ciocnirea cu noul diriginte, Iohan gândea că era normal să fi avut pretenții la autobuz, fiindca era mai voluminos la trup. Se știa pe sine gurmand, sedentar și înclinat spre comoditate. Ca să scape de aceste frământări interioare are o idee:

— Virginia, ei nu pot pătrunde prea bine înțelesurile teologiei. Probabil nu au citit destul. Ne duc în ispită cu lecții eretice. În loc să stăm la discuție cu ei, mai bine mergem să ne relaxăm la un re-staurant, ce zici?

În acel moment, în eter, frecvența coboară și mai mult, încât numărul ființelor neguroase crește. Observându-le, Ernest sugerează colegilor:

— Prieteni, închipuiți-vă că am avut senzația sosirii unor răs-Bunici; ar fi mai corect să vă rugați „nu ne lăsa în ispită!“. Vă sfătuiesc să nu o ștergeți de la cursuri.

— Ba e bună ideea cu relaxarea, fu de părere și Alex. Vi-l lăsăm vouă pe Bicidus pentru prima lecție. Acuși trebuie să apară.

Alex strecură o ipoteză:

— Dacă vă amintiți, noi înșine am solicitat să aflăm mai multe despre antiBunici și uneltirile lor. Concluzia mea – țineți-vă bine! – este că tocmai acest Bicidus este unul dintre ei. Ne-au repartizat un educator antisocial, ca să ne lămurim pe viu asupra lor.

— Gata, strigă Virginia, nu ne strică o escapadă de 2-3 ore; vouă vă urăm distracție plăcută și poftă la studiu!

— „Oiță bârsană,***26** de ești năzdrăvană“ nu sta pe la crâșmă! glumi cineva.

Fără să țină cont de colegii lor, Alex, Virginia și Iohan se despărțiră de ei și părăsiră încăperea. Către ieșirea din clădire, Alex le spune colegilor:

— Sper să nu fie consecințe ca după Floarea Planetei. Sunteți de acord că nu am plecat până nu s-a terminat Basmul?

— Și nici n-am întors spatele cuiva, cum a făcut Ferguson?

— Da, ne-am făcut datoria și am ascultat tot textul, dar Bicidus nu-i prea ortoman ca să ne dea prezenți.

— Putea să vorbească mai elegant. Dacă ați remarcat, când clipește repede, parcă te-ar țintui. Aș fi de acord cu clonarea, dar eu pe educatorul acesta nu-l vreau clonat.

— O să-i spunem că am plecat să căutăm „mătasea dulce a șesurilor în lumină".

— O să-ți doinească din „fluieraș de soc"***26** că pe-acolo n-ai noroc; ca năzdrăvan ce ești, mai bine stăteai „lângă stână".

Una din nălucile aciuate de Alex, se căznea să-i șoptească ceva la ureche, printr-o pâlnie. Urmărindu-și gândurile, Alex reveni resentimentar:

— M-au cam agasat niște chestiuni dar nu le-aș comenta, ca să nu repet greșelile lui Gelu și Ferguson.

— Și nici să vorbească ereticii de *colții* noștri, adaugă Iohan, care tocmai conștientiza o senzație de disconfort. Amintindu-și de sfatul dirigintei, încercă să se roage în gând, dar senzația se amplifică și-și apasă capul***27** cu palma dreaptă.

Nici el nu realiza că e atacat de dușmanii din plan invizibil. Unul îi pusese niște ochelari eterici la ochi, iar altul se străduia pentru încă o pereche, de alt tip.

— Eu sper să ne protejeze o Telegramă și rugăciunile către Bunica, cum ne sfătuia diriga, zice Virginia.

— Care Telegramă? este curios Iohan.

— Hai să vă spun, că-i interesant… Mi-am zis, ce-ar fi să notez pe o hârtie ceva din textul citit lui Ferguson. Am scris un pasaj și a rezultat un talisman. L-am verificat în câteva împrejurări și am văzut influența lui; rezultate bune.

— Bravo, bună ideea și unde-i notița?

— În legitimația de grădiniță.

Trimiteri†* Cap.X (3) Oile Năzdravane

1. de mătasă* – poemul Noi, Octavian Goga. La noi sunt codri verzi de brad și câmpuri de mătasă ÷ La noi atâția fluturi sunt, și-atâta jale-n casă. / 2. de plai* – Balada populară românească Miorița (Prima variantă publicată de V. Alecsandri în 1850). / 3,4. mai ortomani*-mai bărbați* – ibidem. / 5. nu ne duce în ispită† – Din rugăciunea Tatăl Nostru, Matei 6.13. Formă greșită, dar conservată. / 6. pentru turmă† – Ioan 10.11 Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale. / 7. mi te-omoare* – din balada Miorița ÷ Turmele voastre de oi, care, dacă îndeobște sunt așa de blânde și se hrănesc cu nimica toată, acum, pe cât se spune, au început să fie atât de lacome și de neîmblânzite, încât pe oameni îi înghit de-a binelea, iar ogoarele, casele și satele le nimicesc și le pustiesc. Utopia, Thomas Morus. / 8. vegetarian† – Isaia 65.25 Lupul va paște la un loc cu mielul, leul va mânca paie ca boul și șarpele cu țărână se va hrăni. / 9. faimoasei* – Dolly, prima clonă a unui mamifer 1997; oaia scoțiană eutanasită (datorită artriei și cancerului) după șase ani, în 2003 /10. de trei zile-ncoace* – Balada Miorița. / 11. încercau să tempereze† – Pilde Solomon 27.23 Sârguiește-te să-ți cunoști oile tale și ia seama la turma ta!/12.fag* –Balada Miorița /13. neascultătoare† – Recunoașteți că v-am dat o înțelepciune superioară față de orice știință omenească; una care stăpânește forțele naturii. Voi însă nu ați înțeles să reacționați la vocea Mea ca oi ascultătoare. Pretindeți ca acele elemente să se supună nesupunerii voastre ca slujitoare supuse? Carte a Vieții Adevărate, Revelații ale Divinității primite în Mexic. / 14. nu plângeau† – Luca 7.32 …v-am cântat de jale și n-ați plâns. / 15. se întristau† – Iov 19.2 Câtă vreme veți întrista voi sufletul meu și mă veți zdrobi cu cuvântările voastre? / 16. iar război* – (la nivel istoric) dezbinare, schisme, persecuții, anateme, conflicte interconfesionale, acuzații între facțiuni. / 17. Haka* – un dans specific, practicat de maorii din Noua Zeelandă. Este și dansul practicat de jucătorii de la echipa națională de rugby. / 18. furtună† – Vezi punctul 20. / 19. asupra lor păcatele* – Karma pura, Serghei Nikolaevici Lazarev. Când iau asupra mea un păcat pe care nu l-am săvârșit, îmi vine mult mai ușor să-mi purific sufletul și în loc de o boală gravă primesc doar un vaccin ușor. / 20. Prin suflare luminoasă† – O furtună de idei și puteri întunecate au dezbinat de mult omenirea. O furtună de lumină o va uni în această perioadă. Carte a Vieții Adevărate, Revelații ale Divinității primite în Mexic. / 21. doina să ne-asculte!* – poemul Noi, Octavian Goga. / 22. mâncare† – Psalmul 77.28 Și a plouat peste ei mană de mâncare și pâine cerească le-a dat lor. / 23. sămânța de coriandru† – Ieșirea 16.31 …aceasta era albă, ca sămânța de coriandru, iar la gust ca turta cu miere. / 24. își veneau în sine† – 3 Regi 8.47. …își vor veni în sine și se vor întoarce… / 25. lâna plăviță* – Balada Miorița.

26. Oiţă bârsană / fluieraş de soc* – Balada Mioriţa. / 27. capul* – „Când încerc să mă rog la Dumnezeu, imediat în partea dreaptă a capului îmi apare o durere care parcă se aşează pe cap…“ „V-a rămas în suflet încă mult dispreţ pentru oamenii imperfecţi şi multe reproşuri faţă de lumea înconjurătoare. Karma Pură, Lazarev.

(4) Inocența vârstei preșcolare

Neavând acces la autoturismele personale din parcarea grădiniței până la sfârșitul programului, cei trei ajung afară și așteaptă o ocazie. Au posibilitatea să critice iar pe Bicidus, să se lamenteze pentru plecarea dirigintei și să discute cu încă doi colegi, Walter și Daniel, care erau juriști. Plecați și ei de la sala mare, s-au alăturat grupului de la Practici Confesionale. Se ivește un microbuz din care coboară un individ și o tânără. Aceștia intră în clădire și ies după 2 minunte. Alex îl abordează pe șofer.

— Pe microbuzul vostru scrie „Pentru Preşcolari“, v-am ruga să ne luați și pe noi în oraș.

— Îmi pare rău, trebuie să transport niște copii, dar poate îmi spui pe unde sunt, că înăuntru nu i-am văzut?

— Noi suntem. Nu știați că aici vin preşcolari ca noi?

— Voi școlari?!? Doar după uniformă v-aș crede.

Virginia scoate legitimația și i-o arătă deschisă, iar colegii scot și ei legitimațiile către cei doi. Șoferul microbuzului se miră, vede și biletul scris de mână, iar ea îl îndeamnă:

— Citește-l, citește-l te rog!

Acela citește cu glas cuvintele de pe bilețel „Să trăiești frumos, nepoțelul meu, să fii cuminte și drept ca stâlpii de telegraf, în vecii vecilor! STOP“. După lectură, șoferul și tipa devin, subit, familiari. Bărbatul înclină puțin capul pe spate, zâmbește larg, luminat la față, apoi își îndreaptă corpul ca la trezirea din somn și devine galeș. Însoțitoarea lui surâde edificat.

— Așa, așa… aveți dreptate… și era așa de simplu să vă rog să scoateți limba, dacă sunteți copii…

Băieții și fata, realizând ce se întâmplă, scot cu toții limba la ei.

— Bravo mititeilor. Urcați în microbuz!

Bucuroși de invitație, năvălesc înăuntru iar unul spune:

— Vrem să mergem la un restaurant.

— Dragii mei, se pare că ați pierdut inocența vârstei cu precocitatea aceasta pentru băutură și distracție. Hai, lăsați-vă pe mâna noastră! Vă ia nenea Robinson și aveți parte de o răpire ca-n basme.

Copii, surprinși, se privesc nedumeriți, dar se abțin să vorbească. Robinson cheamă pe Jeni, însoțitoarea, să se așeze lângă el la volan și pornește.

Aproape de locul plecării un taxi se plasează în spatele microbuzului, urmărindu-l și păstrând distanța minimă.***1**

Pe o stradă laterală microbuzul oprește, urmat de taxi. Din acesta coboară doi indivizi înarmați, abandonează taxiul și urcă în microbuz, înghesuind și bruscând pe cei cinci. Cu armele îndreptate spre ei, unul întreabă pe șofer:

— Nu era vorba să aduci copii?

— Uite-te bine la ei că sunt preșcolari!

Acela, deși e contrariat, preferă să presupună altceva și să tacă.

Fata șoptește către Iohan:

— Ăștia chiar ne răpesc.

Ia decizia să profite de poziție și silențios, fără să fie văzută de răpitori, trimite mesaj scris unei colege s-o înștiințeze de primejdie. Apoi, bucuroasă că a reușit, se interiorizează, evocând pe Zeta și cuvintele ei „căutați să reparați greșelile". Închide ochii și se concentrează pe o rugăciune.

După jumătate de oră, microbuzul intră în curtea unei vile mari, din spatele unor garduri compacte, înalte. Clădirea este cuprinsă între verdele ramurilor agățătoare și florile lor galben-verzui. Undeva sus scrie *InCorpore*. Porțile s-au deschis și se închid automat. La volan, privind pe un individ care-i așteaptă, șoferul zice către însoțitoare:

— Văd că șchioapătă, șeful. Câți ani crezi că are?

— Vreo 65.

De răpiți se ocupă cei doi înarmați, iar șoferul coboară și merge către șef.

— Andri, ce ai la picior?

— „M-am scrântit. Știam că la vârsta mea te scrântești la cap, nu la picior“*2 apoi, cu asprime, cere lămuriri:

— De ce mi-ai adus adulți?

— Șefule, aceștia sunt copii, și noi am crezut la început că-s bolnavi la cap și că se dau inocenți; am intrat în clădirea unei grădinițe, sus era firmă de grădiniță, copiii mi-au arătat legitimațiile de grădiniță, au scos limba la noi… Ce, sunt tâmpit? Au vrut însă la restaurant pentru că sunt niște năzdrăvani. STOP.

— E clar, când șeful se scrântește la picior, înseamnă că subordonații s-au scrântit la cap. Vino cu mine! strigă șeful nervos către Robinson, apoi ordonă celorlalți:

— Aduceți-i în sufragerie!

Grupul de cinci răpiți este împins către sufragerie, o încăpere mare, frumos mobilată, și unde se află multe perne. Șeful intră cu Robinson, separat, într-o cameră alăturată. Se aude o ceartă, apoi… liniște. Andri deschide ușa și poruncește:

— Jeni și Iosif, veniți în biroul meu!

După câteva minute de la intrarea lor se aud trei focuri de pistol. Mai trec câteva minute și cei cinci răpiți cască ochii, văzând pe Robinson fără suflare și însângerat, că este scos și purtat pe brațe.

Mortul este dus spre altă încăpere. Șeful ordonă închiderea celor cinci într-un apartament la etaj, unde asemenea sunt multe perne, dar în prealabil le confiscă telefoanele. Își retrage oamenii de pază și lasă singuri pe răpiți. Deși situația devenise tensionată Iohan spune colegilor:

— Când șoferul a zis de răpire, am crezut că glumește.

— Dacă și-au împușcat un membru al bandei, cu noi nu-și vor face scrupule. Cred că nu valorăm prea mult, zise Walter.

— Aceștia nu-s contraBunici, dar parcă fac jocul lor; totuși depinde ce vor cu noi și ce planuri au.

— Ia stați! Dar noi nu putem să ne facem planuri? întrebă fata.

— Dacă am reuși să-i dezarmăm…

— Una din chestiunile notate pe lista dirigintei, am scris-o eu însămi „E justificat să înșelăm pe contraBunici sau să contraatacăm?“.

Trimiteri†* Cap.X (4) Inocenţa vârstei preşcolare
1. distanţa minimă* – ştiri despre o răpire, Gabriel Garcia Marquez. /
2. la picior* – citat după Grigore Moisil.

(5) Lumânarea aprinsă

Aflat la el, acasă, Dorian a lăsat pe musafirul său să se odihnească și singur, în camera sa, se întreabă pe unde ar putea fi B.Juan la ora aceea. Și cum telepatia funcționează la unii ca un ceasornic foarte bine reglat, acesta și-a făcut apariția zâmbitor și pregătit pentru activitate. E potrivit ca statură, are un chip oval, afabil, cu ten trandafiriu și barbă. Nu-i dai nici pe departe vârsta pe care o are. Poartă pe cap un soi de chipiu vernil cu steluțe indigo, iar îmbrăcămintea lungă e un mozaic din culorile chipiului și părului său castaniu.

Bucuros de vizita sa, discipolul răspunde zâmbetului cu surâsul său și cu mâna pe piept, în scurtă reverență.

— Bunicule, în zona mea se spune că e rău de cel ce moare fără lumânare aprinsă, că nu se mântuiește, sau că nu ajunge în lumină… Ce să cred?

— E cam puțin lucru, nepoate, cu sau fără lumânare. Putem discerne care-s avantajele pentru suflet, dar întâi să luăm o sticlă cu vin de la cămară.

— Care cămară? Ai așa ceva?!

— Vii cu mine și-ți arăt!

Se hotărî să nu mai pună prea multe întrebări, că tot nu conta unde îl va duce Bunicul. Călătoriile cu acest spirit căpătau, cu încetul, un caracter cosmic, iar fascinația îi recompensa orice curiozitate neîmplinită.

Au parcurs aerian un traseu nedefinit, penetrând luminile unei aurore boreale, au străbătut „codri de basme cu arbori vrăjiți și cu albe cerboaice“**★1** și au ajuns într-un frumos peisaj cu stânci și vegetație bogată.

Verdele frunziș de vară, plăcut foșnitor, inspira sănătate și vitalitate.

Au găsit un castel frumos, forfotind de persoane drăguțe, vesele și care îi salutau prietenos; au deschis o ușă și au coborât niște scări, la o lumină plăpândă. Parcă intraseră în peștera inimii, atâta liniște și pace îl cuprindea pe Dorian, iar curățenia de acolo era în completarea stării de bine. I s-a indicat că trebuie să caute sticla, iar pentru aceasta să ia o lumânare de pe un raft. A aprins-o, fiindcă jos era tot mai întuneric și când au coborât ultima treaptă, Bunicul l-a întrebat:

— Dacă ai răposa acum, tu mori cu lumânare sau fără?!

Dorian zâmbi și răspunse:

— Cred că știu răspunsul, mor fără lumânare, fiindcă am aprins-o ca să găsesc sticla de vin și nu pentru sufletul meu.

— Bine ai zis; contează ce credință investești în gestul acesta, dar aș vrea să înțelegi că mult mai important decât gestul, este viața cuiva, care a fost ca o lumânare aprinsă pentru Bunul și Marele Bunic, dar și pentru alții, sau ca una stinsă. Pentru lumea materială ne considerăm separați unul de altul, dar la nivel sufletesc, energetic, suntem adunați într-un cerc al familiei și apropiaților, strânși ca într-o încăpere sau ca în acestă cămară.**†2** Persoanele dintr-un interior mai întunecat, dacă au pe cineva, care ține lumânarea aprinsă acolo, se folosesc de lumina lui, adică de legătura sa cu Bunicul Bunicilor, și nu orbecăie.

Juan aprinse și el o lumânare și continuă:

— Așa e cel care se roagă și-i altruist, duhovnicesc, în grupul alor săi. E posibil ca de la flacăra lui, sau independent, să aprindă și alții lumânări, și atunci lumina crește.

Bunicul îl trase de mână în altă încăpere, unde se aflau persoane în semiobscuritate. Acelea, vesele de venirea lor, aprindeau lumânări de la ei și-și căutau de treabă.

B.Juan scoase apoi un ecran, pe care îl mai lăsase altădată discipolului, i-l dădu și deschise pentru sine *eltrimul*, ca să-i transmită niște imagini.

— Să-ți mai dau un exemplu… Ce distingi acolo?

— Este un copilaș de numai 3 anișori care se roagă pentru mama și rudele lui, pentru alți copii și părinții lor, dar și pentru lume. Acum vorbește la telefon cu alții de vârsta lui. Mai rar un astfel de prunc.

— Da, este mai mult decât o simplă lumânare, e ca o torță de lumină, iar familia are în el o adevărată avere. Privește acum ziua de mâine, acolo!

Apare o clădire și o curte frumos amenajată, în care sunt zeci de landouri cu prunci. Persoanele mature sunt foarte atente cu micuții lor.

— Stai o clipă! întrerupe Bunicul. Am comunicare, prin cineva, de la Marea Arhistrategă.

După câtva timp Dorian se informează,

— De ce i se spune Marii Bunici și împărăteasa cea cu mii de nume numită? Din iubire i s-au atribuit termeni precum porumbița, chivotul, potirul aurit, muntele ș.a. Poți număra zeci, poate sute, nu însă mii de nume?!

— Deoarece ea lucrează la nivel cosmic și pe miile de planete e chemată cu diferite apelative.

Discipolul vizionează imaginile.

— Interesant, parcă e un protest în curtea aceea. Bunicule să știi că am primit un mesaj pe telefon și nu știu cine mi-l expediază. Cere ajutor, fiindcă au fost răpiți.

B.Juan verifică prin *eltrim* și precizează:

— Mesajul a intrat automat pe Forumul Bunicilor Cuminți și a fost dirijat spre noi, fără a i se permite destinația dorită. Sosește

momentul să mergi undeva cu oaspetele tău. Înainte de instrucția necesară vreau să afli că Augusta noastră stăpână s-a interesat de oaspetele tău.

Înviorat de plăcere, Dorian dădu un raport, cu tot sufletul:

— Totul este în ordine, Bunicule; s-a recuperat bine, citește mult și e dornic să mulțumească și să se închine dânsei, ca Regină a reginelor. Din inimă, îi adaug mulțumirile mele, Doamnei noastre.

— Îi transmiți musafirului tău că poate să i se închine oriunde, izolându-se în cămara din lăuntru, nu neapărat într-un templu ori altar. Stăpâna îi va reda glasul și el va vorbi bine, dar să nu neglijeze pe Bunicul Bunicilor Cumsecade de care depinde totul. Trebuie să se lase îndrumat de noi. Te mai rog, și vei avea timpul necesar pentru aceasta, să păstrezi ecranul și să te familiarizezi cu situația de la grădinița adulților și cu Basmul expus acolo.

Convenind apoi să guste din plin pacea care îi învăluia încă, s-au retras într-o încăpere curată, plăcut mobilată, intimă și s-au așezat pe jos pentru meditație. Dorian a ținut cont de sfaturile Bunicului, a făcut abstracție de lume, de timp și fără să se mai miște, în vecinătatea maestrului său, a reușit să atingă plăcuta stare de contemplație.

După trei sferturi de oră au luat sticla de vin și au părăsit castelul, plecând pe același *culoar de zbor* precum avioanele, dar fără aprobarea unui turn de control.

Trimiteri†* Cap.X (5) Lumânarea aprinsă
1. albe cerboaice* – Dacă treci râul Selenei, M.Eminescu. / 2. această cămară† – Matei 6.6 Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție.

(6) Zdruncinul și ceața

Zi de zi se vor sfârși și nici una din ele
nu va rămâne nescrisă

La câteva minute după consfătuirea năzdrăvanilor, în apartametul unde fuseseră închiși, intră Andri însoțit de bandiții lui înarmați; pătrund pregătiți să-i lege fedeleș pe cei cinci răpiți. Jeni face un pas în față și se întoarce spre șef.

— Andri, te rog să te porți frumos cu copiii! STOP.

Șeful o privește, încruntânu-se derutat. Brusc, preșcolarii se ridică de pe scaune și cu glas mare, ca la serbarea sfârșitului de an, unde se recită poezii, rostesc pe rând, apoi grupați:

— „Să trăiești frumos, nepoțelul meu, să fii cuminte și drept ca stâlpii de telegraf, în vecii vecilor! STOP… Rețeaua de drumuri între clădiri se tot subția, mioarele somn bun nu mai aveau și scădeau în greutate… Mulți lupi răpitori pe regim vegetarian treceau."

La încheierea momentului *artistic* toți scot limba către bandiți.

Numai că atenția acestora se mutase acum spre lustra de pe tavan, care începuse să se clatine din ce în ce mai mult, pe când copiii încă vorbeau. Se auzeau și alte obiecte zornăind în cameră și pe hol. Toți amuțesc. Urmează o vibrație a clădirii care se accentuează.

— Cutremur! strigă Paul, unul din răpitori.

— Sursa de gaz e oprită! Stați pe loc și nu ieșiți, ca să nu vă împușc! ordonă Andri.

Iosif încercă să-i încurajeze pe toți:

— Încăperea aceasta e foarte rezistentă, suntem mai în siguranță la etajul 1.

Seismul crescu în intensitate. Lumina artificială pâlpâia. Prin ușa rămasă deschisă pare să se audă prăbușiri din pereții încăperilor învecinate. Virginia murmură înfricoșată, unii se agită. Din hol vine spre ei un fel de ceață alburie, sclipitoare. Toți își acoperă nasul și gura cu haine sau batiste. Într-un minut nu se mai zărește nimic, nici chiar ei între ei nu se mai văd datorită acestui

nor compact. Curând observară că puteau respira fără probleme și nu mai era nevoie să se protejeze. Lumina artificială pare să fi dispărut, înlocuită de lumina moderată a ceții uniforme. Zdruncinul încetase. Odată cu liniștea ciudată care se lăsase era perceptibilă și o modificare în psihicul tuturor, greu de descris ori de încadrat.

* *

După un timp nedefinit, ca prin vis perceptibil, se aud două persoane discutând, iar Alex găsi de cuviință să vorbească de unul singur dacă tot nu vedea decât ceață și nu se putea mișca.

— Cred că trebuie să strig... Alooo!

— Aa, Alex ești aici?! strigă Virginia, recunoscându-i glasul.

— Virginia, aveam impresia că-s singur.

— Hei... hei... ne ascultă cineva?

Un necunoscut îi răspunde:

— Hai că te-am auzit, venim imediat... cum te cheamă?

— Alex... Virginia, pe numele de grădiniță.

— Frumos, frumos... Tu știi vreo poezie?

— În loc să ne ajuți tu vrei să-ți recit poezii?

— Treceți prin grădiniță „ca gâsca prin apă“ dacă nu învățați nicio poezie acolo; poate doar să scoateți limba.

Alt glas necunoscut intervine:

— Lasă, dragul meu, că le trimitem noi un colier la copii să-i motiveze pe un comportament mai responsabil. Fiți atenți cum sună aceasta: „Pe când scriai“...!

— Eu nu scriam nimic când a venit seismul, spuse Alex, de ce ne chinuiți?

Glasul aceluia insistă:

— Ba scriai și tu și ea; toți scriau pentru că „Zi de zi se vor săvârși și nici una din ele nu va rămâne nescrisă.“**†1** Sufletul scrie permanent gânduri și fapte rele, bune sau neutre. Eu am aici un document, cu tot disprețul, cu toate bâlbâielile și fandoseala voastră. Aveți degetele și obrajii pătați. Sunteți murdari, amândoi. Judecându-i pe alții v-ați umplut voi înșivă de cerneală și pete.

— Nu văd nimic, nu știu cât de murdari suntem, dar voi în loc să ne scoateți de aici, căutați la curățenia noastră? Ce aveți cu imaginea noastră?! Ce fel de salvatori sunteți voi?

— Uită-te la ei, ce agresivitate au stocat! Aversiunea lor n-a omorât*2 pe nimeni, dar ei cred că fac pe placul Bunicului.

— Iartă-i prietene, sunt copii, e bine totuși că s-au înscris la grădiniță. Dacă toți radicalii și fanaticii ar acepta preșcolarizarea lumea ar fi mult mai bună, ar recupera din iubirea risipită…

— Recunosc… ai dreptate. Fiilor, vă ajutăm, dar mai aveți puțină răbdare. O să primiți un nou vaccin, dar când o să vă întoarceți printre ai voștri, vă rugăm să vă revizuiți atitudinea! Vă recomand smerenie.

Personajul continuă, atingându-le concomitent creștetul, de trei ori:

— Dobândește-ți duh pașnic! Dobândește-ți duh pașnic! Dobândește-ți duh pașnic!*3

Celălat personaj se apropie și el, ca să le șoptească:

— Perseverați și folosiți două afirmații „Rătăcit-am ca o oaie pierdută“†4 și „Eu sunt mic, Tu fă-mă mare!“*5

După aceasta, personajele necunoscute se îndepărtează, iar copiii strigă:

— Cine sunteți? Când vă întoarceți?

— Acuși, acuși.

— Alex, nici eu nu văd nimic, sper că nu ne-am pierdut vederea?! Sunt și înțepenită...

— Unde-or fi colegii noștri?

* *

Ceața părea să fi extins distanțele anterioare, căci între ei nu se auzeau și nu puteau comunica. În altă zonă, altă nedumerire:

— E cineva, mă aude cineva? Eu nu văd decât o ceață luminoasă, parcă am orbit parțial. Mă dor încheieturile, nu mai știu cât de întreg sunt, se plânge Iohan.

Cu prietenie, cineva din apropiere îi răspunde și vine lângă el.

— Te-am auzit, eu văd. Eram mai departe când au venit la mi-ne niște ființe ciudate, cu asemănare umană și luminoase. Îți po-vestesc eu, dar acum fii atent că se îndreaptă spre tine alții. Eu tre-buie să tac.

Trei personaje cu înfățișare spectrală, se apropie și se consultă între ei, văzându-l pe Iohan.

— Ăsta are hainele sfâșiate, nu-l putem lua.

— Dați-mi voi haine de gală, nenorociților! spuse Iohan și începu să plângă.

— Să știi că degeaba te smiorcăi.

Interlocutorii lui se întreabă:

— E mort?

— Nu-mi pare tocmai mort, dar e nepregătit. E zurliu, neastâmpărat și-i murdar.

— Ba, e complet necurat, e eretic.

— Nu-i adevărat. „Nu ne duce în ispită!" Vă livrez eu eretici câți vreți, chiar azi stăteam de vorbă cu ei, se apără Iohan.

— Noi nu împărtășim convingerile tale; te abordăm prin percepția ta pentru alții. Ai avea claritate, dacă ai lepăda ochelarii aceia. Încarcerat în fier-beton, cum ești, nu ne poți înțelege. Pentru câțiva din apropiere ești eretic-eretic; partea dură din teologia lor asemănătoare cu a ta.

— Ce toți spuneți?! O singură religie este vioara întâi. Restul sunt toate rătăciri.

— Așa te-au obișnuit alții să admiți, dar dacă te nășteai în altă religie, n-ai fi spus tot așa din barca vecinului de acum?

Iohan tace.

— Să-i dăm să repete!

— Uite puișor, ca să nu rămâi – prin fanatism – la grupa mare de la grădiniță, ci să te salvezi, repetă cuvintele astea *În joaca mea haine am sfâșiat ca un neastâmpărat*. Repetă!

El oftează, dar repetă cuvintele, iar altcineva din grup precizează:

— Iubirea e jucăușă, iar tu ai fost brutal și ai sfâșiat hainele și uniformele altora, dar și pe alte tale totodată, jucându-te cu ea. Bunicul nu te duce în ispită; mai bine ai formula *nu ne lăsa în ispită*, căci tu ți-ai creat-o.

— Totuși, în loc de neastâmpărat mai bine să spună Năzdrăvan.

— Aaa, încep să înțeleg, articulă Iohan.

— Bine, acum poți să te smiorcăi, pentru că ai motive întemeiate. Erai cam zdruncinat sufletește, dar ți-ai revenit. Repetă, că ne întoarcem la tine!

— Nu plecați, nu plecați!

Ei însă nu țin cont și se duc. Persoana de dinainte se apropie și îl informează iarăși pe Iohan:

— Fii prudent, vin alții diformi și întunecați!

— Glasul tău îmi pare cunoscut, remarcă Iohan.

— Fii atent că unul arată ca o pasăre, are clonț de uliu, gheare și părți osoase. Trebuie să mă ascund.

Individul fuge după un perete. Primul sosit lângă Iohan i se adresează:

— De ce ai îmbrăcămintea zdrențuită?

— Am fost prea dogmatic și i-am incriminat pe alții.

— Să faci bine să închei cu mustrările de cuget, de asta te doare capul! Prea te învinovățești.

Surprins că interlocutorul cunoaște acest lucru, Iohan încearcă să ducă mâna la cap și, simultan, caută noima acestor cuvinte.

Acela continuă:

— Scapi tu de ele, te obișnuiești și n-ai să-ți mai faci probleme. Îmi dau seama că tu ai "conștiință dogmatică", asta contează?

— Jupânii mei, avem nevoie de experiența acestuia. Cu mici eforturi acesta-i capabil să primească o salamandră din prima săptămână de ucenicie. Uite, încep să-i crească și ghearele.

— Să-l luăm cu noi?!

— Nu merg cu voi, mai am de ispășit aici, până la toamnă, la corijențe, se opune Iohan.

— Știi ce? Nu ține. Pentru voi toamna este maturitate, numărați bobocii, știm noi asta. Ce boboci ai dezbinării numeri tu atunci?! Cu ce emoții și gânduri ferfeniță întâmpini tu recolta?

Însoțitorii aceluia râd colorat, dar se opresc surprinși, fiindcă în apropiere a poposit o ciocârlie, care deși cântă foarte frumos, îi deranjează. Este moțată, are ciocul galben și este mult mai mare decât orice altă ciocârlie. Iohan, ca să nu facă jocul interlocutorilor începe să repete:

— *În joaca mea, haine am sfâșiat ca un neastâmpărat,… năzdrăvan. În joaca mea…'*

Întunecații se agită și, bodogănind deranjați, îl lasă singur:

— Vicii trezite… gânduri zdrențuite ca norișorii… Să-l fi scuipat, să-l fi scuipat…!

Persoana prietenoasă revine la Iohan și-i povestește:

— Primii care au fost la tine cam la toți le-au spus „ești murdar", ori „neastâmpărat".

— Mi-au mai zis că-s încarcerat… spune-mi, te rog, că nu-mi dau seama în ceața asta, sunt blocat? Ce-i cu mine, sunt prins între fiare contorsionate?

— La dogmatismul și rigiditatea ta s-au referit. Ce e rigid se rupe ușor, clachează.

— Aha, m-au făcut mat… și ce zici, am șanse de reabilitare? întreabă Iohan.

— Mi-au explicat că e bine să acceptăm rușinea pentru greșeli, ca să ne venim în sine; ne reabilităm. Apoi însuși Bunicul ne ia apărarea făcându-i de rușine pe cei care ne defaimă. Dacă nu acceptăm rușinea ca vaccin, ne rămâne ca sancțiune. Tu repetă ce ți-au spus „În joaca mea…"! Acum mă scuzi, trebuie să plec, zise interlocutorul său și se duse.

În imediata apropiere Andri a avut o experiență dureroasă, dar care, la prima vedere, s-a rezolvat. În final, peste toate și toți, a urmat o liniște mormântală și au adormit.

Trimiteri†* Cap.X (6) Zdruncinul şi ceaţa
1. nescrisă† – Ps.138. 16 Cele nelucrate ale mele le-au cunoscut ochii Tăi şi în cartea Ta toate se vor scrie; zi de zi se vor săvârşi şi nici una din ele nu va fi nescrisă. / 2. n-a omorât† – Ioan 16.2 Vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu. / 3. duh paşnic!* – în Viaţa sf.Serafim de Sarov. / 4. pierdută† – Ps.118.176. Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat. / 5. fă-mă mare!* – Înger îngeraşul meu – rugăciune pentru copii.

(7) Protestul landourilor

Spre seară, familiile și pruncii supradotați ai celor cinci răpiți, când au văzut că aceștia nu se întorc acasă, au sunat la grădiniță. Li s-a răspuns că preșcolarii indisciplinați plecaseră de la studii la restaurant. Au fost sfătuiți să nu sune la poliție, fiindcă lucrurile, mai alene sau mai rapid, se vor rezolva. Incitați de acest răspuns misterios „mai alene sau mai rapid“, ei au dorit să se informeze. Au dat telefoane celorlalți și au aflat despre Basm și despre discuțiile contradictorii. Aceasta i-a determinat să găsescă modalitatea de a face presiuni asupra educatorilor.

În dimineața următoare, în curtea mare a grădiniței, spre intrarea principală în clădire, se aflau adunate mulțime de landouri. Erau conduse de bătrâni și de rudele pruncilor, care au numit întrunirea Protestul Landourilor.

Genialii copii solidarizaseră și veniseră să ceară explicații. La vârsta lor, pentru plimbări sau vizite, încă optau pentru deplasări cu landoul. De data aceasta au ales să poarte pamperşii pe ei – indiscutabil ca să se smerească în plus.

Faima lor eclipsa vestimentația, încât ar fi putut să vină și dezbrăcați. Erau foarte respectați pentru probitatea lor morală, așa că nu conta ținuta. Parte din adulții însoțitori voiseră și ei să se smerească și să vină echipați cu pamperși tot la vedere, dar fiindcă pruncii nu le-au permis, și-au luat pamperși pe dedesubt, ca să fie într-un cuget cu protestatarii.

Supradotații, foarte revoltați pe cadre, afirmau că părinții lor, cu o seară înainte, s-au purtat ca niște vaccinați cu supradoză. Acum voiau să afle dacă li s-a administrat vreun ser și dacă da, de ce nu au fost informați și de ce nu a fost o dezbatere prealabilă. Pruncii celor cinci răpiți, dar și ai celorlalți, au fost asigurați că nu li s-a administrat preșcolarilor nici un vaccin din cele clasice. „Unul subtil, cu valoare psiho-spirituală și nicidecum biologică, a fost inclus în Basm, dar era prezumtiv. Fiindcă mulți au manifestat alergie la el se va cere un nou vaccin, mai suportabil și fără contraindicații organice." În rest, au fost rugați să aibă răbdare, să lase totul pe seama experților pedagogi, fiindcă cei ce absentează sunt bine și se vor întoarce acasă sănătoși, dar și întremați moral.

Undeva în curte, la ieșire, un landou este oprit lângă altul. O fetiță îl recunoaște pe băiețelul din celălalt landou, care cu ochii închiși se roagă. Are răbdare, nu-l deranjează și încearcă introspectiv să simtă dacă e cazul să i se alăture. Tutorii lor le respectă alegerea, în liniște. După câteva minute fetița îl vede că deschide ochii:

— Salut, tu ești bebele lui Iohan, Valeriu?

— Saluuut, iar tu ești bebelușa Teo a lui Virginia. Tatăl nu-ți mai trăiește, te știu.

— Mă scuzi că arăt așa – zise Teo, îmbujorată – am rugat doica să-mi pună niște pamperși roz, cu volănașe, dar nu mai avea. Aceștia nu mai sunt la modă.

— Stai liniștită surioară, mai decentă e vestimentația noastră decât etică ținuta părinților noștri, în chesiuni confesionale. Ce crezi, au luat-o razna?

— Să știi că am studiat problema lor. Mama nu ar fi o fanatică religioasă, probabil nici tatăl tău. În esență, ei spun că Izvorul**†1** cel Viu a fost abandonat de ecumenici, ori eretici, care și-au săpat alte fântâni. Dar nu sesizează că restrângându-și iubirea de aproapele (oi față de oi) au îngustat la maximum Izvorul inițial, iar el a izbucnit mai bogat în rest. Aceasta, în timp ce au ridicat mai cu fală zidurile și emblema propriului templu de închinăciune, în loc să insiste pe închinăciunea în duh și în adevăr.**†2**

— L-am învățat pe tata să spună des „și-n tot locul mă păzește și de rele mă ferește“***3** Sper că o să-l ducă mintea că radicalismul produce dezbinare și trebuie să se păzească de relele și consecințele conduitei feudale ori extremismului religios. Nu cred c-or să pățească ceva. Ei dau doar un examen în plus pentru maturizare religioasă. Dacă aș putea, la întoarcerea lui, i-aș trage o chelfăneală să mă țină minte, dar nu-mi permite porunca a cincea,**†4** așa că îl provoc la șah, unde îi mai lăsam câte o partidă, și-i făcea plăcere. Acum îl bat, de-l usuc.

— Foarte bine, dar la fiecare partidă pierdută obligă-l să țină biberonul în gură.

— Bună ideea.

— Eu așa fac mamei uneori. De data asta, mai mult, o pun să lanseze moda tenișilor scofâlciți, ca să învețe umilința și să-și vadă lungul nasului. Dacă ar fi o mistică ar avea un discernământ aparte, dar așa e doar o dogmatică și conservă citatele altora, în cerebel. Hai că te las, mai sună-mă!

— Salut, ai grijă să-i ținem pe năzdravani din scurt, altfel ne fac de rușine.

Trimiteri†* Cap.X (7) Protestul landourilor
1. Izvorul† – Ieremia 2.13 Că două rele a făcut poporul Meu: pe Mine, izvorul apei celei vii, M-au părăsit, și și-au săpat fântâni sparte, care nu pot ţine apă. / 2. în adevăr – Ioan 4.23 Dar vine ceasul și acum este, când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, că şi Tatăl astfel de închinători îşi doreşte. / 3. mă ferește* – rugăciune pentru copii. / 4. porunca a cincea† – să-ţi cinsteşti părinţii…

(8) Patrula

E dimineață și soarele abia a răsărit. La vila InCorpore doar iedera, extinsă peste pereți, mai vegetează. Cei cinci răpitori, se trezesc în același timp, răspândiți care și unde prin sufrageria spațioasă de la parter. Andri privește atent și vede pereții intacți,

nici urmă de ziduri prăbușite ori semne de cutremur. Toți sunt buimaci și buimăciți de amintiri, dar teferi. Lucrul acestea le amplifică nedumerirea comună. Andri, vorbind cu oamenii lui, le spune că a visat niște copii care scoteau limba la el. I se confirmă că e adevărat. Își mai amintește că a fost răpit. Oamenii lui îi amintesc că de fapt ei sunt răpitorii, dar parcă le-a diminuat cumva rolul. După ce trimite pe cineva să verifice unde-s răpiții lor, și află că ei sunt la etaj, își exprimă nedumerirea:

— Pot să jur că și eu am fost răpit. Voi cum de vă aflați la parter?

— Nu știm. Andri, dacă ai fost răpit și totuși ai ajuns înapoi, printre noi, e ok. Ne amintim de cutremur… a fost ca o transă cu spaime, orbire, cu acuzații pentru unii, un vis colectiv, o ceață groasă și alburie. Cred că avem nevoie de un psihanalist.

— Șefule, sună cineva la intrare, anunță Paul.

— Deschide monitorul de supraveghere!

Privind monitorul ei văd doi indivizi care stau la poartă, în ținute asemănătoare postașilor, dar au șepci și uniforme de culoare bleu, ca a furgonetei din care au coborât.

— Cine sunteți dumneavoastră? întreba Andri

— Bună ziua, suntem o patrulă trimisă de Societatea – Basmele Bunicilor Cuminți, răspunde Dorian, aflat aproape de microfon.

Andri comută un buton și se sfătuiește cu Iosif, apropiat lui, fără să fie ascultați de afară.

— Am auzit de Bunici, trebuie să fim prudenți față de ei.

— E posibil să pretexteze că sunt de la „Be-Be-Ce“; chestionează-l!

— Ce doriți? revine Andri.

— Suntem informați că în clădirea dv sunt cel puțin 10 persoane.

— Și ce dacă? Pot să fie și 100, este proprietate privată.

— Ar fi grozav să fiți 100. Dorim să ne oferiți pe cineva voluntar în Oastea Salvării din Ghearele Corupției, fondată de „Be-Be-Ce“. Dacă ați fi 100 de persoane ne-ați putea oferi 10% voluntari.

— Nu avem voluntari și nu ne plac astfel de glume. Vă este de folos să o ștergeți cât mai urgent, nu dăm zeciuială din echipa noastră.

Andri se ridică de pe scaun și cere lui Iosif să închidă interfonul și stația, dar acesta îl informează:

— Șefule nu vrea să plece și bate violent în camera de supraveghere, ba mai și zâmbește.

Urmează niște amenințări din partea lui Andri, dar cel de la poarta devine mai convingător.

— Dacă nu ne dați un nume de voluntar anunțăm autoritățile.

— Și ce le spuneți?

— În primul rând le spun că acum este foarte puternică atracția de câmp astro-magnetic de la Forumul Bunicilor Cumsecade, apoi că un mesaj telefonic a deviat astfel spre rețeaua noastră. Persoana care l-a expediat cere ajutor, căci a fost răpită împreună cu grupul ei, și credem că-s aici. Dacă ne dai un nume de voluntar nu anunțăm autoritățile.

— Așteaptă puțin!

Andri și ai lui se sfătuiesc îngrijorați și ajung repede la o concluzie:

— Bine, vă oferim numele unui colaborator. Notează, Robinson!

— Și mai cum?

Oamenii lui Andri chicotesc, inventează, și… dialogul continuă:

— Crusoe.

— Am auzit de dânsul, zise Dorian și consultând ecranul din mâna lui vede scris „Vineri – va fi numele oaspetelui tranzitat și care te însoțește“. Înțelegând mesajul spune la microfon:

— Știu că a stat izolat pe o insulă. Grozavă coincidență, domnul Vineri, prietenul lui este în tabăra noastră și cred că va fi foarte bucuros să-l reîntâlnească pe dl.Robinson Crusoe. Trebuie să ne dați voie să-l vedem și să vorbim cu el. Avem și niște comisioane pentru dumneavoastră.

— Vă deschidem în câteva minute.

Deși îi străbate o îngrijorare, șeful lor nu șovăie; știe ce are de făcut și-și încurajează oamenii în maniera unui personaj preferat:

— „Cine are încredere în sine este sigur pe situație."

Ordonă apoi să schimbe hainele înroșite ale lui Robinson și să-l întindă pe o canapea, în camera de zi. Vor pretexta că are un somn greu. Judecând după aparențe Andri crede că poliția nu este implicată, dar se vor convinge. După ce deschid poarta ca să intre și furgoneta, toți își pregătesc pistoalele și le ascund prin buzunare. Fiindcă musafirii nepoftiți încep să descarce mai multe pachete, Andri cere să fie deschis unul, pentru verificare, și găsește tot felul de alimente, între care unele proaspete. Permite apoi transportarea lor înăuntru, unde au fost aduși și preșcolarii. Aceștia sunt ținuți sub o amenințare discretă, mai spre colțul încăperii, de unul din membrii bandei.

Pe marginea unei mari ferestre deschise spre terasă, s-au așezat un corb negru și unul cenușiu. Cel negru spune:

— Le-aș provoca un vânt înăuntru să-l creadă uragan, dar nu-i momentul potrivit.

— Facevânt, abține-te ca să putem asculta ce-și vorbesc!

Față de misiunea pe care a executat-o, cu inima strânsă în prigonism, când cu Legenda, Dorian este acum degajat. Uniforma parcă îi este turnată pentru zâmbetul ce arborează și aerul unui diplomat, sau probabil al unui atașat militar. Se arată mai incisiv și cere să-l cunoască pe Robinson.

Il arătară învelit cu o pătură, ca și cum ar dormi. Șeful face prezentările:

— Eu sunt Andri, iar el e Robinson. Acum doarme mai greu, dar la trezire promit că va fi de acord, să fie voluntar în Oastea Salvării.

— Eu sunt Dorian iar dânsul este domnul Vineri, spune, arătând spre însoțitor.

Acesta, puțin mai înalt decât colegul său, este mai grav la înfățișare. Cu ochii negri, sprâncenele stufoase, cu barba grizonată și foarte scurtă, pare trecut de 50 de ani. Se înclină un pic, salutându-i pe toți, cu un salut mai străin locurilor, iar Dorian adăugă:

— Vineri, privește-l bine, este domnul Crusoe?

— Nu, nu-mi pare o figură cunoscută, dar probabil că acesta e plecat la un schimb de experiență, undeva, căci nu respiră. Ar fi fost cazul să-i aprindă o lumânare.

— Crezi că e bine să-l trezim?

— Desigur, poate mă recunoaște el pe mine.

Oamenii lui Andri se privesc între ei semnificativ și scot pistoalele. Dorian se preface că nu vede și merge lângă cadavru să-i ia pulsul pe venele de la gât, însă Andri vrea să înceteze prefăcătoria și cu pistolul îndreptat către musafirii nedoriți, spune:

— Destul, destul! N-ați făcut bine să vă amestecați în ce nu vă privește. E adevărat că noi am răpit niște persoane dar avem planurile noastre și nu le vom face rău. Voi sunteți indezirabili aici. Am riscat să vă dau drumul înăuntru, dar eram absolut convins că nu știe nimeni de planurile noastre. Dacă ați anunțat însă autoritățile, vă costă.

În replică, Dorian le spune celor cinci:

— Nu e moral să sechestrați pe cineva împotriva voinței lui, fiindcă răpitorii nu vor moșteni**†1** împărăția Bunicului cel Mare. În privința autorităților stați liniștiți că nu le-am alertat. Știu că aveți doar gloanțe oarbe în pistoale, și asta e bine pentru sufletul vostru însă, până să ajungeți niște haiduci respectați, vă mai trebuie niște lecții.

Banditii se simt derutați și-l privesc întrebător pe șef.

Trimiteri†* Cap.X (8) Patrula
1. nu vor moșteni† – 1Cor.6.10 Nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

(9) Brățara

M-am trezit și am văzut că viața era slujire

Înainte ca acesta să se dumirească, Dorian se așează lângă decedat și, zâmbind, le oferă o explicație, apoi va recita ceva, fără grabă:

— Una din formulele cu care poți trezi din morți**†1** anumite persoane este:

„Dormeam și visam că viața era bucurie / M-am trezit… și am văzut că viața era slujire*2 / Am vrut să slujesc și am văzut că a sluji… era bucurie."

În momentul acela Robinson, mortul, spre uimirea camarazilor săi deschide ochii, întoarece capul pe pernă și, cu emoție în glas, articulă primele cuvinte:

— Andri, fraților… chiar că e bucurie… dincolo în lumină.

— Robi!… Robi ești viu?… strigau uimiți partenerii lui.

La auzul versurilor primul corb se clatină amețit la fereastră, iar însoțitorul lui este deja leșinat.

Dorian se dădu deoparte, lăsând pe tovarășii lui Robinson lângă el, să-și manifeste entuziasmul. Îi aduceau perne, ajutându-l să se îndrepte pe șezut, îl îmbrățișau, îl sărutau, Andri îl felicita sincer de întoarcere. Vineri, fusese și el atins de formula trezirii spirituale și bodogănea poetic, căzut în reverie. Căuta o variantă personală la versurile auzite, cam cum făcuse și la Telegrame:

— Dormitam și profitam de viață, risipind timp prețios / M-am deșteptat†3 din visul de țărână și am văzut că alergam încovoiat după iluzii / Acum mă îndrept și realizez bucuria slujirii."

Starea de bine se extinsese și în colțul preșcolarilor, care trăiau inocența vârstei de grădiniță mai autentic și mai întens ca până atunci. Fuseseră lăsați fără amenințarea cu pistolul și acum comentau despre fenomenul morții clinice; se apropiaseră și gravitau precum ceilalți pe lângă canapeaua înviatului din morți.

Dorian consultă aparatul și citește:

„Eu mă materializez în curte și voi suna la ușa principală. Tu îmi deschizi și mă prezinți simplu, fără complicații!"

Jeni, tandră, descheie cămașa lui Robi, în partea de sus, iar Paul și Iosif observară la gâtul lui un colier frumos.

— Nu știam că-ți plac bijuteriile?!

Robinson le explică:

— Colierul acesta este o aură densă, dublura sau partea vizibilă a unei binecuvântări de la Bunici. Îl voi ține eu dar ni l-au dat de dincolo mai ales pentru Virginia, Alex, Iohan și Andri. Vă spun imediat.

Virginia îl chestionă pe șeful bandei, cu blândețe:

— Andri, nu te judec, dar furia probabil te-a făcut să-l împuști pe Robinson?!

— Nu, copila mea. Hai că le spun și celorlalți, fiți atenți! Recunosc faptul că am fost furios și i-am pus pistolul la tâmplă lui Robinson, certându-l. Aveam însă gloanțe oarbe, dar Robi nu știa. Nu aveam intenția să-l omor.

Vocea lui fu întreruptă de sunetul soneriei, iar Dorian spuse tare, ca să fie bine auzit:

— Este Bunicul meu.

Făcu iute câțiva pași, deschise și Bunicul, îmbrăcat în haine de epocă foarte frumoase, și cu o mină zâmbitoare, intră în încăpere. Dorian face tuturor prezentarea:

— Dânsul este Bunicul Juan. Andri, te rog, continuă!

Andri, afabil, și câțiva, odată cu el, ridicară mâna și salutară personajul venit, fără să dea importanță faptului că poarta nu fusese deschisă.

— Mă jur pe toți Bunicii Cuminți că nu voiam să-l omor și nici pe trăgaci n-am apăsat. M-am pomenit că el se moaie și cade din picioare. Am bănuit o comoție cerebrală sau un atac de cord și m-am sfătuit cu Jeni și Iosif ce să facem. Am hotărât atunci să vă speriem. Așa, speram să vă convingem mai ușor să colaborați cu noi. I-am pătat hainele cu roșu și, aiurea, am tras trei focuri de pistol. Nu-mi dau seama de ce vă percepeam drept adulți. În lipsa copiilor de care aveam nevoie planul trebuia schimbat.

— Nenea Andri, și noi până acum ne socoteam adulți; nu știu ce era în capul nostru. Și ce plan aveați? întreabă fetița.

— Vrem să prădăm o bancă... una mai lipsită de scrupule decât toate băncile. Autoritățile, în general, sunt mai sensibile la sechestrări de copii așa încât planul era să-i răpim și să-i folosim drept gaj.

Sper încă să o devalizăm ușor. Vă lăsăm liberi, vă plătim și serviciile și ne facem nevăzuți. În caz că nu reușim, tot vă eliberăm, fiindcă avem inimă și nu suntem niște căpcăuni fioroși pentru copii obraznici. Sper să ne dați acordul vostru, ca să pedepsim practicile oneroase din sistem, în numele idealurilor unei națiuni civilizate și cinstite.

— Andri, zise Robinson, eu sunt interesat și de Oastea Salvării din ghearele corupției. Am auzit totul de dincolo. Îi voi cere lui Dorian să mă informeze. Să știi însă că n-a fost atac de cord sau comoție, când mi-ai pus pistolul la tâmplă.***4** Cineva mi-a explicat așa „Vine o zi când vântul suflă puternic, iar colivia este zdruncinată. Ușa ei se deschide larg, iar pasărea își ia zborul.***5** Acum, pentru tine, ușa doar s-a întredeschis. Erai pregătit pentru aceasta?“ Am răspuns „Nu înțeleg, la cutremur te referi?“ „La suflet mă refer și la ultimul lui zbor, în afara trupului“ „Pregătit nu eram, sper că n-am murit?!?“ am mai zis eu. Mi-au răspuns că-i o răpire din trup, o moarte clinică și mi-au adus la cunoștință că trebuie să mă întorc aici, pentru a-mi continua și sfinți traseul și ca să rezolv niște chestiuni echitabile. Mișcarea aceea seismică simțită de voi a fost premergătoare unui contact cu etericul și dată ca să vă adaptați unei frecvențe superioare. Zgomotul însă a fost de avertisment și intimidare.

În vreme ce ei discutau, B.Juan îi explică, pe ton scăzut, discipolului său:

— „Dormeam și visam“ e o brățară. S-a adăugat la cele dinainte și i-a făcut euforici și sinceri, pentru o vreme. Încă-i nimica toată, să-i vezi după dezvăluirea Colierului. Lucrurile se petrec așa, cu voia Marelui Bunic. Au folosit elemente din Telegrame în talismanul lor, au adăugat din Basm, apoi a fost și brățara.

— Da, da… pentru o zi s-au expus la o radiație cam mare.

— Este permisiune de sus și pentru că în sfera aceasta au pătruns năluci viclene, iar cuibușorul acesta…

— Vila adică?

— InCorpore și terenul nu-s curățite încă. Într-o măsură, ei înșiși sunt viciați și atrag răul. Va trebui să fim atenți.

Dorian privește pe ecranul *eltrimului* și vede, în secvențe rapide, cum s-au format în plan eteric nuclee de antiBunici, agitați pentru faptul că-și pierd puterea în zonă.

— Ai spus că nimic nu e întâmplător, de ce au fost răpiți?

— A fost îngăduită răpirea fiindcă erau la grădiniță la propriu și la figurat, dar au șters-o. Din partea lor e nesupunere și nesăbuință, iar evenimentele s-au precipitat sub forma sechestrării. Oricum însă, trebuiau să se întâlnească Andri cu Virginia, Jeni cu Walter. Au deja destinul favorizat prin faptele lor bune, iar Andri și-l corectează prin aceste evenimente, dar contribuie și la al altora, cum vei vedea.

— Care a fost rostul alimentelor ce le-am adus?

— Ca să se simtă bine au nevoie de toate condițiile și mai ales de mâncare; vor sta ceva vreme împreună, fiindcă nu se pot desprinde unii de alții, momentan. Au acum o stare ca de beție prelungită, inclusiv Vineri al nostru, și-s fericiți să comunice între ei. Cu exteriorul nu vor putea, până nu decide Forumul Bunicilor conectarea la rețeaua telefonică terestră. Putem să le spunem mai târziu. Copiii se simt mai copii ca la grădiniță, așa îi percep și ceilalți. Se leagă amiciții, se armonizează în subconștientul lor toate informațiile și emoțiile trăite. Li s-a indus însă, subtil, să nu-și permită unele corelări legate de specializări, studii, vârstă, maturizare fizică ș.a.

Câteva momente B.Juan tace și-l îndeamnă, printr-un semn, să mulțumească pentru toate Bunicului tuturor. Dorian se interiorizează, se simte chiar bine două minute și apoi întreabă:

— De ce și-au numit sediul InCorpore?

— Inițial i-a atras „Mens sana“ dar semnificația le era discutabilă. Cam la fel se întâmplă cu acei care folosesc formula***6** ca îndemn pentru sport; li se pare că prima parte e rezolvată și mai trebuie doar mișcare pentru corp sănătos. A ales Robinson denumirea până la urmă, cam în acord cu planul lor de grup, dar i-a marcat, într-o măsură, pe linia destinului.

Te rog când vei prinde momentul, ca să-l poți influența mai ușor, îi vei spune lui Andri că ești un unchi de-al lui. În sens spiritual

așa îi și ești, iar el va accepta pe loc. Au capacitatea intelectuală intactă, sunt flexibili și veseli dar și ușor vulnerabili. Trebuie să-i dirijezi câte puțin, să-i îndrumăm împreună, dar vom fi ajutați mai mult decât suntem acum.

Poți afla că misticii de la grădiniță și cei responsabili de ea au făcut demersurile necesare pentru niște întâlniri între copii și părinți. Întâi au amplasat o extensie din câmpul de lumină al unui nod temporal, ca să facă funcțională o ușă de transfer între spații. Pruncilor și rudelor le este dor de părinții răpiți și invers. În felul acesta se mai pot vizita între ei și scade îngrijiroarea colegilor pentru colegi și a tutorilor.

— Nu era suficient *eltrimul* pentru aceste transferuri, în loc de uși?

— Ba da, însă *eltrimul* este mai curând pentru frecvențe și timpuri diferite, iar ușile pentru spații. În plus, copiii sunt mai familiarizați cu ușile. În altă ordine de idei, deoarece situația a devenit mai complicată, Augusta a convocat Consiliul Metafizic Superior și vom asista la o debarcare provizorie a unor ființe de lumină către planul fizic.

— Era necesar aceasta?

— Dacă așa au hotărât, cu certitudine că da. Unii copiii și părinți au diferite afecțiuni, depresii. Nălucile și-au întețit atacurile chiar la nivel organelor, la nivelul craniului. În apropierea noastră avem chiar acum creaturi potrivnice, dar până la o vreme le lăsăm să ne spioneze.

— Bunicule, deci pasărea ieșită din colivie însemna sufletul lui Robinson?

— Exact. Experiența descorporării l-a readus aici ceva mai lucid decât ceilalți, însă va plonja în starea lor, curând. Să-l ascultăm ce binecuvântări le-a adus celorlalți!

Trimiteri†* Cap.X (9) Brățara
1. trezi din morți† – Efeseni 5.14 Deșteaptă-te cel ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos. / 2. era slujire* – versuri din Rabindranath Tagore. / 3. deșteptat† – Isaia 26.19 Morții Tăi vor trăi și trupurile lor vor învia! Deșteptați-vă, cântați de bucurie, voi cei ce sălășluiți în pulbere! Căci roua Ta este rouă de lumină și din sânul

pământului umbrele vor învia. / 4. la tâmplă* – Viața după viață, Dr. Raymond Moody – Mi s-au întâmplat multe în viață în afacerile mele, odată mi-a pus cineva pistolul la tâmplă. / 5. ia zborul* – alegorie indiană ÷ vezi și Cap.IV –T.26 / 6. formula* – Mens sana in corpore sano. Satirae X, Iuvenal.

(10) Colierul

Robinson era încă în mijlocul lor când le spuse:

— De obicei, adulții așteaptă poezii de la preșcolari, dar astăzi am să spun eu ceva, ca să înțelegeți în ce constă colierul.

Cum a pronunțat cuvântul *colier*, Facevânt se grăbește să în cioc pe celălalt corb leșinat și pleacă în zbor. Pe fereastră vin însă alte două păsări, un uliu negru cu clonț lucios, gheare și părți osoase și o zburătoare maronie, din familia zgripțoroaelor, care privea intens, ca prin lunetă pe Andri.

Robi desfăcu de la gât bijuteria și continuă:

— Expun Colierul copiilor și maturilor. Întâi pentru simpaticii, Virginia și Alex, cărora li s-a revelat că zilele nu rămân nescrise, am următorul mesaj:

Pe când scriai – cu ce migală! / Ți-ai pătat degetele și obrajii cu cerneală / și pentru-aceasta-ți spun murdar“?/ Rușine lor! / Ar cuteza să-i zică Lunii pline că-i murdară“ / Când s-a mânjit pe față cu cerneală…?“***1**

Cei doi se privesc în liniște, iar Robinson se întoarce spre Iohan:

— Cei de dincolo te-au socotit încarcerat…

— Aa, tu erai, am știut eu că-ți cunosc glasul… mi-ai explicat despre rușine ca vaccin. Deci n-a fost vis?! deduse Iohan.

— Da copilaș, ascultă!

„La joacă, hainele de ți le-ai sfâșiat, / Îți spun că ești neastâmpărat? / Rușine lor! / Cum ar numi atunci ai toamnei zori, / Care zâmbesc prin zdrențele de nori…?“***2**

Copilaș, dogmaticii cred că au iubire, dar sfâșiind *uniformele* altora, le ferfenițează și pe ale lor.

Toți din jurul celui revenit la viață asistau atenți, ca la comunicările unui oracol. Robinson mai spune:

— Andri, cred că tu ai înainte o provocare serioasă și o menire aparte. Prietenii noștri de dincolo te vor sprijini din plin. Am rămas uimit când am auzit cum vei magnetiza tu mulțimile și cu ce forță vei fi asistat. Prietenii noștri ți se adresează tot ca unui junior, ca să pricepi că ai nevoie de îndreptare. Ei vor să rămâi tu însuți, dar să te gândești cât mai mult la binele altora și cât mai puțin la al tău. Ascultă ce-ți trasmit!

> „Copilul meu, la ceea ce-ți zic ei, tu n-asculta! / Și-au întocmit o lungă listă, așa / Cu fiece greșeala de a ta. / Toți știu că după dulciuri mi te prăpădești /Și pentru asta lacom“ ești…?/ Rușine lor! / Atuncea, nu știu zău / Cum ne-ar numi pe noi / Care ne prăpădim de dragul tău?“***3**

Ascultătorii erau fermecați, băteau din palme, se mai îmbrățișau și zâmbeau, transpuși într-o vizibilă stare de fericire. Andri amuțise de uimire, iar Virginia îl privea cu admirație. Puțin emoționat, el mărturisi:

— E adevărat că îmi plac dulciurile dar nu înțeleg prea bine. Și alții au pasiunea dulciurilor!?!

— Mi-au spus că ai o misiune socială și vei afla.

Uliul și zgripțoroiul de pe fereastră și-au impus dârzenie la această audiție, dar receptând versurile se clătinau ca niște păsări afectate de poluarea mediului. Păreau, în plus, a suferi de asfixie, fiindcă își ondulau gâtul, dând capul pe spate din când în când.

Trimiteri†* Cap.X (10) Colierul
1. cu cerneală* – poemul Defăimare, Rabindranath Tagore. / 2. zdrențele de nori* – ibidem. / 3. de dragul tău* – ibidem.

(11) Chestiuni juridice

Daniel, captivat de poemul-colier transmis prin Robinson, profită să deschidă o temă de specialitate:

— Prieteni, să știți că s-a atins o problemă juridică cu Rușinea și că ar trebui introdusă în codul penal.

— Dacă-ți este rușine, te abții să faci ceva nepotrivit, ceva rău, imoral, observă Alex.

— Vaccinul sugerat în Basm a părut dificil de aplicat, așa că s-a dat Rușinea ca vaccin, comentă Robi. Așa mi-au spus, dar conținutul lui nu-l știu.

— Trebuie să li-l povestim, zise fata către colegi.

— Și cu celelalte seruri prevăzute pentru copii – hexavalent, rujeolic și altele – ce se va întâmpla? vrea Iohan, să afle.

— Alea au valoare bilologică – susține Walter – sunt mai puțin semnificative. Mult mai importantă este lupta cu ignoranța, și-i necesar ca fiecare să pună de pelin.

Daniel tinde spre concluzii:

— Da, e de bun simț să ai responsabilitate pentru gânduri, fapte și gesturi.

Dedicat și el chestiunilor juridice, Walter se entuziasmează:

— Nimeni să nu suprime Rușinea! Valoarea moral-spirtuală este pe primul loc. Daniel a punctat bine, ori se face educație sănătoasă**⋆1** într-o națiune – începând cu învățământul și sfârșind cu justiția – ori societatea sfârșește bolnavă, rămânând pe acumulări intelectuale și legislație după anotimp.

— Wal, pe linie juridică trebuie niște prevederi de articol, să zicem literele A și B. În primul rând, la pronunțarea sentinței, judecătorii dau un exemplu condamnatului și lasă capul în jos. Apoi inculpatul, asemenea, îl va apleca în jos de rușine. El are dreptul la un castronel cu cenușă, din care își va pune zilnic pe cap**†2** o cantitate, și va face fapte bune, vrednice**†3** de pocăința sa.

— Foarte bine, Daniel, încuviință Walter. Există tot felul de pedepse, dar Rușinea de ce n-ar fi luată în calcul și prevăzută penal?

Oricum, îmi amintesc de Testul Iubirii, pe care ni l-a dat diriginta noastră, când spunea „Să recunoști și să accepți ideea de încălcare a conștiinței“ sau „Să recunoști o culpă și în fața unui complet de judecată.“

— Walter, eu zic să discutăm întâi între noi, ca experți despre aceasta și apoi să vedem dacă este un remediu salutar pentru public. Poate se asociază și Jeni?!

— Ai dreptate Daniel, încuviință el.

Din simpatie pentru Walter, Jeni consimte și merge după ei într-un colț al încăperii lângă o mare plantă ornamentală. Ea simte că și el o tratează ca pe o soră mai mare, iar el nu uitase că a vrut să-i protejeze în fața lui Andri. Pe Jeni o mai atrăgea și subiectul juridic. B.Juan se apropie de acel loc ferit de indiscreții, interesat de antrenamentul pe care începuseră să-l facă între ei:

— Să-ți fie rușine că ai chiulit de la grădiniță!

— Și ție să-ți fie rușine! Pentru că ești totuși prietenul meu îți mai reduc din pedeapsă.

— Bravo copii, zise Bunicul. Voi vă admonestați, dar și conștientizați acum rușinea. Exersați pe voi înșivă ca să aveți un cuvânt greu față de cei care încalcă legea morală. Îmi amintiți de un comandant de unitate militară; acela trimitea la carceră***4** pentru 24h pe fiecare tânăr ofițer care se prezenta la unitatea lui, prin repartiție, după absolvirea academiei. Când îl elibera de acolo, își cerea scuze și-i explica scopul „Am făcut aceasta ca să cunoști direct duritatea pedepsei, și astfel, să te gândești de două ori înainte de a-i sancționa pe soldați, pe inferiori, cu carcera pentru greșeli sau încălcări de regulament.“

— Ai dreptate Bunicule. Noi vom prevedea și pedeapsa cu suspendare și dreptul la recurs. Cumva însă, chiar între colegii juriști trebuie aplicată constrângerea la Rușine pentru încălcări sau abuzuri.

— Dorian vă va ajuta să răspândiți sau să promulgați constrângerea penală privind Rușinea în timpuri și zone diferite. Vă adaptați locului și situației, fiindcă poate fi doar o măsură punitivă

sau represivă – pe alocuri – poate fi legislativă sau nu, iar în unele comunități va rămâne la nivel de vaccin. În parte, se poate ști că e cu binecuvântarea Forumului Bunicilor Cuminți din subordinea Ministerului nostru.

Trimiteri†* Cap.X (11) Chestiuni juridice
1. educație sănătoasă* – Dacă ai impresia că educația e scumpă, atunci încearcă să vezi cum e ignoranța. Andy McIntyre. / 2. zilnic pe cap† – Iudita 4.11…au căzut cu fața la pământ în templu, și-au presărat cenușă în cap și au întins mâinile înaintea Domnului. / 3. vrednice† – Fapte 26.20 …le-am vestit să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând lucruri vrednice de pocăință. / 4. la carceră* – după relatarea unui ofițer.

(12) Ca acasă

Andri își aminti de prezența numitei patrule de la „Be-Be-Ce" și zise tare, în auzul tuturor:

— Dorian și Vineri, vă rog să ne treceți cu vederea partea aceea cu Robinson Crusoe. Nu vă cunoșteam iar acum nu mai sunt motive să vă punem la îndoială calitatea voastră de trimiși ai Bunicilor; ne-ați demonstrat-o cu recuperarea lui Robi și vă mulțumim. Cer scuze și juniorilor noștri pentru că i-am crezut adulți. Ce ciudățenie, ce ciudățenie în mintea mea! Fraților ați avut dreptate… sunt preșcolari și-s scumpi-scumpi. Hei, mânca-v-ar tata de năzdrăvani.

— Nu suntem Năzdravani, protestă Alex.

— Eh, dacă de pe acum aveți apetență pentru restaurante și întoarceți spatele grădiniței sunteți niște împielițați și niște năzdrăvani, mânca-v-ar nenea pe voi!

Uitându-se lung la Virginia, zâmbi și adăugă.

— Vai, ce-mi place de fetița aceea.

Virginia e micuță, subțire la trup dar vioaie și dă des dovezi de inteligență. A devenit mămică destul de târziu. Acum se înroși la față, dar privi spre Andri și Robi ca să le dea o explicație:

— Fiindcă și Robi e atent, dorim să înțelegeți că nu ne-ar conveni să ne numiți Năzdravani din pricina Basmului de la grădiniță. Acolo dogmaticii și separatiștii intransigenți, oile cu colții ascuțiți, au inimă rece. „Mai dăunătoare ca ispita, oilor le-a fost frica / căci făcând casă cu ea, le-a nășit drept Năzdravane / și le-a închegat în piept, sloi de gheață ca afect.“ Zadarnică era frumusețea locului unde pășteau „Pe-un picior de plai, pe-o gură de rai.“

Robi reacționă la citat, așezându-se în fotoliu și repetând fascinat:

— „Pe-un picior de plai, pe-o gură de rai…“

Uliul și zgripțoroiul din fereastră, care abia își reveniseră, au o nouă cădere energetică. Își deschiseră aripile, ca să nu cadă pe podea.

— Nenea Andri, ne este foame, vrem să mâncăm ceva, mai adaugă Virginia.

Dar Andri cu Vineri *adulmecau* cuvintele, din plin:

— Pe un picior… picior de plai… o gură de rai…

După o mică întârziere, Andri se smulse ca din vis și o liniști.

— Fata mea, avem mâncare***1** trimisă de Bunici, avem și dulciuri.

Andri puse pe Iosif și pe Paul să deschidă pachetele iar el o mângâia părintește, pe cap, pe fetița Virginia. Comentatorul Juan, revenit la grup, se apropie de ea și făcu semn lui Alex și Iohan să vină aproape, apoi uitându-se la Andri spune.

— Andri, cât îi distribui pe unii la bucătărie, pe alții să așeze tacâmurile și masa, eu le spun ceva la copii. Dorian, folosești ecranul ce ți-am dat și te rog să mergi lângă juriști! Împreună cu Walter și Daniel, dar și cu Jeni să puneți la punct chestiunea aceea juridică, iar apoi să mă înștiințați ce-ați făcut! Cineva, ar fi bine, să conecteze difuzoarele și cu un fond muzical, mai discret, să fie bună dispoziție. Le-aș dori tuturor să se simtă ca acasă!

Andri, bucuros să respecte bătrânețea, nu are obiecții de gazdă și se supune. Bunicul se îngrijește și de protejatul său, trezindu-l din visare, iar apoi de Iohan:

— Vineri, te vei alătura lui Dorian și vei participa la convorbirile lor! Iohan, știu că ai considerat religia în care te-ai născut drept vioara întâi. Am să-ți povestesc ceva.

Un compozitor iubea mult vioara,***2** din copilărie, dar fiindcă voia simfonie completă și măreție în exprimare, și-a dat seama că nu-i corect să prefere un instrument, în detrimentul altora. Era ca și cum ar restrânge melosul la personalitatea unui singur caracter muzical. Și ce a făcut? A renunțat la plăcerea individuală ce-i oferea vioara și, fără să o excludă din viața lui, a cumulat timbrul și tonalitatea tuturor instrumentelor, reușind să compună magistral***3** pentru gustul tuturor.

Acum, ce credeți voi despre concertul religiilor?! Poate o singură mărturisire de credință să-l adjudece exclusiv pe Bunicul, ca vioara întâi?

Trimiteri†* Cap.X (12) Ca acasă
1. avem mâncare* – ne-am întors odată acasă și am găsit masa încărcată de mâncare, era chiar și un castron cu cartofi fierbinți. Și după aceea, am mai primit mâncare, ce venea de nu se știe unde. Karma Pură, S.N.Lazarev. / 2. iubea mult vioara* – George Enescu, Guarneri del Gesu. / 3. magistral* – Rapsodia Română, George Enescu.

(13) Sensul profeției și călătoria

Dorian, aflat încă pe aproape, intervine:

— Ei au uitat însă că n-a fost numai preferință pentru religia lor, ci și defăimare-condamnare pentru a altora. Intransigența alimentează mentalitatea greșită ori deformată, amplifică răul și grăbește sfârșitul.

— Da, uneori sfârșitul poate fi colectiv, din greșeala unuia singur sau a doar câteva persoane. De pildă șoferul care greșește grav adormind la volan. Moare și trage după el încă două sute de pasageri, zise Alex.

— Așa se întâmpla probabil și cu liderii care o iau razna, și mulțimile care-i urmează... dar există o profeție a sfârșitului și de cauză generală, își amintește Virginia.

— Care, căci sunt mai multe ce includ masele? întreabă Iohan.

— Aceea care spune că sfârșitul lumii va veni când vor dispare cărările de la bordei la bordei, drumurile de la casă la casă.***1**

Andri îi întrerupe ca să-i anunțe că se prepară mâncarea, iar la cuptor se coace câte ceva bun, apoi o roagă pe Jeni să-i ajute un sfert de oră.

— Am auzit de atenționarea cu sfârșitul, reluă Alex. Potecile, drumurile ce dispar reprezintă relația de iubire care se stinge între oameni.

Bunicul ține însă să facă niște precizări:

— Iubirea și înțelegerea dintre oameni au lipsit cam în toate timpurile și-n diverse locuri. Adesea a fost lipsă de dialog, ori comunicare greoaie, dar tot n-a venit sfârșitul. În parte ai dreptate, dar vreau să aflați o tâlcuire mai adecvată. Vreți să mergeți, ca fulgerul de repede, la cineva care să vă ofere o altă perspectivă despre asfințitul lumii?

— Eu sunt disponibil, zice Iohan, am vedea dacă înțelepciunea aceluia confirmă interpretarea aceasta.

— Invitația mea este pentru tine, pentru Alex și Virginia, dar mai am și niște surprize.

Ei încuviințează bucuroși, iar Bunicul folosește puțin *eltrimul*. Cu ochii pe ecran adaugă:

— Să știți că ar trebui să ne ingrijoreaze sfârșitul Agriculturii***2** datorat lăcomiei oilor?

După acestea se scuză pentru câteva minute și se retrage într-o încăpere laterală de la parter, cu ieșire separată în curte, ca să întâmpine pe cei din sferele superioare, care urmau să sosească, așa cum anunțase pe Dorian.

În câteva clipe aceia au și sosit. Erau câțiva Bunici Cuminți. Între aceștia doar B.Ion urma să se lase văzut la InCo, iar o Bunică, în doar două situații. Misiunea tuturor, relativ scurtă,

era să asiste spiritual pe cei de la vilă, copiii-adulți aflați în proces de maturizare, și adulții aflați în proces de îndreptare. Primul lucru, săvârșit concret de ei, a fost să strice toate cuiburile și urmele nălucilor din camera în care s-au materializat, ca să amplaseze acolo o copie a ușii spațiale de la grădiniță. Au adus apoi frecvențele de energie la unison și le-au activat, prin suprapunere, ca pe una și aceeași.

B.Juan a revenit în camera cea mare și le-a spus celor invitați:

— Până iese mâncarea de la cuptor, voi ați și intrat înapoi în casă. Am chemat pe B.Arhetip să vă poarte acolo cu o mașină, altmiteri vă luam eu cu trăsura… trebuie să fi ajuns.

Se aude soneria la aceeași ușă principală.

— Dacă a sosit așa de iute, sunteți niște Bunici de ispravă, apreciе Virginia.

B.Arhetip a intrat. Era plăcut la înfățișare, avea trăsături fine, ochi albaștri pătrunzători și plini de blândețe. Barba frumoasa îi dădea un aspect patriarhal. Era îmbracat cu un fel de togă oranj. Avea brațul drept descoperit mai jos de umărul pe care purta o desagă. Au făcut cunoștință, apoi acesta i-a condus în curte, ca să aibă o plecare ceva mai discretă față de ceilalți.

Surprizele Bunicului au fost mari. Afară mai așteptau fosta lor dirigintă, Ernest, Cristina, Mateus și alți câțiva colegi… Atunci și-au dat seama că excursia fusese organizată și planificată dinainte. Erau pe mâini bune de suprabunici, se simțeau înconjurați de afecțiune și asta conta. Nepoțeii Bunicilor Cumsecade și-au pus doar câteva întrebări, între ei, radiind de bucurie. Nu mai aveau curiozitatea să afle de sănătate, de evenimentele recente, când toate erau aranjate ca pentru copii, de niște entități atât de afectuoase și de grijulii.

Poate că n-ar fi fost nevoie de vreun autobuz de transport, dar fiindcă erau mai obișnuiți cu el, au aflat la poartă un vehicul frumos stilizat, identic autocarului de tradiție, dar cu funcții aeriene.***3** Avea podea și pereți transparenți, dar și compacți. La pornire vehiculul a luat ceva viteză, apoi aceasta a crescut mult-mult.

Probabil viteza luminii *a rămas de căruță* pe lângă a gândului care i-a purtat prin văzduh, cu sentimentul că pământeștile emoții s-au pulverizat.

Bunicul Arhetip a rugat, totuși, pasagerii să se atingă unul cu altul, sau să se țină de mâini și le-a dat câteva explicații. În starea plăcută în care erau, aveau tentația să se adreseze căldurosului însoțitor, Arhetip, cu *Sire*.

— Întâi facem un tur peste unele zone, vom avea și staționări, apoi ne deplasăm la un anahoret. Tocmai a aflat că venim să-l întâlnim și vă transmite, prin mine, să urmăriți atent dedesubtul vostru tot ce veți vedea din zbor, să culegeți toate înțelesurile ce se vor înfățișa minții voastre! Vă rog să nu vorbiți între voi ca să percepeți, din plin, o experiență unică în viața voastră.

Bunicul începe să fredoneze:

„♪ Pe un munte într-o țară foarte-ndepărtată ♪ Stă un om cu ochi-nchiși și spune ce ne-așteaptă ♪ Lumea nu-l ascultă, îl crede un nebun ♪ Căci vorbele lui sunt ca niște lovituri de tun.“***4**

De sus au văzut castele, clădiri cu arhitecturi deosebite, drumuri, trasee curate, căi pe unde mișunau bandiți și antiBunici, drumuri desfundate, o faună felurit colorată și o lume pestriță. În vălmășagul imaginilor și al stărilor psihice trăite de ei, călătoria le-a fost o aventură exotică neatinsă până atunci. Auzeau certuri, tonuri marțiale în anumite cântări, simțeau curentul stârnit de idei, valurile mentalităților ce animau colectivități întregi, vedeau și experimentau variate și variate înțelesuri, vibrații și accente din lumea astrală, întrepătrunsă celei fizice:

> „Religia asta nu este parte din neamul meu, este chiar sufletul lui“ „R fără I sună strident și întristează“ „Pentru ce ești mâhnit suflete al meu și pentru ce mă tulburi?**†5**“ „Un contraBunic abil i-ar da acelui tulburat psihic un pistol, ca să-și *regleze conturile*.“ „Nu fac gloanțele cât poate disprețul pentru eretici, sau practica lui R minus I“ „Disprețul cutremură mai tare decât mișcările telurice, privește podul acela cum unduiește! Toleranța clătinată de 8 pe Richter!“ „Punți incendiate de văpaia anatemelor între biserici,

polemici caustice. Căile de legătură și ordinea desființate în fumul urii mocnite." „E loc de vânătoare, de capcane, de doliu și marș funebru" „♫ Câte bombe vor mai sfârteca vieți întregi pân' să le interzicem pe veci? Răspunsu-i vânare de vânt."**★6** „R fără I, vitregie cu dispoziții canonice și flamuri aprinse; cine să le stingă?" „Nosce te ipsum★7 – să-i dăm curs, căci stinge aversiunile!"

★ ★

La vilă, pentru că erau în largul lor, Dorian, Vineri, Walter, Daniel și Jeni au ales o altă cameră și s-au dedicat problemei de justiție, așa cum i-a rugat B.Comentator. O făceau cu pasiune. Pentru Dorian era mai multă responsabilitate și pentru faptul că folosea ecranul conectat la un aparat excepțional, precum *eltrimul*, cu tot felul de funcții importante și chiar periculoase.

După plecarea copiilor, B.Juan i-a făcut cunoștință lui Andri cu Bunicul Ion. Acesta fusese trimis pentru Andri, dar nu trebuia să-i declare nimic despre misiunea sa.

Era mărunțel, avea barbă aurie, scurtă, iar îmbrăcămintea roz cu buzunare și șireturi.

— Andri, fiindcă știu cum stau lucurile aș vrea să vorbim ca între apropiați. Încearcă să nu ai rețineri față de mine, poți chiar să-mi spui Ionel, ca să fim mai familiari. De exemplu, știu că iubești dreptatea și ești capabil să te extinzi la nivel social, dar nu înainte de a elimina niște riscuri pentru sufletul tău. Dacă începi cu folosirea rugăciunii este cel mai bine. Unii sunt neglijenți cu practica acesta, dar tu ai fost de-a dreptul ignorant. Ai mare nevoie să te păzești de contraBunici și celelalte năluci. Îți recomand o rugăciune foarte potrivită pentru aceasta. Ascultă ce cuvinte frumoase cuprinde:

„… cu ochii tăi vei privi și răsplătirea păcătoșilor**†8** vei vedea. Pentru că pe Bunicul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ție …" Cum îți place?

— Îmi place foarte mult Ionel și îți mulțumesc pentru ce-mi spui, dar nu vreau să devin un bigot.

— Ești departe de asta Andri. Dacă te foloseai de rugăciune, n-ai fi avut accidentul la picior și umflătura de acum. Pe antiBunici nu-i poți elimina cu flinta, iar ca să faci dreptate, îți trebuie un sprijin lăuntric superior, nu doar mușchi și curaj extrem. Uneori acestea pot conduce la nesăbuință, la nebunie.

— Și ce sprijin lăuntric să caut?

— Îți recomand încredere multă în iubirea Bunicii!**†9**

B.Ion a mai vorbit puțin cu el apoi s-a scuzat și s-a retras singur într-o camera mică, la parter, cerând să nu fie deranjat.

⋆ ⋆

În sfârșit, autocarul a revenit și s-a golit în același loc. Parte din excursioniști, între care Ernest, Cerasela și Mateus au fost conduși de doamna Zeta înapoi la grădiniță, iar Alex, Virginia și Iohan au rămas la vila InCorpore.

Au mulțumit împreună Cerului și Bunicilor pentru plăcerea nemaipomenitei călătorii și cu mirare au constatat că se scurseseră, de la plecarea lor, doar 25 de minute, părute lor de 7 ori mai mult, adică vreo 3 ore. Și-au mai dat seama că au străbătut coordonate temporale diferite și incursiunea se desfașurase inclusiv în anumite perioade istorice.

Gazdele tocmai se pregăteau să scoată de la cuptor pește, plăcinte și alte preparate îmbietoare. Iohan a mărturisit în numele colegilor flămânzi:

— După zborul de care am avut parte ne-am schimbat concepțiile, dar pasiunile noastre gastronomice au rămas intacte.

Virginia a pus ochii pe o tavă aburindă și a spus cu poftă:

— Eu vreau să mănânc o porție de sarmale împreună cu Andri.

A umplut un castronel l-a așezat pe o tavă pregătită și a urcat la etaj, fiindcă Andri nu coborâse încă. Ardea de nerăbdare să-i povestească ce dor i s-a făcut de Teo – despre care acum și-o amintea ca pe o surioară – despre mama și doica sa, căci alte rude nu mai avea.

Bunicii Arhetip și Juan au fost și ei invitați să servească masa. Cu modestie, unul a destăinuit că de puțină vreme ține regim pentru

siluetă și că s-a hrănit cu iubire;***10** celălalt a refuzat, susținând că ia medicamente din categoria enzime, vitamine și albumine, care îi sunt suficiente și-i dau echilibru interior, dar și o plăcută stare de contemplație.

Au fost chemați la masă și cei din echipa juriștilor.

Virginia l-a găsit cam abătut, în dormitorul lui, pe Andri și pentru faptul că i se umflase din nou piciorul luxat. Fizic, el se ține foarte bine, nu-i poți aprecia vârsta. Tinde să se îngrașe, e aproape atletic, dar a devenit mai ponderat în mișcări, de ceva vreme. Părul negru, ondulat și privirea curată, sunt primele pe care le-a remarcat Virginia la el. Deoarece auzise de presupusa lui răpire la momentul *cutremurului*, i-a solicitat amănunte. Pe când mâncau, el îi povestește:

— Nu mai știu cât de reală a fost experiența aceea, dar m-a încolțit întâi o pasăre urâtă cu cioc de uliu și oase amestecate cu pene; a mai venit una maronie ca o zgripțoroaică. Am fost împuns cu ciocul, apoi m-au cărat departe. Credeam că-s terminat și am început să fac rugăciuni. Atunci a apărut o Ciocârlie frumoasă, m-a răpit de la ele și cu toate că ne-au urmărit, ea m-a protejat. Se mai oprea, opreau și acelea, le sancționa și tot așa de câteva ori până am scăpat. Apoi știi că ne-am trezit dimineață cu toții nevătămați. Parcă m-ar urmări o pedeapsă că v-am sechestrat pe voi… Ce crezi, draga mea?

— Nouă ne era scris să ne întâlnim. Nu cred că ar fi o pedeapsă, mai degrabă ai tu ceva din urmă, sau ar putea fi o prefigurare. Dar dacă e cu final pozitiv caută să depășești amintirile și emoțiile negative!

— Tu, nu-mi povestești cum a fost în excursie?

— Ba da, dar fiindcă aici am luat o gustare, te conduc jos, mâncăm cu prietenii și povestim acolo. Hai te rog, ai să te simți mai bine!

Trimiteri†* Cap.X (13) Sensul profeției și călătoria
1. la casă* – profeție creștină. / 2. sfârșitul Agriculturii* – distrugerea intenționată a agriculturii pe motiv de a lăsa loc pășunatului turmelor de oi ale nobililor. Utopia, Thomas Morus. / 3. funcții aerie-

ne* – M-am uitat îndeaproape la el – era foarte lung, diferit de orice vehicul pe care îl văzusem pe Pământ… judecând după numărul de antene de pe acoperişul lui, bănuiam că este conectat la nişte fire invizibile. Nosso Lar, Chico Xavier. 4. lovituri de tun* – El stă singur şi liniştit ♪ Dar în ochii lui închişi ♪ Vede a lumii asfinţit ♪ Nebunul cu ochii lui închişi. Nebunul cu ochii închişi, Moni Bordeianu şi Nicu Covaci, Phoenix./5. ce mă tulburi† – Psalmul 41.6 / 6. vânare de vânt* – The answer is blowing in the wind. Bob Dylan. / 7. Nosce te ipsum* – Cunoaște-te pe tine însuți (lat.) Tusculanae disputationes, Cicero. / Gnothi seauton (gr.) / 8. păcătoșilor† – Psalmul 90.8-9…Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ție. / 9. iubirea Bunicii† – credința în dragostea mamei voastre spirituale este o sămânță pe care v-am încredințat-o pentru a o îngriji în inima fraților voștri. Carte a Vieții Adevărate (al treilea Testament), Revelații Mexic. / 10. cu iubire* – Iubirea este fundamentul tuturor modurilor de hrănire din diversele sfere ale vieții. Nosso Lar, Chico Xavier.

(14) R ± I

Blamează comunicarea interconfesională, sugrumă
Doina dorurilor și a toleranței noastre

În vilă era o atmosferă plăcută și camaraderie. Erau așezați pe fotolii, pe canapele, flancați de perne sau înfundați în ele și savurau preparatele. Virginia a revenit la parter susținând pe Andri de braț. S-au așezat și ei mai central și au fost serviți.

Pe când mâncau, gazdele și colegii curioși au cerut Virginiei impresiile de călătorie, iar ea a zis:

— B.Arhetip ne-a dus să vedem un anahoret ce meditează cu ochii închiși într-o peșteră dintre stânci, la altitudine. El este un vizionar, care spune dogmaticilor „Voi stați foarte bine cu teologia creierului, pe *zidurile și judecățile voastre ascuțite*, mai puțin cu a inimii, din care lacrimile de iubire nu mai prind a susura."

Alex a adăugat la rândul lui:

— Ne-a făcut să pricepem că bordeele și casele din profeția cu sfârșitul, reprezintă religiile neamurilor, fiindcă țin de sufletele din ele. Religiile au prestanța lor. Din simple bordee ori case, naosuri

și altare odinioară, au devenit castele, construcții somptuoase datorită arhitecturilor sofisticate, teologale și culturale. Dar au pavajul dintre ele distrus, ori înnoroiat. Structurile betonate ale acestor edificii, armătura, le-a motivat să-și asume, cu fală,***1** un egou de grup năzdrăvan, deși oilor li se predică smerenia individuală. Le-a adus duritate și le-a făcut inflexibile noilor revelații și principii de bază. Rețeaua de drumuri dintre ele, ce reprezenta comunicarea, toleranța și, eventual, iubirea, a început să se destrame. Ecumenismul, ca formulă, în sensul larg de respect și dialog cu bun simț, egal Religie plus Iubire (R+I), a intrat în criză. Când această rețea rutieră dintre confesiuni va fi complet deteriorată, sau înțesată de tâlhari și primejdii, ecumenismul va fi înfierat. Parțial, lumea va marca doar interesele meschine lucrate de viclenia unora sub masca lui, fără să-i atribuie merite în esență și fără să vadă voința Bunicului prin ecumenism. Vor susține, fără să-și dea seama, formula: Religie minus Iubire (R-I) egal Radicalism, Fanatism. Din incapacitatea lor de a-și privi sufletul în oglindă,***2** în care-s reflectați concomitent și frații lor, vor alimenta separatismul.

Virginia revine:

— Fraților, de ne-am ține de mâini, în armonie, cum ne-am ținut noi în autobuz și ne-am simțit excelent, am levita *in corpore*, am eleva în spiritual, ca să ne regăsim cu toții, și prin ecumenism, dimensiunea umană. La el s-a referit B.Juan când a pomenit de sfârșitul Agriculturii.

Dorian parafrazează:

— Se potrivește aici: Hai să dăm mână cu mână ♪ cei cu inima senină ♪ Să-nvârtim hora frăției***3** ♪ pe pământul omeniei.

Iohan, a completat și el:

— Tocmai oile năzdravane, care vorbesc despre sfârșitul lumii, îi grăbesc venirea prin atitudinea de dezbinare***4** ce o promovează, cu toată râvna. Din păcate, așa am făcut și eu. Pretențiile față de aproapele, supărările și lipsa generalizată a toleranței va fi semnul începutului sfârșitului. Oile năzdravane, în mare parte cerebrale, blamează comunicarea interconfesională, sugrumă Doina***5**

dorurilor și a toleranței noastre și astfel contribuie, în ton cu alți factori, la distrugerea drumurilor de la casă la casă, confirmând profeția.

Cele două păsări de la fereastră își reveniseră și comentau între ele:

— Nu va fi vorba de un sfârșit al existenței pe planetă. N-avem noi, războinicii, atâta succes. Sfârșitul care-i stresează pe locuitorii ei înseamnă înmulțirea zilelor de doliu național și continental. Noi vom avea o contribuție nimicitoare la asta. Dacă, în interesul nostru, iubirea moare, se poate intona marșul funebru.

— Așa e jupâne Zanga, dar dacă înmormântarea este cu doliu, nașterea ce urmează, poate să le aducă bucurie.

— Tot ce se poate, însă asfințitul unei optici vechi și instaurarea alteia noi se va face cu suferința pe care numai noi știm să o monitorizăm, cu pasiune. Țineți-vă bine! Ha, ha, ha,.. să mergem, Spălătorule!

Trimiteri†⋆ Cap.X (14) R ± I
1. fală⋆ – Cel mai primejdios sfetnic este amorul propriu. Napoleon / 2. în oglindă⋆ – Cunoaște-te pe tine însuți! / 3. hora frăției⋆ – Hai să dăm mână cu mână ♪ Cei cu inima română ♪ Să-nvârtim hora frăției ♪ Pe pământul României… ♪ Și să vadă sfântul soare ♪ Într-o zi de sărbătoare ♪ Hora noastră cea frățească ♪ Pe câmpia românească! – Hora Unirei, Vasile Alecsandri. / 4. dezbinare⋆ – religiile dezbină, credința (spiritualitatea) unește. Folclor religios. / 5. Doina⋆ – *Doina* românească a fost inclusă pe Lista patrimoniului cultural imaterial al umanității UNESCO.

(15) Vizite, proiecții și misiuni

Intră în conflict cu noile revelații și împiedică rezolvarea
unei probleme de SECURITATE MODIALĂ

În zilele următoare s-au permis vizite. Copiii de la InCo voiau să-și vadă familiile dar și pe colegii de la grădiniță. Virginia dorea

s-o vadă pe Teo, Iohan să vorbească neapărat cu fiul său, Valeriu. Primii care au fost lăsați, Walter și Daniel, urmau să se întoarcă și să înceapă misionariatul juridic. S-au dus să-și vadă rudele, dar să-și întâlnească și confrații din profesie.

Înainte de intrarea pe ușa spațială, fiecare preșcolar servea un pahar de vin din mâna Bunicului. Era o condiție impusă. Vinul acela special, adus de el și Dorian, avea însușirea să-i trezească din euforie și să-i responsabilizeze pentru vizita scurtă ce aveau să facă, dar le oferea și un tonus moral bun.**†1**

La întoarcere au luat notă de o contractare a timpului mult mai mare decât în cazul excursiei. La InCo, ceasurile arătau că doar câteva ore s-au scurs. Aceasta i-a făcut să presupună că Bunicii manipulau timpul, folosindu-se de ușa spațială spre binele lor. Virginia a sosit cu un biberon în gură, dealtfel ca și Iohan. Ea însă mai purta în picioare și niște tenişi scofâlciți. Înainte de a intra în clădire B.Juan i-a rugat să evoce din memorie sclipirile și aspectul concret al perlelor din brățara „Dormeam și Visam", bineînțeles după ce și-au scos biberoanele. Recitând versurile au reintrat în starea euforică de dinainte de excursie. Abia apoi, tot cu biberoanele în gură, s-au întâlnit, spășiți, cu prietenii și colegii, care se distrau pe seama lor. Virginia era timorată mai mult față de Andri, care se amuza de atitudinea ei.

Ca excepție, Walter și Daniel când au revenit, au fost scutiți de parola pentru intrare. Se întorseseră bucuroși de victorie. Autoritățile contactate de ei au acceptat și implementat în codul penal articolele elaborate despre Rușine. Curtea supremă de justiție, ministerele și Consiliul superior al magistraturii adoptaseră proiectul, considerând că fusese umplută o lacună.

Cei doi juriști au mâncat, au conversat cu Dorian, au povestit celorlalți despre isprăvile lor și plini de energie au dorit să pornească la lucru.

B.Arhetip le-a înmânat un dispozitiv micuț, denumit *Detector N*, cu care puteau comunica și care putea pune în evidență nălucile dintr-un perimetru sau dintr-o încăpere. Au primit apoi sfaturile

și binecuvântarea B.Juan, au ridicat o geantă și, datorită *eltrimului*, au fost teleportați în misiunea spațio-temporală.

Cei rămași la vilă au avut parte, prin grija Bunicului Juan, de proiecțiile holografice pe care *eltrimul* era capabil să le facă, mai multe odată și în camere diferite.

Parte din ei au solicitat intruziuni în trecutul apropiat, sau în alte zone istorice. Accesarea unor perioade și momente din viitor le erau permise doar dacă primeau încuviințare de la Consilul Metafizic Superior. Chiar și pentru trecut erau unele mici interdicții, care se afișau pe ecranul aparatului.

În camera de la parter, unde se afla și ușa spațială, B.Juan a chemat pe Dorian să-i arate cum se descurcă la grădiniță musafirul lui.

— Bunicule, aș zice că grupul copiilor s-a edificat în ce privește Sfârșitul.

— Ce Sfârșit Dorian? Cel luat în calcul de ei, pentru că, de fapt, profeția cu Sfârșitul spune ceva pozitiv și nu anunță o catastrofă. În sensul acesta, adevăratul Sfârșit, este cel ontologic al corporalității, când reușești să te extinzi și când toate se vor cuprinde în tine, într-o stare singulară de identificare în Duhul Bunicului. Mai subzistă ceva? Nu numai drumurile dispar, dar și lumea, iar realizarea unității va fi percepția nouă de identificare în spirit. Ei, nefiind încă în stare să presimtă deschiderea în Absolut, trebuie să fie avertizați asupra răului dinăuntru ce se proiectează în afară. Înțeleptul „cu ochii închiși“ le-a vorbit pe nivelul lor și poate vor accepta că religiile sunt necesare și folositoare doar până la momentul dezbinării. De la acest prag critic numai spiritualitatea adevărată ajută și conduce la fericirea inexprimabilă.

Acum altceva… am rugat pe Vineri să vorbească la grădiniță despre contraBunici, fiindcă a fost printre ei, iar trecutul îl autorizează pentru aceasta. Văd că în cadrul orelor au atins, împreună,

și alte subiecte necesare lor. Să-ți arăt, pe o înregistrare, ce progrese semnificative a făcut.

În proiecție, Dorian vede sala plină de copii. Vineri, în fața lor, le spune:

„— Am fost în pericol să-mi pierd viața dar am fost ajutat de sus și am scăpat. Puteam să-mi continui existența scăldându-mă în răul meu**†2** și cel produs ori întreținut de contraBunici, dar am pus în balanță să cântăresc ce e de ales. Dilema mea suna simplu „Mori ca un câine sau accezi la fericire cu Bunicii Cumsecade?“

— Mai vorbește-ne de Bunica cea mare!

— La vremea când începeam să aflu mai multe despre ea, eram la institutul AAA. Într-o zi, obosit și cam năuc, am intrat în conflict cu studenții. Ei sunt amăgiți acolo că vor forma trupe de elită, dar adună sălbăticie și ajung luptătorii neantului. Cineva m-a întrebat cam așa „Ce te învață pe tine Bunica, imbecilule? Te învață să înghiți jeratic și să ai curaj? Te învață să creezi panică între dușmani? Te învață să controlezi mii de sclavi răzvrătiți?“ M-a pus pe gânduri. Acum i-aș răspunde în alt registru, decât cel nociv propus de el:

Bunica mă învață că trebuie să ajungem să răspândim atâta iubire în jur, încât să se îndrăgostească lumea de noi. Eu n-am studiat mult, dar îmi dau seama de poziția pe care o are Bunica. Este cazul slujitorului devotat, după numeroși ani; stăpânul casei este încântat de serviciile sale. De multă vreme îl socotește ca un membru al familiei și într-o zi îi face semn să se așeze chiar pe locul lui. Dacă slujitorul său – din smerenie – ezită, îl obligă, iar el acceptă; apoi, stăpânul cel puternic, anunță pe ai săi „De acum înainte nu există nicio diferență între el și Mine, noi suntem Unul. Vă veți supune ordinelor sale**†3** ca și celor ale mele. Altfel, veți fi pedepsiți***4**“

În sală se făcuse tăcere. Meditau asupra pildei, în timp ce Vineri, îmbrăcat elegant și într-o atitudine fără ifose, părea și el absorbit de starea sa interioară. Cineva, care fusese prezent la Basmul prezentat de Emisar, dori o lămurire asupra unui aspect:

— Ce crezi despre semnele și aparițiile ei, care sunt contestate încă?

Vineri întârzie răspunsul, dar veni cu indiciile unei analize lucide:

— Am fost înștiințat despre ce se întâmplă. Contestările au la origine erorile generate și acumulate dogmatic, pe care nu le vor resupune discuției prea devreme. Vor prefera să caute să distingă vreun fals, care însă nu există. Cel puțin un lucru denunță lipsa lor de discernământ; vă spun ceva simplu, ce-mi este clar datorită experienței pe care o am. Este o regulă ca prezența, ori influența celui rău să fie semnalată de oarecare dezordine, crize sau de manifestări violente. Cum aceste simptome lipsesc și nu remarcăm persoane tulburate, după receptarea și admiterea aparițiilor, înseamnă că mesajele au pornit din iubire și nu pot fi contestate, indiferent ce versete le contrapui, ca să-ți aperi poziția obtuză. Să negi, sau să răstălmăcești, niște fenomene armonioase, în raport cu versete greșit alese, nu demonstrează abilitate***5** de lectură și interpretare. În plus, această atitudine arată că razele iubirii inefabile, ce-ar putea pătrunde lăuntrul inimii, sunt blocate de nori mai subțiri sau mai groși. Dacă până la o vreme erorile lor contau mai puțin, din nefericire acum, predicându-le extins, ele intră în conflict cu noile revelații și împiedică rezolvarea unei probleme de SECURITATE MODIALĂ.

Este ca pe câmpul de luptă: Împăratul numește***6** un general în fruntea armatei și parte din statul major nu catadixește să-i recunoască autoritatea. Nu noi suntem cei care nu înțelegem, ci ei, căci nu reușesc să citească realitatea de care s-au desprins. S-au transferat într-una construită scripturistic și au codificat-o după doctrinele lor. Mai este în cauză aici și percepția subiectivă formată, treptat, în deficit.

Din sală se aude o replică:

— „Quod erat***7** demonstrandum"

După această înregistrare și alte imagini, pe care Bunicul le-a socotit necesare discipolului său, îl trimite să-l cheme pe Vineri.

Când acesta sosește, le arată că juriștii au început o misiune în perioada prigonistă și este necesar să-i asiste prin proiecție holografică.

Proiecția arată că într-o odaie spațioasă, din casa coanei Bușilă, este o masă mare cu diferite vase, obiecte și lumânări, iar în sobă arde focul. Alături de Bușilă este Vasilisa. Aceasta plătise pe vrăjitoare pentru *dezlegări* în politica furioșilor (U.T.F), astfel ca Lemi

să fie mai ușor propulsat la putere. Acum gazda făcea un ritual cu fermecături din plante. În planul eteric se mai afla o nălucă. În acest cadru apar cei doi misionari, materializându-se. Walter li se adresează:

— Suntem Wal&D. Venim în numele Societății „Be-Be-Ce“, 5 minute să-ți fie rușine!

— De ce? întreabă Bușilă, deloc surprinsă și obișnuită cu astfel de apariții.

— Ai rămas în întunericul vrăjitoriei cu practici negative de evul mediu, și te amesteci subversiv în politică.

— Ba să mă lași, neisprăvitule, ce treabă aveți voi aici?!

— Așa? Atunci, dacă te răzvrătești, 10 minute să vă fie rușine!

Zicând acestea, juriștii apleacă frunțile, cu gravitate, ca să le inspire reacția potrivită. Femeia se ia cu mâinile de cap, năluca își pierde echilibrul și se prăbușește pe dușumea, iar Vasilisa începe să geamă și se trage de-a bușilea spre un perete apropiat.

— Wal, ți-am spus eu că 5 minute or să fie prea puțin.

— Da, dar se pare că 10’ e prea mult.

— Walule nu mă chinui! se tânguie Bușilă.

— Walule mă pedepsești, dar mi-e rușine de vecini, se vaită și Vasilisa.

Daniel urmează procedura și înștiințează pe inculpați:

— Orice spuneți poate fi folosit împotriva voastră; aveți dreptul la 10 lingurițe de cenușă pe cap.

Cât timp le descarcă pe cap cenușă dintr-un vas ce-l au la ei, Daniel zice:

— Aici e teritoriu revoluționar, nu mai este nevoie de legislație cu articole. Ei au domnia bunului plac al dictaturii proletare.

Se aude un sunet prelung. Amândoi se uită la Bușilă. Fără să fi fost observată, ea a scos din buzunar un corn și a sunat să-l cheme pe Paluda.

Walter intuiește ce urmează:

— Daniel, sper să facem față, ne mai vin antisociali.

Juriștii consultă detectorul N și, în scurtă vreme, pun în evidență 6 năluci trimise la ordinul lui Paluda.

Walter meditează cu voce tare:

— Câteva minute n-au putere asupra noastră, apoi le rușinăm și pe ele. Ne trebuie totuși un temei legal.

Războinicul șef se adresează cu un glas gros, cerând informații de la Bușilă:

— Ce e cu filfizonii ăștia la tine?

Deși e destul de conturbată psihic, vrăjitoarea își exprimă nemulțumirea:

— Unde e jupânul Paluda, de ce n-a venit?

— A solicitat lui Zangabil să participe la modificarea genetică a unei Legende și acolo s-a umput de pete albe, mântuitoare. Cei ca el, cu multe salamandre, nu se recuperează în carantină ca noi, plebea, și atunci l-au băgat în spital. Pe aceștia care-s cu mine ți i-a trimis Paluda. Eu sunt jupân' Spălătoru și vin din partea lui Zanga.

— Scapă-mă de neisprăviții ăștia! îl roagă vrăjitoarea cu geamăt în glas.

Etericului i se spunea Spălătoru deoarece, fixându-și privirea pe victime – atunci când le ataca – reușea să le facă să uite căile de salvare, ca și cum le-ar fi spălat memoria.

Acum se răstește la nepoftiții vizitatori:

— Ce-i cu voi aici, terchea-berchea?

Wal are o strângere de inimă dar își regăsește repede tăria, ridicând vocea:

— 7 minute să-ți fie rușine… să vă fie rușine, gloată agresivă de stihii fără lege! Ați comis ultraj contra autorității „Be-Be-Ce".

Instantaneu, ciracii intră sub forța gravitațională și cad pe dușumea ca sleiți, rămânând fără prea multă vlagă.

Unul cerșește milă:

— Walule nu mă chinui!

Daniel repetă procedura:

— Orice spuneți poate fi folosit împotriva voastră. Aveți dreptul la câte un polonic cu cenușă.

Walter deduce:

— Ai văzut că vrăjitoarei astea nu-i sunt de ajuns nici 10 minute?!

În detector se aude glasul lui Vineri:

— Eu i-aș fi dat 20 minute, pentru că m-a otrăvit, dar poate dacă nu o pățeam prin mâna ei, n-aș fi ajuns să cunosc bunătatea Bunicii, așa că vă rog să nu-i suplimentați pedeapsa.

— Îți mulțumim în locul ei, dragul nostru, spune Daniel. Instanța noastră face un gest de clemență și-i lasă cele 10 minute.

Recunoscând glasul și amintindu-și de Vraci, vrăjitoarea capătă un tremur nervos. Daniel se uită în geantă și vede că vasele cu cenușă pentru delicvenți sunt aproape goale.

— Vă rugăm s-o trimiteți pe grefiera noastră, pe Jeni, cu un ruxac de cenușă! Să aducă și un polonic, fiindcă la aceste stihii turnăm mai multă.

Se aude Dorian:

— Căutați în sobă, că trebuie să fie cenușă acolo!

Daniel deschide ușița de jos a sobei; aceasta scârțâie, amestecând sunetul strident cu cele de frustrare și de durere a ființelor din încăpere.

— Este, dar e amestecată cu cărbuni. Deja cei răi, ca aceștia, au cărbuni aprinși**†8** pe cap, nu le mai punem și noi.

După câteva minute se aude vocea Bunicului Juan:

— Paluda constată că nu-i sosește îndărăt nici un mesager dintre cei trimiși și fiindcă nu mai are încredere în slugile lui, a cerut de la Zangabil o stihie mai servilă, ca să se ducă acolo la voi. Când apare, numai dacă va fi nevoie o faceți de rușine și fiindcă nu e pericol, Jeni are curajul să vină și ea.

Zis și făcut, într-un minut se materializează acolo și Jeni cu ruxacul în spate. Fiindcă nălucile căpătaseră consistență în plan fizic, li se răstoarnă pe capetele aplecate câte un polonic plin de cenușă.

În scurt timp apare Facevânt, trimisul lui Zangabil, care deși vede ceva pe capul acelora nu-și dă seama ce poate fi. Vrând să le ajute,

cumva, se grăbește să sufle. Face un praf infernal în jur. Daniel tușește și se adresează prietenului său, lui Jeni și dispecerilor:

— Să plecăm! Acesta e mai periculos ca noi. Nu mai putem respira. Scoateți-ne de aici!

Spălătoru, care probabil primise o pedeapsă prea mică, amenință cu glas gutural:

— Las' că vă arăt vouă! și spunând acestea se declanșă o tuse asmatică generală.

Wal&D și Jeni sunt imediat evacuați; dispar subit, așa cum au apărut.

Facevânt, care nu auzise nimic, e puțin înfricoșat. Recapitulează în gând ciudățeniile: nouă victime în agonie, plecarea urgentă a grupului, lumânările aprinse... praful din încăpere, care îl îneca și nu-i mai permitea să examinze locul, ca să vadă vreun pericol ascuns... Mai bine să mintă că n-a găsit nimic deosebit. Hotărând acestea, dispare cu iuțeală. În urmă, Vasilisa se dezmeticește nițel, face efortul să iasă la aer curat și, amețită, pleacă acasă. Paluda, în lipsa informațiilor, trimite pentru investigații pe Țipenie, cu alți ciraci. Ajunși la fața locului, aceștia scot victimele afară, iar pe vrăjitoare o interoghează ca să afle ce s-a petrecut acolo. Ea însă e panicată, incoerentă și *cu mintea dusă*. Furioși că nu scot nimic inteligibil de la ea, o bat până nu mai suflă. Țipenie simte aerul încă nerespirabil din casă, ia înapoi cornul lăsat de vrăjitoare, adună victimele, ce agonizează, pentru transport și ordonă plecarea.

⋆ ⋆

În camera importantă la parter se află B.Juan, B.Arhetip, Dorian, Vineri și echipa celor trei, transferați prin *eltrim*, Wal&D și Jeni. Folosindu-se din nou de aparat, B.Juan selectează o stenogramă a dialogului între Paluda și Zangabil și le-o prezintă:

Paluda către Zangabil:

— Hain să trăiești vajnice Zanga, mi-ai trimis un idiot; a suflat tare și mi-a intoxicat ciracii.

— Mi-a spus că totul era în ordine acolo.

— Ba nu era. Mai târziu, a venit și Țipenie al meu, a văzut o substanță ce persista în atmosferă, apoi a stat în coadă și m-a informat printr-un raport și mai neghiob decât el, că ar putea fi particule de metapoezie de la Bunici, ori metapolitică volatilă. M-a îngrijorat să nu fie vreo armă secretă. Am aflat de la alții că era cenușă de pocăință, mai nesuferită și mai insuportabilă decât toată basmonautica Bunicilor. Am să-i dau o *meta chelfaneală* lui Țipenie, mai dihai ca raportul lui, să mă țină minte.

— Știi ce?! Eu nu te pot apăra de meta prostia lui. Ce s-a intmplat cu oștenii trimiși de tine și de ce întârzie Spălătoru să vină?

— Sunt toți la recuperare. Jupan' Spălătoru și-a revenit și se întoarce. Restul au un comportament deviat spre penitență. Se prezintă ca niște legume clocotite sub presiune.

— Credeam că ai aflat... sunt urmări de la vaccinul lor. Ne poate aduce daune incalculabile. Au să ne scoată din luptă efective importante.

— Da, știu. Ai vreun antidot?

— Evident că am. Am anticipat asta și avem un antidot ultrasecret. E un contravacin cu valențe nucleare. Îți trimit și ție dar mă duc să caut un specialist să facă profilul psihologic a lui Andri, un individ aflat pe lista neagră la noi. Hai... hain să te știu, jupâne!

B.Juan le arată apoi, în proiecție, cum antiBunicii scot din secția ultrasecretă a laboratorului de la institut, cu mare precauție, niște recipiente închise. Proiecția încetează când B.Juan le spune:

— După cum ați văzut, ei au permanent de lucru.

Walter își arată hotărârea:

— ContraBunicii sunt activi și nu se lasă învinși, dar nici noi nu renunțăm ușor. Vrem să aflăm ce descinderi urmează să mai facem?

— Dragii mei, spuse B.Juan, în teritoriile și perioada prigonistă v-au etichetat *distopicii*. E momentul să apelăm la expertiza Bunicului Arhetip, deoarece avem niște precauții.

B.Arhetip începe, făcându-le un dar:

— După cum știți, eu sunt culegator și colecționar. Am pentru voi o perlă „Cercetează trecutul dacă vrei să prezici viitorul."***9**

Înainte să stabilim unde veți mai merge, vă rugăm să deprindeți că orice reușită, orice experiențe inedite trăite de voi, să le puneți în numele Marelui Bunic, arătându-vă recunoștința și astfel veți primi altele noi. Acum vreau să aflați ceva din legea cauzei și a efectului în cazul acestor intruziuni în trecut.

Când le-ați dat verdicte de „5 minute“, ați determinat o perioadă de pedeapsa de vreo 5 zile la ei. Pentru 10 minute au corespuns aproximativ 10 zile, fiindcă timpul vostru e mult mai concentrat decât al lor.

— Înțelegem Bunicule.

— Deocamdată o să fiți ca niște luntrași, care pescuiți, ori lăsați năvodul***10** pe fundul apei. Vă mai duceți ici-acolo, Jeni să mai toarne ceva cenușă pe creștetele încăpățânate, dar să nu periclităm luciul apei! În curând vrem să vă lăsăm să vă întoarceți la familii și la grădiniță.

— Care ar fi pericolul lucrării noastre? întreabă Daniel.

— Propagarea. Mai complicată ar fi explicația, dar încerc, în scurt. Vedeți voi, în unele cazuri *eltrimul* v-a permis intrarea doar pe o zonă virtuală, reflectată într-o porțiune din subconștientul lor. Așa se face că ei, neputându-se conduce după conștiință**†11** și fiind afundați într-un grav primitivism moral, au refulat experiența în coșmaruri de noapte. Să fac o paranteză, să precizez că mulți greșesc, spunând Conștiință și referindu-se, de fapt, la conștiență. Revin. Concomitent, lucrarea voastră din trecut***12** face presiuni pe viitor; urmează noi schimbări în trecut, pentru ca trecutul să reverbereze iar asupra viitorului, și invers. Și ca să tragem o concluzie, pentru că materia respinge dintr-o încărcătură de energie prea mare, spre zona eterică, unele din expedițiile voastre vor fi transferate automat într-un trecut instabil, iar *eltrimul* va arăta imagini neclare.

Implicarea voastră acolo i-a făcut să vă numească *distopici* și a cauzat execuția unor anchetatori. Dar nu aveți ce vă reproșa, fiindcă ei oricum erau într-o groapă cu vipere și dacă nu pentru investigații, atunci pentru altceva și tot ar fi fost mușcați.

Așa că trebue să vedem unde mai insistăm și unde stopăm descinderile, ca să nu afectăm parte de sfera armonioasă a prezentului, luciul de care vorbeam.

B.Juan intervine:

— Bunicule Arhetip, *eltrimul* arată că am stârnit viesparul contraBunicilor. Sunt pregătiți de represalii, pentru că le-am pedepsit ciracii. Ar fi oportun să studiem împreună, ce măsuri luăm.

Privind și spre Vineri, Bunicul Colecționar încheie:

— Vă lăsam să vă odihniți și poate cu altă ocazie vom analiza noi chestiuni, laolaltă.

Trimiteri†* Cap.X (15) Vizite, proiecţii şi misiuni
1. tonus moral bun† – Psalmul 103.16 Vinul veseleşte inima omului. / 2. răul meu† – Înțelepciunea lui Solomon 5.13 … ne-am născut şi am isprăvit cu viaţa şi nu putem să arătăm nici un semn de faptă bună, ci în răutatea noastră ne-am risipit. / 3. ordinelor sale† – Psalmul 45.9 împărăteasa, mireasa Ta, stă la dreapta Ta, împodobită cu aur de Ofir. / 4. pedepsiți* – Pildă, Ramakrishna. / 5. nu demonstrează abilitate* – ci eşec hermeneutic. / 6. Împăratul numeşte* – „Ea este trimisă de Domnul şi Creatorul Său pentru ca, sub acest titlu şi prin această rugăciune, să elibereze lumea de o mare catastrofă mondială… Prin această rugăciune, Doamna va salva lumea. Eu reînnoiesc, încă o dată, promisiunea.“ (Doamna tuturor popoarelor /10 mai 1953) – Ida Peerdeman. / 7. erat* – (lat.) Ceea ce trebuia demonstrat. Euclid 8. aprinși† – Rom.12.20 Deci, dacă vrăjmaşul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci, făcând acestea, vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui. / 9. prezici viitorul* – Confucius / 10. lăsați năvodul* – Mulți indivizi din societatea modernă sunt ca barcagiii: trag la vâsle, dar stau cu spatele la viitor. Henry Coandă / 11. după conștiință† – Vreau să vă am umili și ascultători că să vă lăsaţi conduși de conştiinţa voastră, care este scânteia divină ce conduce sufletul vostru. Revelaţii – Mexic. / 12. din trecut*- Viitorul și trecutul sunt a filei două fețe. Glossă, M.Eminescu.

(16) Ostilități și testul iubirii

Pe la amiază, în ziua următoare, B.Juan era la parter cu Walter și Daniel. A consultat *eltrimul*, apoi a rugat pe Walter și Daniel să anunțe pe toți, să încuie ușile și să închidă geamurile!

— Îi avertizăm să nu iasă nimeni afară, să țină toate ferestrele închise, pentru că antiBunicii au declanșat represalii. În vecinătatea vilei, Bunicii noștri au luat unele măsuri, au găsit o formă de avertizare, și mulți le vor da curs. Inamicii vor încerca să ne atace și pe noi dar suntem în siguranță aici. Duceți-vă să le spuneți!

Ei au anunțat la parterul vilei pe toți, dar Virginia se afla în vizită, în camera lui Andri și nu a știut.

AntiBunicii, războinici din fire, au pornit ostilitățile așa cum a anunțat Bunicul. Pe afară, în împrejurimile vilei atacau violent tot ce le stătea în cale, obiecte și ființe, indignați că-și pierd influența parșivă în zonă. Ordonau „Surpați, loviți, dărâmați! Surpați, loviți, dărâmați!“

Nălucile unui pluton de intervenție rapidă au zărit un vecin, pașnic, al vilei InCo, ce cânta de unul singur, culegându-și florile din curtea sa. Stihiile, obișnuite să coboare în rapel pe suprafața terestră – atunci când nu se prăbușeau, în mod asemănător, din cauza unor Basme sau alte arme ale Bunicilor nesimțitori – au descins abuziv în grădina cetățeanului și au zbierat la el, amenințându-l:

„Zadarnic ferdonezi tu cetățene „j'avais oublié que les roses sont roses“***1** căci

nouă nu ne pasă de sensibilitățile voastre olfactive și de buchetele cu fundiță albă și ciolofan… Nu ți-a spus nimeni ce vei păți tu și trandafirii tăi, înainte de sosirea toamnei, de va veni la tine *vântul turbării*?!'“. Și imediat l-au luat pe fugă, urmărindu-l pe acolo și prin curțile celorlalți vecini.

Pe cerul zonei survolau drone răsBunice dar și niște vehicule, numite de ei aero-birje, încărcate cu substanțe dăunătoare, antitrandafirii și antiazurii, fabricate la institutul AAA pentru a fi împrăștiate în atmosfera neplăcut de curată pentru ei. Deversările lor se făceau însă și accidental, dacă birjele răsBunice erau lovite de razele fierbinți, emise de privirea Bunicilor Cuminți. Aceasta se petrecea doar când Bunicii se simțeau *călcați pe anteriu*. O făceau mai rar, dar loviturile lor erau de o precizie milimetrică. Se auzeau

atunci din direcția contraBunicilor urletele de usturime și înjurături de birjari.

Când Virginia a părăsit dormitorul lui Andri, a ieșit în hol, a deschis fereastra – din obișnuință – și a luat-o pe scări spre bucătărie. RăsBunicii de afară au remarcat imediat neglijența. Au făcut rapid un plan și, uzând tot de coborârea în rapel, au pătruns pe nesimțite la etaj.

Andri, care era singur înăuntru, s-a pomenit că intră un individ de statura și înfățișarea Bunicului Juan, însoțit de doi bărbați. Aceștia l-au imobilizat, l-au leagat la gură, iar bătrânul i-a făcut o injecție în antebraț. Intrat pe hol, un zgripțoroi ia forma umană, apoi apare la ușa întredeschisă și anunță:

— Trebuie să plecăm urgent pentru că vin cei de la Oastea Salvării din ghearele Bunicilor.

L-au abandonat pe Andri și au ieșit. N-a trecut nici un minut și, în aceeași cameră, au pătruns Zangabil, Falmonelia, Spălătoru și încă un personaj, care s-au arătat îngrijorați pentru soarta lui. L-au dezlegat la gură și l-au întrebat:

— Tu ești Andri?

— Da, eu sunt.

— Ce ți-au făcut Bunicii aceia perverși? Nu cumva te-au injectat!?

— Ba da, mărturisi el, m-au injectat.

— Stai liniștit, am venit la timp. Au folosit un toxic, dar avem un antidot. Trebuie urgent să te adormim și să te scoatem de aici. Ați fost cu toții înșelați de acești Bunici vicleni.

După ce l-au adormit cu cloroform, l-au luat și au plecat cu el, pe sus. Virginia reuși să-i surprindă de la distanță când l-au scos pe fereastră și, disperată, veni să anunțe răpirea lui Andri. B.Juan merse să verifice toate ferestrele, iar B.Arhetip o calmă pe fată și-i explică:

— S-a petrecut așa, mai mult din pricina destinului. Ne-am dat sema că îl iubești pe

Andri, vei vedea că este mai mult decât un prieten pentru tine. Trebuie să participi la eliberarea lui, dar asta presupune să te trimitem în trecut, unde vei fi atacată cu violență de jivine, de felurite insecte, albine sălbatice, termite mari ș.a. Acestea prefigurează pe răpitorii lui Andri. Vei fi împunsă, rănită și umilită, dar vei fi ajutată să lupți cu ei. Să nu te sperii de răni – vei fi vindecată ulterior – ci să lovești în stânga și în dreapta! O mai făceai prin cuvinte și pentru religia ta! Acum însă o faci letal, dar cu scopul de a salva viața lui și a altor aleși. Dacă vei învinge în această periculoasă aventură, aproape virtuală, vei secătui puterea zgripțoroiului și a celorlalte năluci, care l-au răpit. Accepți?

— Categoric, da.

— Bine, atunci diriginta ta va veni să-ți facă un instructaj.

— Dar ea… nu mă așteptam.

— Știm… toți ați crezut că doamna Zeta e o simplă educatoare, dar ea este o Bunică din garda Marii Bunici. Iubirea și grija ei ați putut toți copiii s-o simțiți la grădiniță. A vrut să fie discretă și să nu cunoașteți nimic despre ea. Nu v-ați dat seama nici că Emisarul era un Bunic, iar el – asemenea – nu a vrut să cunoașteți aceasta. Bicidus (după numele adoptat), Bunic și el, avea rolul să vă antreneze, ca să vă obișnuiți unui caracter dur, însă colegii voștri l-au socotit întâi dezagreabil, apoi insuportabil. Pe motivul inadaptării voastre el a fost revocat, dar ați ratat un bun prilej de perfecționare. Acum așteaptă puțin, căci vine diriginta și te va învăța unele secrete de luptă! Te rog să primești de la mine o perlă, care-ți va releva puterea ei mai târziu:„Nu fiindcă lucrurile acestea sunt grele nu avem curaj, ci fiindcă nu avem curaj, ele sunt grele.“***2**

Cum a sosit, B.Zeta a îmbrățișat-o pe Virginia, care tremura de emoție, și a încurajat-o. Fata a ținut să-i mulțumească, amintindu-și că Zeta a invitat-o să completeze testul:

— Acum îmi dau seama de ce m-ai invitat la „testul iubirii“, atunci când Ferguson avea nevoie de îndreptare.

— Da, scumpa mea, a venit momentul să-l aplici. Ți-am dat notă mare la test, fiindcă am văzut că ai simțul devoțiunii foarte

dezvoltat. A apărut ocazia să plătești o cauțiune pentru Andri, fiindcă îl iubești.

Înlăcrimată, Virginia întreabă cu îngrijorare:

— Totuși, cărarea destinului meu se desparte de a lui?

B.Zeta o îmbrățișează din nou și-i spune:

— Nu, copila mea, abia s-au reunit destinele voastre. Lași problema pe mâna Marelui Bunic, dar nici tu „nu stai cu mâinile în buzunare", cum se spune.

— Voi, Bunicile și Bunicii, puteți afla tot ce doriți?

— Putem citi gândurile și inimile voastre ușor și vedem mult mai mult și mai departe decât puteți voi. Pe Bunicul Bunicilor și pe Bunicii cuminți să nu te superi niciodată!

B.Zeta i-a spus apoi că nălucile iau diferite forme și caută să fie cât mai perfide posibil. I-a arătat cum să lovească șobolanii uriași pe spate, cum să-și apere mâinile și fața de zburătoare și cum să-și revină repede după efort. Apoi i-a spus:

— Dacă vei ajunge să te simți prăbușită, atunci să invoci pe sublima noastră Bunică

„Crăiasă alegându-te / Îngenunchem rugându-te / Înalță-ne,**⋆3** ne mântuie / Din valul ce ne bântuie!.."

Spre sfârșit Zeta și Virginia au invocat împreună puterea și ocrotirea Bunicului.

Trimiteri†⋆ Cap.X (16) Ostilități și testul iubirii
1. iubim trandafirii⋆ – ♫ Salvatore Adamo. 2. sunt grele⋆ – citat Lucius Annaeus Seneca. 3. Înalță-ne⋆ – Mihai Eminescu, Rugăciune.

CAPITOLUL XI

(1) Experimentul

Ținând cont să nu-l șocheze cu ceva sumbru, Zanga a pregătit un loc ceva mai însorit pentru Andri. Spălătoru și încă o nălucă l-au transportat la un loc mai retras, unde se afla o casă mare cu etaj, cu ziduri albe și ferestre de lemn sculptat; curtea spațioasă, un lac, în jur pădure, iar în atmosferă mult ozon. Îi așteptau acolo trei studenți de la institut. L-au depus pe Andri, încă adormit, pe un pat larg, confortabil, și au ieșit.

Directorul le-a adus la cunoștință celorlalți:

— Gata, începem pe el experimentul nostru! La InCo el s-a ales cu un vaccin și acum lucrează asupra lui serul meu. E faza incipientă. Concomitent, trebuie să-l manipulăm psihologic.

Unul mai curios a întrebat:

— Ce fel de ser i-ai injectat, jupâne?

— Este soluție concentrată de cCp-, antidot ultrasecret (antivaccin) obținut la institutul nostru. Atenție, o perioadă de timp veți rămâne materializați, ca să vă poată vedea, dar ca îmbrăcăminte, vreau să vă concepeți – cum voi face și eu – niște haine elegante. Vom intra la el căci se trezește. Acolo mă puteți susține, dar îi vorbesc numai eu.

⋆ ⋆

Andri, cu piciorul umflat, este întins pe pat. Camera de apartament e una spațioasă, situată deasupra parterului. Urmat de grupul

lui, Zanga intră, așează pe masă o trusă de piele, și zâmbind i se adresează lui Andri ca un om de știință cabrat pe teorii savante:

— Andri dragă, se știe că la nivel galactic sistemul solar trece printr-un câmp de fotoni care-i ridică frecvența. Ei bine, la nivel neuronal, cortexul tău a trecut, asemenea, printr-un norișor apărut la grădiniță și în împrejurimi, un norișor de Basme, Legende, energii si sclipiri de Coliere sau substanțe estetice neavizate de noi. Este ghinionul tău că ai intrat în contact cu acestea. Din nefericire ți-au măcinat zestrea de celule, de molecule sănătoase primite de la părinții tăi și care erau moștenite, la rândul lor, de la vajnicii răs-Bunici. Aceștia erau plini de glagore și de putere. Acum ești foarte slăbit și dacă o iei pe calea pocăinței nu vei mai putea să-ți atingi visul ce ți-ai făurit, nu vei mai sparge bănci. Ai să rămâi un anonim. Noi te ajutam să-ți cobori frecvența și să devii o adevărată legendă printre muritori. A trebuit să te luăm forțat de la vilă, fiindcă erai sub influența unor narcotice și a unor mesaje subliminale. Tu și ai tăi ați fost drogați de niște bandiți de Bunici.

— Și voi cine sunteți?

— Noi suntem Oastea Salvării din ghearele Bunicilor. Eu mă numesc Zangabil. Cei care au venit inițial peste voi la InCorpore erau impostori.

Andri avea ceva dureri. Acum era încă sub efectul injecției și al cloroformului și avea mintea cam tulbure.

— Nu știu dacă îmi vreți binele. Ce mi-ați făcut de mă doare piciorul?

— Nu ți-am făcut nimic, deja îl aveai umflat. Dacă doream, am fi putut să-ți facem rău, dar nu ne purtăm așa cu prietenii noștri. Probabil am fost mai duri la transport, dar trebuia să lucrăm repede ca să te salvăm. Știm că ai planuri mari și putem să te ajutăm. Ca să ți le realizezi trebuie să devii neînfricat și să induci spaima în toți. Cu potențialul pe care îl ai poți deveni foarte puternic. Noi știm să te antrenăm și putem să te susținem. Uite în jur, toți de aici îmi dau dreptate! Tu ce părere ai Andri?

— Poate că ai dreptate, însă a zis cineva „Când vezi că ai aceeași părere cu majoritatea e bine să mai reflectezi o dată.“*1

— Știi ce?! Nu mai reflecta!„Ori la bal, ori la spital!“.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii mei?

— Doar pe tine am reușit să te salvăm, justifică directorul. Încearcă să te refaci repede și împreună cu noi ai să-i ajuți și pe ei.

În încăpere intrase o tânără plină de nuri, cu păr bucălat, purtând haine subțiri strânse pe trup. Era provocatoare căci zâmbea numai pentru Andri.

— Uite Andri, am chemat o domnișoară grațioasă și pricepută, care să-ți oblojească rana de la picior. Cum te cheamă, frumusețe?

— Florela, zise ea, cu timiditate, ca o bine crescută.

— Florela, să-ți dai silința să îngrijești cu blândețe pe acest bărbat nobil, cu caracter frumos și cu mari aptitudinil! Este prietenul nostru!

Aflat încă sub influența serului, Andri a devenit receptiv la răstălmăcirile versatului antiBunic. Ispititoarea fată i-a pansat piciorul iar Zangabil, urmărind să-l calmeze, a mai discutat cu el și i-a băgat în cap tot felul de idei și teorii. În plus, l-a lingușit peste măsură, ca să-l ducă la înfumurare.

Trimiteri†* Cap.XI (1) Experimentul
1. o dată.* – Mark Twain.

(2) Sărăntocul

Partea pregătitoare fiind încheiată, Andri a fost lăsat să se odihnească puțin, iar Zanga, Florela și ceilalți au ieșit pe terasa etajului să chicotească și să se distreze pe seama celui răpit. Zangabil i-a cerut lui Florela să revină ziua următoare și a lăsat-o să plece. Un student, care supraveghease poarta, a venit să-l anunțe pe director că un cerșetor se plânge de foame. Directorul are o idee:

— Am mai găsit un cobai pentru antidotul nostru. Îl testăm și pe sărăntocul acesta, dar cu o cantitate dublă, să vedem ce efect

are, comparativ cu Andri. Cheamă-l înăuntru, că-i dăm noi de mâncare!

Când acela a intrat, au văzut un moneag scund, jerpelit și cu barbă, care le zâmbea condescendent. Avea o traistă la el și părea nemâncat de câteva zile:

— Să trăiți, să trăiți, chiar îmi este foame. Vă mulțumesc de invitație, nu știu cum să vă răsplătesc.

Scoate din traistă o lampă și un vas cu capac, clipește repede-repde din ochi și le zice:

— Am aici o lampă și niște petrol lampant, vi le dau că poate o să aveți nevoie.

În timp ce gazdele examinează frumoasa lampă de argint, încrustată cu figurine și înconjurată de un lănțișor, străinul mai scoate un cilindru pe care îl sărută ca pe un odor, apoi îl deschide, fiindcă e un pergament rulat și le spune:

— Vreau să vă interpretez o Rapsodie pe un re major, și cu un timbru artistic împrumutat special de mine, ca să vedeți ce frumos se deapănă.

Imediat, cu timbru melodic, rostește:

— „Rapsodia de dulce. Cu glas de aur și triluri inconfundabile, Rapsodii din Rapsodiile Bunicilor Cuminți au fost cântate încă ...“

Zangabil strânge pleoapele cu putere și șuieră de parcă s-ar dezumufla:.

— Ssss!... Este Bunic și ne face să dansăm... cine m-a pus să-l chemăm înăuntru pe pitic?!?

Ceilalți, îngrămădindu-se unii în alții, zumzăie ca niște bărzăuni surprinși pe mâncarea din bucătărie, ori se vaietă decepționați, plesnindu-și frunțile:

— Zzz!... Numai de Rapsodii nu ne ardea nouă... Tiii, să fi înghițit măcar 1 kg de jar.

Părutul moșneguț se justifică:

— Mă numesc Ion și vă jur că-mi este foame și sete de sufletele voastre, de mântuirea voastră, dar mi-e teamă că așa rămân, flămând și însetat.

Degeaba vă tânguiți, m-a trimis**†1** Bunicul tuturor să mă audiați și n-am avut încotro. Hai, mai bine să intrăm la Andri, că vreau să audă și el!

Domesticiți, toți îl urmează, precum gâștele pe stăpânul care le dă de mâncare. Legănându-se și lipăind stânga-dreapta-stânga, pătrund și ei în apartamentul lui Andri. Acesta, încă întins în pat, uimit să-l vadă pe B.Ionel, i se adresează dur:

— Ești un impostor, regret că te-am cunoscut.

— Andri, așa te-au făcut ei să crezi, dar am dreptul la apărare.

— Ești în cârdășie cu Juan, de ce-ai venit?

— Dacă eram un impostor mai veneam aici între aceștia care m-au defăimat?! Asta ți-au spus, dar privește ce înviorați sunt ei de venirea mea! De ce să fii supărat pe mine?!

Andri îl vede pe Zangabil și pe cei de lângă el schițând încă mișcări de dans.

Bunicul se așează *neglijent* peste trusa din piele, ce conține fiolele cCp-, lăsată pe colțul mesei. Se aude cum fiolele trosnesc sub greutatea lui. Zangabil reacționează disperat. Se vaietă prelung, de parcă i-ar fi plesnit o arteră eterică.

— Ce aveați aici? întreabă Bunicul, ridicându-se să vadă trusa.

— Aveam fiole cu antigripal. Ce ai putut să-mi faci! zise Zangabil, repezindu-se să ia trusa. O cercetează și o pune aproape de ușă într-un loc ferit.

— Vă fac eu rost de antigripal, spune Bunicul, însă am ceva mai puternic. Ia, stați jos! Dacă vă vine să dansați, o faceți static pentru că vreau să ascultați cu atenție „Rapsodia de dulce“!

— Dacă e *de dulce*, e bine, căci noi nu postim, ironiză un student.

B.Ion, fiindcă avea la el *eltrimul* lui Juan, îl deschise și-l puse pe masă ca să se audă, în surdină, un regal simfonic pe re major-ul promis. Deschise iarăși pergamentul și citi:

Trimiteri†* Cap.XI (2) Sărăntocul
1. m-a trimis† – Iezechiel 2.7 Ci să le spui cuvintele Mele, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, căci sunt un neam de răzvrătiți.

(3) Rapsodia de dulce

„Cu glas de aur și triluri inconfundabile, Rapsodii din Rapsodiile Bunicilor Cuminți au fost cântate încă de la primele foșnete de frunze, de către ciocârliile înțelepte. Găzduite de păduri, acestea îngânau răsăritul și apusul astrelor cu cele mai subtile sunete modulate vreodată, așa ca mișcările de rotație și de revoluție să nu fie nici câtuși de puțin perturbate, ba dimpotrivă.

Era minunat să le asculți și să visezi, pe cântarea lor, cum lucrurile strâmbe se îndreaptă și sufletele bolnave se tămăduiesc. De atunci încoace, când cineva repetă o Rapsodie, ori murmură un arpegiu fermecat ce-o sintetizează, aevea multe se îndreaptă, mulți se tămăduiesc sufletește iar amărăciunea în dulceață se preface, în vecii vecilor.

Trăia, în orășelul fără nume, un om ciudat de modest. Nu era limbut, dar era un meloman înrăit. Adesea solfegia, călare pe tonuri și semitonuri, în auzul trecătorilor, pe stradă „♪ Am un leu și vreau să-l beau“**⋆1** Însă când *scăpa hățurile* auzeai de la el „♪ Beau și vin, beau și rachiu ♪ Cât am de trăit**⋆2** nu știu“. Pe aceasta a lăsat-o mai discret pe urmă, fiindcă cineva i-a zis „Zi-mi cât bei și-ți spun eu cât mai ai!“ Însă nici bețiv nu era omul, decât împătimit după muzică bună și stil. De la o vreme însă, destinul l-a forțat să treacă de la cântecul de pahar, la dulciurile de borcan, ireversibil.

Începuse să cumpere borcane cu dulceață. Cumpăra, agonisea cu traista plină și pe nimeni nu deranja. Oamenii ori glumind, ori de sus privindu-l, îi dădeau și câte un borcan cumpărat de ei. Marketurile îi făceau și ele reduceri de preț. El lua politicos, cu mănuși, ce i se da, mulțumea și pleca.

A trecut vremea și lumea l-a uitat, fiindcă tot pe vremea aceea rețelele de socializare comentau vehememt politicile oneroase sau speculative ale multor bănci.

Când nemulțumirea populației crescu, crescu și numărul atacurilor armate contra sediilor de bănci. Erau zile de caniculă în care, dacă înainte se consumau băuturi reci, acum lumea se răcorea și mai tare, consumând știrile mass media despre noile jafuri la bănci. Filmele cu hold-up-uri erau devorate mai ales pe caniculă, iar vânzările de înghețată cu vanilie, ori ciocolată și de băuturi fresh scăzuseră dramatic.

De la o vreme, în localurile băncilor prădate, fără victime, invariabil, se găsea lăsat texul „Fără vărsare de sânge“, iar alături se găseau

două-trei borcane de dulceață aproape goale. Polițiile interstatale suspectau că bandiții puteau fi niște diabetici incurabili și iresponsabili, săraci, dar care, din prea mare iubire pentru familiile lor, doreau ca înainte de ultima comă diabetică să-și asigure financiar rudele. Această supoziție pornea de la o teză medicală, recent apărută, care demonstra că hiperglicemia instituțiilor financiare lacome deregleaza echilibrul glicemic al populației, accentuează tendințele eroice și spiritul inventiv al cetățenilor.

Din pricina aceasta, polițiștii au început să îmbrace halate albe, să facă liste peste liste cu cetățenii diabetici sau vulnerabili și dându-se drept personal medical, cutreierau din casă în casă cu chestionare de specialitate, ca să dea de urma spărgătorilor. Oamenii îi primeau, fiindcă ei veneau cu atenții, diverse mileuri croșetate și amabilitate fără brizbrizuri. Dar fiindcă erau acum așa de mulți în așteptare la ușile lor, populația le dădea bonuri de ordine și lega câinii, ca să nu le rupă din croială.

Când cozile albe – ale polițiștilor, firește – de la ușile oamenilor au reușit să se rotească de trei ori (fiindcă aceeași echipă *medicală* venea și de mai multe ori la aceeași adresă) s-a găsit, în orașul fără nume, la locuința cuiva, un beci plin cu borcane de dulceața. Poliția părea să fi descoperit o pistă bună.“

Pe parcursul audiției B.Ion a întors ecranul către Andri, ca să-i arate ceva, dar și-a continuat lectura. Ascultătorii Rapsodiei au mai mișcat *a dans* dar au rămas așezați. Acum Bunicul rulează pergamentul înapoi și le aduce la cunoștință:

— Deocamdată atât pentru seara asta, aș putea să mai vin mâine, dar nu sunt sigur.

Ascultătorii, cu Zanga în frunte, protestează:

— Știi ce?! Nu merge așa, citește mai departe! Citește!

— Pariez că au dat de șeful bandei, vreau să aflu! Citește, sau – cum ziceai – interpretează!

— Vedeți? Ne-a ademenit cu o Rapsodie întreagă și în schimb ne dă cu porția. Că-i arpegiu fermecat sau nefermecat, ceva nu e în ordine. Eu sunt curios să aflu ce urmează!

Bunicul le face semn să tacă:

— În seara aceasta în nici un caz, dar dacă vreți să mai ascultați ce urmează trebuie să negociem ceva, decise B.Ion.

Spălătoru spune șefului său:

— Mie-mi miroase a șantaj, ia mai bine să-și ia allegro concertul de aici și să se ducă! Vă pot interpreta eu mai departe un scherzo în Si bemol major.

— Nu așa, Spălătoru, vita lui taica, e bine să aflăm ce vrea, hotărî Zangabil.

— E o condiție măruntă, preciză Bunicul, clipind repede de trei ori. Puteți s-o îndepliniți.

— Daa... se face, se face.

— Ești hotărât? întreabă Bunicul.

— Să n-am parte de Rapsodie, dacă te mint, se angajează directorul institutului.

Acceptând promisiunea, Bunicul formulează rugămintea:

— Bine. Uitați, vă dau un text și notele muzicale și-mi cântați de fiecare dată și la plecare și la venire cântecelul acesta, începând de azi!

Întinde contraBunicului o partitură și toți se duc lângă Zangabil să o descifreze.

B.Ion se uita spre Andri care, ridicat din mijloc, i se adresează:

— Nu știu ce urmărești, dar aceștia vor totuși să mă ajute să-mi împlinesc aspirațiile.

Pe ton foarte scăzut el îi răspunde:

— Atenție Andri, cine nu recunoaște lumina, riscă să aibă parte de întuneric, iar „fiecare pom se cunoaște după roadele lui.“**†3** Singura mea cerere, ce-ți fac pentru seara asta, este să-ți amintești ce ți-am recomandat, când ne-am întâlnit la InCo.

Îi mai strecoară o foaie de hârtie și se întoarce spre grup să le spună:

— Deci, asta e condiția mea, aprindeți lampa, pe care v-am dat-o, și îmi cântați. Acum vreau să vă aud!

Unul aprinde felinarul, apoi toți se concentrează pe versuri și note. Odată cu Zanga încep să cânte, mai fals sau mai corect, după cum se pricep:

— „Mai vino seara*4 pe la noi, Ionele dragă (bis) ♪ Poarta e deschisă, lampa e aprinsă ♪ Mama s-a culcat, iar eu te-am așteptat…“

La sfârșit B.Ionel încheie:

— Bravo, acum plec, dar să știți că pe creanga aceea – le arătă pe fereastră arborele din față – va veni o ciocârlie.

Preocupat de o idee, Spălătoru insistă să ceară lămuriri:

— Ce limbă vorbește?

— Toate și toți vorbesc limba ciocârliilor, inclusiv autorul; e oficială, întărește Ionel.

— Noi nu credem că-i a lor. Dar de ce ar fi limba aceasta o comoară,*5 cum susțin ele?!

— Pentru că inițial ea a fost turnată în tipare aurite și-n cristale unice de cei care au onorat-o pe frecvențe înalte, precum păsările și ciocârliile înțelepte. Cei care nu i-au descoperit calitățile au mulat-o pe obiceiuri rele și pe…

— Atunci s-avem pardon, intervine Zangabil, noi n-avem nevoie de brățări, coliere, alte pietre rare, bogății și comori. Lăsați-ne în sărăcia noastră pe frecvență joasă! Ni-i suficientă *dulceața*, deocamdată.

— Eu vă las după Rapsodie, dar pe Bunici îi doare faptul că ați umplut planeta de încuiați.

— Nu-i adevărat, încuiați*6 sunt ignoranții, iar voi, Bunicii, înnebuniți lumea cu Basme paranoice, se revoltă Spălătoru.

— Adevărații încuiați sunt cei care nu știu să desfacă vrăjile. Pe unii i-ați amețit voi, iar alții s-au autovrăjit cu propriile lor doctrine și învățături omenești, iar voi, stihiile, îi țineți nedescuiați cu ochelarii și pâlniile voastre. Că au rămas în ignoranță, da, ai dreptate.

— Știi una?! Ciocârlia să facă bine, să doarmă la noapte! pretinse directorul.

— Fie și așa! promite Bunicul. Oricum seara n-o veți auzi vorbind. După zborul de zi, împreună cu suratele ei înțelepte, rămâne cu capul în nori și se scuză des:

„Limba noastră-i numai cântec*7 / Doina dorurilor noastre / Roi de fulgere, ce spintec / Nouri negri, zări albastre." Așa că vine doar să-l vegheze pe Andri și e mai bine să n-o provocați! Trilurile ei sunt grozave și ar putea să vă năucească. Noapte bună!

Trimiteri†* Cap.XI (3) Rapsodia de dulce
1. să-l beau* – temă a Rapsodiei lui G.Enescu. / 2. am de trăit* – din muzica populară românească. / 3. după roadele lui† – Lc.6.44 Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din mărăcini și nici nu se culeg struguri din spini. / 4. Mai vino seara* – cântec, Ioana Radu. / 5. o comoară* – Limba noastră-i o comoară ♪ În adâncuri înfundată ♪ Un șirag de piatră rară ♪ Pe moșie revărsată…- Poem Limba Noastră, Alexei Mateevici. / 6. încuiați* – Un Încuiat! Așa le zicem noi ăstora care habar n-au să facă vrăji! Harry Potter, J.K.Rowling. / 7. numai cântec* – Limba Noastră (imnul Moldovei), A.Mateevici.

(4) Între efecte și năluci

După plecarea lui Ion, Zanga și ciracii lui încă se resimțeau; mai fredonau ♪Mai vino seara", mai se schimonoseau sau mimau, spasmodic, mișcări din dansul anterior. Curând, nălucile observă altă consecință după audiție, că nu se mai pot dematerializa și rămân, deocamdată, captive planului fizic. În condițiile acestea s-au retras să se sfatuituiască, lăsându-l pe Andri singur. Au revenit apoi la el ca să vadă cum își face efectul cCp-ul în paralel cu Rapsodia.

De pe pat, unde Andri se afla când au intrat, i se adresează lui Zanga cu îndrăzneală:

— Am înțeles că ești director la institut. Ce faceți acolo?

— Cercetări științifice, antrenamente, lămuri directorul.

— Aha, aș avea și eu niște idei. Mă interesează să-mi pasezi mie funcția de director, fiindcă am ceva mai multă glagore ca tine. Tu poți rămâne comandantul trupelor tale.

Cu viclenie, directorul îi acceptă propunerea.

— Dacă vrei, mâine mergem acolo, dar vreau să-ți pui în buzunarul de la piept o felie de cozonac. E un consemn ca să te accepte locurile alea.

Andri se adresează, cu severitate, celui ce pare numărul 2 după director:

— Tu ești Spălătoru, vita lui tataia… natural că tot cercetător științific. Am auzit că matrozii tăi împing la sinucideri și că socotești pe toți terchea-berchea. Am visat că ai putere mai mare decât Zanga. Ești în stare să-l snopești în bătaie acum, ca să mă conving dacă el e tot un terchea-berchea?!

Spălătoru, deși are fascinația rece a privirii de șarpe ce încearcă să-ți înghețe sângele în vine, deținea la centură numai două salamandre. Privi, rânjind, către director.

Superior în grad, jupânul Zanga poate profita de statura lui alungită și osoasă dar flexibilă, căci se simte deranjat de ezitarea subalternului și mai ales de rânjetul lui. Cu iuțeală, îl țintește cu o lovitură perfectă, încât Spălătoru ajunge pe jos, în patru labe. Furia șefului nu e tocmai potolită prin aceasta, ar dori să-l lovească și pe Andri, dar gândește la riscuri și se abține. AntiBunicul prăbușit, își amintește experiența recentă de la casa Bușilă și-i zice șefului:

— 5 minute să-ți fie rușine!

Zanga receptează formula ca pe o izbitură; i se moaie picioarele și cade pe podea. Pentru o fracțiune de secundă el a avut viziunea lăuntrică a unei luptătoare care l-a lovit, iar acum, această percepție i se repetă și lui Spălătoru, concomitent.

— Sunteți amândoi niște terchea-berchea, spune Andri triumfător și preocupat de piciorul dureros.

În personalitatea lui se manifestau, alternativ, două stări antagonice. Acum, impasibil și dur, era din nou sub influența serului. Cealaltă nălucă și studenții, fiind în derută, nu se amestecă. După niște momente de tăcere, între cei căzuți are loc un dialog. Zanga, crispat, face efortul să-și revină:

— Uite ce?! Daca n-ai fi un bun tactician și priceput în arta militară, m-aș lipsi de un zgripțoroi ca tine. V-aș fi dat o lecție la amândoi, dar am văzut, mintal, o amazoană împotriva mea.

Spălătoru păstrează pentru el ce a simțit, își revine mai repede și se ridică de jos. Dar și directorul își revine înainte de 5 minute.

— Jupâne, zice Spălătoru, nu-ți dai seama de impertinența lui?! Vrea funcția de director, vrea să te snopesc că a visat el… are tupeu de dragon cu 6 salamandre, acesta. Pe de altă parte tu însuți l-ai programat, îndemnându-l să fie neînfricat și să inducă spaima în toți.

Zanga se ridică și caută explicații:

— El vrea să ne încăierăm. Se pare că Ionel l-a montat împotriva noastră cu imaginile de pe ecran.

— Așa e, Ionel ne băga pe gât spanac îndulcit și lui îi dădea informații pe ecran. E clar, altfel de unde știe el de *terchea-berchea*?! Jupâne, ce antidot i-ai administrat ? Ce-i aia ser cCp-?

Zanga se înseninează la chip și zâmbește larg:

— Că bine ai nimerit-o… Ăsta da tupeu, parcă e Coviscald. Înseamnă că și-a făcut efectul. Ați văzut măiestria mea?! Și-a însușit repede „Dezbină și domnește“ și-i plin de Nesimțire.

Umflat de satisfacție, Zanga le dă lămuriri complete:

— Substanța preparată de mine este antivaccin „citoCoviplasmic-negativ“. În genocidul acela, provocat la institut de Holbatlatine, a murit – între alții – și o stihie nesimțită și sluțită rău, pe care unii din voi o cunoașteați. O chema Coviscald. În laborator i-am luat corpul eteric, care la ea era o energie foarte puturoasă, și am reușit un condens. Am stabilizat condensul cu marijuana și conservant și a rezultat *Nesimțirea* ca antidot; antivaccin la dispozitivele de asalt ale Bunicilor. Dacă imbecilul acesta ne pune la punct, cu tupeu, înseamnă că am reușit experimentul. Maine aveam programat să-i mai injectez o doză. Mizerabilul de Ionel mi-a spart, dinadins, toate filolele, dar mai am o cantitate la laborator.

Amintindu-și iar de Rapsodie, Andri pune mâna la frunte, gânditor, iar Zanga îl chestionează:

— Văd că ai o foaie de hârtie, ți-a lăsat-o Ionel?

— Am văzut că Bunicul nu are gheare, răspunde Andri.

— Și cine a zis că are?!

— Spuneai că sunteți Oastea salvării din ghearele Bunicilor.

— Așa vine vorba; au sau n-au gheare, tot niște hodorogi ipocriți sunt, inclusiv mărunțelul de Ion. Venise ca un sărăntoc, să ne ceară de mâncare și în schimb ne îndoapă el cu spanac nefiert – vorba lui Spălătoru. Zi-mi, ce ți-a lăsat scris acolo!?

— Unul din voi a luat chipul unui Bunic și m-ați injectat forțat. Sunteți șerpi veninoși și broaște râioase.

Zanga, îngrijorat, le spune ciracilor:

— Nesimțire, nesimțire dar văd că are curaj blestematul. Să nu-i fi lăsat Bunicul vreo armă.

Spălătoru privește spre fereastră și anunță:

— Jupâne, pasărea de afară pare că a adormit.

— Stinge-ți lumina și dați cu el de pământ! strigă Zangabil.

Unul din studenți apasă pe întrerupător. Imediat s-au aruncat la gâtul lui Andri.

Deși lovea și el, trebuia să-și protejeze piciorul. În această situație mai mult încasa decât lovea. S-au oprit repede datorită unor bătăi de aripi în geam. Pasărea a împins fereastra și a intrat pe pervaz ciripind.

— Asta e Ciocârlia,***1** strigă un student și aprinse lumina să vadă.

Andri a întins mâna după foaie și a citit:

— „Cu glas de aur și triluri inconfundabile, Rapsodii din Rapsodiile Bunicilor Cuminți au fost cântate încă de la primele foșnete de frunze, de către ciocârliile înțelepte."

Nu a fost nevoie să continue. Cântecul păsării a sporit în intensitate, iar membrii echipei lui Zangabil au reacționat, începând să danseze, frenetic. Ca să nu se facă de rușine cu o coregrafie modernă, neadecvată, s-au luat de după gât și umeri, în tradiție folclorică, onorând cu hora potrivită cântul Cicârliei, pe lângă patul lui Andri. Acesta începu să-și maseze piciorul și locurile dureroase; curând, simte că durerile-i dispar și cântarea îl înveselește.

Spălătoru, ținând de după umeri pe șeful său, îi explică:

— Cred că știu de ce pățim asta. Ne plăcea să declanșăm noaptea alarmele la mașini, să stricăm liniștea în cartiere; acum am alarmat o ciocârlie împotriva noastră și n-are nimeni vreo telecomandă să ne scape de ea.

După ce au dansat și chiuit minute în șir cu pasiune, pasărea a încetat să cânte și a zburat afară. Nici pe creangă nu a revenit, ci a dispărut. Dansatorii au căzut pe jos, gâfâind obosiți, iar Andri s-a sculat din pat, mai dificil, dorind să coboare scările la parter. S-a întâlnit însă cu B.Ion care revenise și zâmbea. Mângâindu-l părintește pe cap, bătrânul l-a întors în cameră și i-a pus pe masă un pachețel cu alimente, rugându-l să mănânce și să bea.

Trimiteri†* Cap.XI (4) Între efecte și năluci
1. Ciocarlia* – temă a Rapsodiei lui G.Enescu.

(5) Terapie cu Dulceață

Nu este un semn de sănătate să fii bine adaptat
la o societate profund bolnavă

Bunicul își exprimă regretul față de Zangabil și ai lui:

— Mă scuzați, am vrut să vă aduc și vouă câte o porție de jeratic, să mâncați, dar nu făcusem focul. La ora asta eu trebuia să fiu în pat. N-am apucat să aprind lemnele, să-mi pun boneta pe cap, să-mi fac rugăciunile și să mă culc în pace, când a venit ciocârlia să-mi dea de știre că v-ați obrăznicit. Se poate așa ceva?! Am crezut că-l lăsați în pace pe Andri și să vin mâine. Actele astea de indisciplină să nu se mai repete!

Amintindu-le condiția inițială, i-a pus, așa obosiți cum erau, să aprindă lampa și să-i cânte „♪ Mai vino seara pe la noi Ionele dragă". După ce i-au cântat, osteniți fiind, Bunicul i-a scutit de dansul ce venea automat pe lectură. A scos *eltrimul* și l-a setat iarăși pe concert, în surdină, a deschis pergamentul și le-a spus:

— Terapia merită continuată, ascultați:

„Hora morii

Deci, când cozile deghizate în alb, de la ușile oamenilor sau rotit de trei ori, atunci, de bucurie, s-a dat peste cap de trei ori și cel care

conducea ancheta, comisarul șef Dobrică, zicând Evrika! Ziariștii l-au privit condescendent și l-au întrebat:

— Se zvonește că unii polițiști au glicemia mărită de când cu această anchetă; erați în halat alb când ați descoperit ultimul suspect?

— Nu contează ce se zvonește. Rezervele de dulceață sunt foarte mari la cetățeanul găsit de noi. Poliția își face treaba în halat sau fără, cu diabet sau fără. Suntem acum în pragul unei victorii de palmares.

Consilierul în probleme financiare, responsabil cu cheltuielile de finanțare ale campaniei de investigație, prezent acolo, întâi și-a frecat bucuros palmele, apoi prudent a spus:

— Oare chiar terminăm cu risipirea banilor pe anchete în acest caz?!

Ostentativ, s-a scărpinat ușor în creștet, ca să fie pozat de reporteri.

Dobrică a întocmit repede un mandat de arestare și l-a săltat pentru interogatorii pe cetățeanul suspect. Arestatul a recunoscut că borcanele sunt ale lui, dar motiva că le-a cumpărat în scop de marketing.

Au luat amprentele de pe borcane și au constatat că nu sunt de la el, cum nu erau nici cele de la locul faptelor.

— De ce ai cumpărat atâtea borcane, ce marketing plănuiai?

— Am anticipat că va fi penurie de dulceață, și că voi câștiga bani buni prin revânzare, chiar cu garanția lor expirată. Prețul borcanelor va crește.

— Domnule Dulceață, sau cum vrei să te numim, nouă să ne spui adevărul!

— Vi l-am spus, dar văd că nu credeți. Nu mai adaug nimic, am nevoie de avocat.

— Bine, poți chema avocatul.

— Nu am avocat, voi da un anunț pentru angajarea cuiva.

L-au lăsat să dea anunț publicitar, dar a trebuit, în plus, să-și gasească secretari și secretare pentru că a primit sute de oferte. S-au găsit destui care să-și ofere gratuit serviciile, firme de avocați care aveau divergențe cu băncile și dezaprobau cămătăria modernă.

Numărul celor care voiau să-l sprijine era așa de mare, că ulterior s-au întrunit, la o hală dezafectată a fabricii de dulceață, sub denumirea „Avocații lui Dulceață“.

Acolo se ridicau la cuvânt, cetățenii, vărsându-și năduful:

— E adevărat că băncile dau și dobânzi pentru economiile depuse de clienți, dar cu dobânzile cerute la creditări, contractele și comisioanele impuse, ele au o mare problemă etică.***1** Când își propun ca

dobânzile să fie cât mai mari, iar profitul să însemne afacere de succes, ele practică PCCS, de fapt. În scurtă vreme devin, prin avariție, putred de bogate și putrede pe dinăuntru. Banii și creditul apar când aceste instituții financiare îi inventează, nepunând altceva decât o răspundere teroretică pe hârtie; creează bani și credite completând un registru.*2

— Așa... iar tu clientule, când nu vei mai putea acoperi dobânzile, umflate special de ei, te vei trezi, laolaltă cu alți păgubiți, învârtindu-te, rotindu-te în angrenajul morii lor de măcinat bani și persoane fizice. Vei fi ca în Hora Morii,*3 îți vor cere cămașa de pe tine, casa și în perspectivă îți vor lua pielea la tăbăcit pentru vânzare. Dacă poți, adaptează-te!*4

— „Argintul tău să nu ți-l dai lui cu camătă și pâinea ta să nu i-o dai ca s-o iei cu spor".†5 Instituțiile mai țin cont de morală? S-au înstrăinat și de oameni și de principii.

— În vechime s-a spus „Noi luăm bani cu camătă ca să plătim bir regelui, zălogindu-ne viile și ogoarele noastre".†6 În zilele noastre, practica ipotecărilor, a sărăcirii populației, cu participarea băncilor susținute de statul-rege s-a amplificat.

— Domnul Dulceață este acuzat de complicitate, poate curând va fi judecat, dar fenomenul jafurilor a devenit similar cu fapta bună. Noi trebuie să-l ajutăm pe d.Dulceață; propun ca simbol al asocierii noastre Borcanul cu dulceață ◙

Presiunea maselor pe justiție a crescut odată cu simpatia pentru Dulceață și eroul publicului a fost eliberat, declarându-se „Lipsă de probe". La scurt timp, rafturile cu dulceață din hipermaketuri au fost golite de cumpărători, iar d.Dulceața a început să vândă la supra preț, așa cum anticipase. Poliția era însă cu ochii pe el. Gospodinele aveau un rol deloc neglijabil, căci fierbeau fructe și preparau dulceață de casă pentru a suplini penuria din magazine și pofta musafirilor în halate albe.

Jaful băncilor avea și conotații de haiducie, fiindcă săracii primeau, ulterior, sprijin financiar de la jefuitori. Se dădeau spargeri și la firme de amanet. Cu toate că măsurile de securitate și supraveghere se perfecționau, în contrapondere apăreau tot felul de inovații în tehnica jafului, tot felul de articole de specialitate și antrenori care să inițieze pe cetățeni. Lumea îi angaja mai ales pe cei ce pretindeau că au 5-6 spargeri la activ.

Adesea era doar un pretext ca să organizeze conferințe și convorbiri pasionante, *stropite* cu vin, cafele, și... dulceață. Inamicul public era numit PCCS – Politicile de Cămătărie și Cumetrie cu Statul.

Din direcția internelor, ca o învoială tacită cu jefuitorii, polițiștii și paznicii nu mai purtau pistoale."

Trimiteri†* Cap.XI (5) Terapie cu Dulceață
1. problema etică.* – Isus Sirah 5.10 Nu te încrede în avuțiile câștigate pe nedrept, că nimic nu-ți vor folosi în ziua judecății. / 2. un registru.* – film, Zeitgeist Addendum, Bani și fără ei. / 3. Hora morii* – temă din Rapsodia Romană. G.Enescu. / 4. adaptează-te!* – Nu este un semn de sănătate să fii bine adaptat la o societate profund bolnavă. Jiddu Krishnamurti. / 5. iei cu spor† – Leviticul 25.37 / 6. ogoarele noastre† – Neemia 5.4

(6) Quis hic locus?

La acest moment Bunicul oprește lectura, setează *eltrimul* de pe masă și transferă imaginile de pe ecran într-o coloană holografică înaltă, la doi metri în fața lor, pentru o desfășurare mai realistă, oferindu-le un video fierbinte cu lumini, sunete și chiar senzații olfactive. Proiecția face o sinteză a corupției.

Între imaginile – pe care *eltrimul* are capacitatea să le transmită odată cu înțelesurile de conjunctură – interferă secvențe cu haiduci din vechime. Apucăturile profitorilor și decadența instituțiilor îi face pe răsBunici să nu vadă că pe fereastra deschisă a apartamentului a intrat o privighetoare frumoasă și s-a așezat în apropierea lor.

Zangabil ar dori, parcă, să localizeze mlaștina corupților, căci întreabă pe Bunicul:

— Ce loc este acesta?

Ciripind și atrăgând atenția tuturor, pasărea vrea însă identificarea lumii scufundate în mocirlă și amplifică întrebarea:

— Quis hic locus, quae regio, quae mundi plaga?***1**

Bunicului i se aprind ochii ca semn al unei trăiri lăuntrice și cu glasul subțiat de emoție repetă înțelesul de context al expresiei:

— Ce lume este aceasta, ce regat, ale cărui țărmuri?

Privighetoarea mai bate puțin din aripi, apoi zboară pe unde a intrat, lăsându-i pe toți să urmărească mai departe proiecția.

Se văd bancherii și lacomii sistemului, care țin de sub umbrela PCCS cârma finanțelor. Se disting iarăși abuzurile unor instituții, se simte lipsa de scrupule, dar și nevoia de sancționare în spirit justițiar, ilustrată acum și pe fond muzical, de *eltrim*:

> La drumul mare nu mai apare ♪ Să mai omoare câte-un ciocoi ♪ Să ia toți banii pentru țăranii ♪ Pentru sărmanii plini de nevoi ♪ Unde s-au dus, când au apus ♪ Anii de sus ai gloriei lor? ♪ Unde-s pistoalele? Unde-s pumnalele? ♪ Caii și flintele haiducilor?***2**

Apoi, peste vechea *frescă*, se toarnă alta nouă; imaginile se unifică într-un alt șir, reformulat, cu prădători prădați și mâini caritabile care împart înapoi, de unde se luase. Andri se înfioară de plăcere. Nălucile și studenții, îndreptându-se, cântă nostalgic pentru haiduci, saltă ritmic și strigă:

— Miroase a praf de pușcă.

Andri îl descoase pe Bunicul:

— Cred că prima ciocârlie ai fost tu, dar pasărea aceasta cine a fost?

— Prima am fost eu. Vor mai veni altele. Adesea nici noi nu știm cine sunt ele, dar privighetoarea e foarte probabil să fi fost buna Bunică a Bunicilor cuminți. A invitat la luciditate „Quis hic locus? Pe ce lume ne aflăm cu așa apucături?! Oare nu vrem să ne dăm seama cât de departe suntem de împărăția cerurilor?“

Când tot montajul de imagini seamănă cu talazurile unei ape (semnificând lumea) ce-și cheamă curenții (valorile condiției umane), ca să nu smulgă din țărmuri (morala publică), se vede o stea în zbor ce poartă efigia Marelui Bunic, care, instantaneu, irupe într-o jerbă de steluțe; o binecuvântare cu lumină peste creștete și umeri.

Până să-și dea seama răpitorii că ei, de fapt sunt de stânga și se entuziasmează alături de tabăra anticorupției – de dreapta, pe Zanga îl ia gura pe dinainte și întreabă, în numele ciracilor săi:

— Noi cum facem să avem parte de efigii ca aceea, ca să...?!

B.Ionel înțelege, încetinește curgerea imaginilor și, micșorând volumul sunetului, îi răspunde:

— Eh, aveți un traseu cam lung, jupâne. S-a cronicizat***3** starea voastră și fără o hotărâre fermă, tămăduirea e grea, grea de tot. Ia priviți pe fereastră, ciocârlia care s-a așezat pe creanga aceea!

Prin fereastra întredeschisă, o măiastră cicârlie a început să cânte, în paralel cu proiecția, așa ca să audă și visătorii eterici:

> ♪ La steaua care a răsărit ♪ E-o cale-atât de lungă ♪ Că mii de ani i-au trebuit ♪ Luminii să ne-ajungă.***4**

B.Ionel revine:

— Deși steaua nu s-a stins, impresiile după Bunicul au rămas. Dorul ar putea fi regăsit, ca să vă dea aripi să zburați către zenit. Ascultați ce intonează:

> ♪...când al nostru dor ♪ pieri în noapte-adâncă ♪ Lumina stinsului amor ♪ Ne urmărește încă.***5**

— Mai trebuie și altele; de exemplu, cântul acela pe care voi l-ați transformat într-un marș agresiv „De va veni la tine vântul". De ce *vântul răzbunării* și nu al milostivirii Bunicului?!

B.Ionel tace un pic apoi pronunță o rugăciune:

> Oh, Bunicule, de va veni la tine adierea recunoștinței noastre. Oh, Bunicule, de va veni la noi vântul înțelepciunii Tale, așa ca să avem lacrimi de iubire în colțul ochilor noștri obosiți de așteptare...

— Ce ne facem noi cu manierele astea ale voastre și cu pasiunea călătoriilor prin beznă?!

Se aude iar ciocârlia:

> ♪ Învață de la vierme că nimeni nu-i uitat ♪ Învață de la nufăr să fii mereu curat... ♪ Învață de la soare ca vremea să-ți cunoști, ♪ Învață de la stele că-n cer sunt multe oști.***6**

Bunicul lasă proiecția într-un soi de ralanti odihnitor, fără o deformare a calității de imagine și sonor, ca să permită meditației interioare un minim de impuls pozitiv și, discret, îi spune lui Andri că îl vede încă legat de răpitorii lui, din pricina oscilațiilor sale psihice. L-a rugat să rămână pe etaj, la acel apartament, pentru că urmează să vină altă ciocârlie să îl vegheze. Datorită ferestrelor mari ea va vedea totul, iar antisocialii nu-i vor face nici un rău. Andri i-a mărturisit că uneori are un curaj nebun, iar alteori simte frică**⋆7** de entitățile ancorate în teluric.

Cu blândețe, Bunicul l-a povățuit așa:

— Să nu te temi!**†8** Indiferent ce frică am avea, trebuie să luptăm cu spaimele noastre, fiindcă „nu este binecuvântată decât frica de Bunicul". Dacă îți este frică de altceva, înseamnă că nu ai încredere în El. Dar conștiința trebuie s-o ai curată. În primejdia de a-și pierde viața, când vede moartea apropiindu-se, este înțelept acela care se încredințeză Marelui Bunic, ce vede și știe totul, și-i declară „Indiferent că mor sau trăiesc, eu dragostea Ta să nu o pierd."

Dacă va face așa, atunci își va salva sufletul."**†9**

— Este minunat ce-mi spui.

— „Să nu-ți fie niciodată teamă, am să fiu întotdeauna lângă tine."**⋆10**

Trimiteri†⋆ Cap.XI (6) Quis hic locus?
1. plaga⋆ – Hercules Furens, Lucius Annaeus Seneca. / 2. haiducilor⋆ – Amintire cu Haiduci ♫ Valeriu Sterian. / 3. S-a cronicizat⋆ – Boală (sufletească) lungă, moarte sigură. Zicală. / 4. Luminii să ne-ajungă⋆ – poemul La Steaua, M.Eminescu. / 5. Ne urmărește încă⋆ – ibidem. / 6. multe oști⋆ – Învață de la toate, Rudiar Kipling. / 7. simte frică⋆ – Nu te teme niciodată de umbre. Ele arată doar că există lumină în apropiere. Gary Sinise. / 8. Să nu te temi!† – Iezechiel 2.6 Dar tu, fiul omului, să nu te temi de ei și de cuvintele lor să nu te sperii, deși ei vor fi pentru tine spini și ciulini, și ai să trăiești între ei, ca între scorpii; să nu te temi de cuvintele lor și de fața lor să nu te sperii… / 9. sufletul† – Matei 16.25 Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla. / 10. lângă tine⋆ – …Mă trezesc cu o senzație de beatitudine, ca și cum mi s-ar fi dat un cec divin în alb. Ușa interzisă. Gabriel Liiceanu.

(7) Oferte de căsătorie

B.Ionel a întrerupt proiecția și a continuat lectura:

„Hora lui Dobrică

Ancheta trena deoarece polițiștii erau bulversați de o noutate: la locul furturilor apăreau texte asemănătoare „Fără violență“, dar între borcane erau acum și unele cu miere de albine.

Anchetatorii se strângeau în jurul borcanelor și consumau ce mai rămăsese, pretextând că trebuie să intre, prin aceste proceduri, în mintea și gândurile infractorilor. Comisarul șef Dobrică punea un fond muzical și solicita, tuturor colaboratorilor la anchetă, să țină isonul cântării și să se cuprindă de mâini, ca să se sudeze legătura mentală dintre ei, iar fluxul ideilor să devină puternic și incisiv. Închiși în cerc, ei căutau să definească profilul psihologic al infractorului și mobilul profund al repetatelor jecmăneli. Fiindcă linia melodică, devenise cerc, procedeul a fost denumit Hora lui Dobrică.***1**

„Am dat-o în bară, fiindcă trebuie să cercetăm asociațiile de apicultori și vânzătorii, care sunt numeroși“ spuneau ei, hidratându-se cu ape minerale, ori sifoane foarte acidulate.

Peste așteptările lor a fost când au apărut Borcanele de Amenințare. Aceasta însemna că un client, nemulțumit de politica montară a unei bănci, își scria nemulțumirea pe o coală A4, se ducea la oricare ghișeu și o lăsa acolo, împreună cu un borcan aproape gol de dulceață sau miere. Unii clienți nici nu mai scriau petiția, lăsând, simplu, borcanul pe ghișeu.

Directorul instituției primea sesizarea, solicita secretarei o linguriță și consuma restul de dulceață sau de miere, discutând pe seama avertismentului cu consilierii. Spre surpriza lui, și consilierii scoteau pâine și lingurițe și consumau din alte borcane „Cum, și voi ați primit petiții?“ „Da domnule director, biroul nostru e plin de borcane; riscăm un diabet sever“.

Mulți clienți semnalau o nemulțumire mai mică, lăsând la ghișeu doar ambalajul unei ciocolate, împreună cu o bucățică din ea.

Aluzia putea să însemne nemulțumire, dar putea să însemne și avertizare de hold-up. Paza instituției se întărea imediat.

Poliția avea cheltuieli pentru campaniile de investigații, dar erau suportate de corpul bancar. Acesta prinsese teamă de amploarea

> fenomenului. Directori, președinți și propietari căutau asistență medicală, fiindcă prezentau des broboane mari de transpirație pe frunte, vizibile până noaptea târziu. Contra unor sume de bani medicii lor divulgau presei faptul că somnul pacienților în cauză, nu era unul liniștit. Toți aveau coșmaruri cu hold-up-uri și faliment, ori cu deponenți care-i fugăreau pentru abuzuri sau înșelăciuni.“

O nouă întrerupere, Bunicul își strânge puținele lucruri și coboară la parter.

Viclenele gazde au coborât și ele, au cântat de plecare Bunicului și acesta s-a dus. Zanga regreta că nu a reușit să-i mai facă o injecție lui Andri și estima pericolul de a-l pierde definitiv datorită Rapsodiei. Ei înșiși și-au analizat entuziasmul trăit la vizionarea aceea și riscul de a se preschimba în zombi. După sfatul ținut, studenții au dat o idee directorului, care se va concretiza la revenirea Florelei. Fiindcă ea nu știa ce se petrecuse acolo a fost pusă în temă și i s-a cerut să meargă la Andri. Florela a bătut la apartamentul lui și, după ce i-a deschis, l-a rugat să-i vorbească de acolo, din ușă, fiindcă se jenează să intre. În fapt, dorea să nu fie văzută de ciocârlie. Ca o sărmană și nefericită, i-a explicat cât de zbuciumată sufletește este și ce speranțe își pune în Andri, s-o scape. Ca urmare – știind și că soția lui nu mai trăiește – i-a promis o inimă disperată, dar tandră și iubitoare și i s-a oferit de soție. Bietul Andri, frământat interior de conflictul între bunul său simț și nesimțirea★**2** lui Coviscald, i-a răspuns că se va gândi la aceasta. Ea l-a mai rugat, cu drăgălășenie de căprioară, să nu-l înștiințeze pe Bunicul despre întâlnirea lor, iar el a consimțit. După ce a închis ușa în urma ei, s-a întins pe pat, a gândit la cuvintele Bunicului, la proiecție, și-a amintit de privighetoare, apoi a văzut ciocârlia, așezându-se de veghe pe creanga falnicului arbore, și a ațipit.

Într-o viziune, interioară de data aceasta, pe ecranul minții a avut un vis: Privighetoarea luase forma unei minunate doamne,

care ținea în mână un sceptru împodobit cu flori, iar în fața ei se afla B.Ion, care îi vorbea:

„Prea Nobilă Doamnă a constelațiilor cerești, vă fericim.**†3** Iubirea ce aveți pentru noi face parte din cea mai înaltă strategie, pentru că este comuniune cu Bunicul Bunicilor. Îți mulțumim că-i dai curs, ca să ne îndreptezi pe cale. Tu ești visul cel de aur al omenirii amăgite de rău și sărăcită în virtuți. Dăruiește-ne, preafericită stăpână, mângâierea ta de Mamă, binecuvântarea de Bunică și mila ta de Împărăteasă! Te fericesc și eu, prea luminoasă apariție, în nocturna mea existență. Bucură-te tulpină de lumină,**⋆†4** Bucură-te toiag cu floare,**†5** Bucură-te mireasă, întemeietoare de nesfârșită rugăciune!“

Când înfățișarea doamnei s-a modificat într-un diafan stâlp de lumină,**⋆6** imaginea a diminuat, iar Andri a deschis ochii. Profită să se roage puțin Bunicii, pentru el și menirea lui. După aceasta reluă mental planurile personale… și adormi cu gândul la prietena sa.

⋆ ⋆

În seara aceleiași zile, când Bunicul a revenit, ciracii au aprins lampa și i-au cântat:

> ♪ Mai vino seara pe la noi, Ionele dragă ♪ În pădurea rară, mândra⋆7 stă-n cămară, ♪ Plânge se omoară, că Ionel se-nsoară…

La sfârșit Bunicul i-a felicitat:

— Bravo, bravo, văd că ați făcut progrese; nota 10 la impresia artistică.

— Dar vrei să te însori, cumsecădenia ta? se interesează jupân' Spălătoru cu ironie.

— Nu vreau. Cine te mai ia la vârsta de 67o de ani, cât am?! Dar am auzit că ați cântat „mândra stă-n cămară“?!

— Așa e cântecul pe care ni l-ai dat, zise Zanga..

— Ești hoțoman… cântecul îl știu, dar vreau să cunosc pe *mândra*.

— Nu avem nicio *mândră*, iar eu nu vreau să mă însor.

— Tu, Andri, vrei să te însori?

— Nu prea vreau Bunicule.

— Poate mă răzgândesc și mă însor eu, dar dacă nu-mi arătați pe *mândra*, nu vă mai citesc Rapsodia. Cum o cheamă?

Zangabil își dădu seama că nu are încotro și strigă:

— Florelaa!

— E o domnișoară grozavă, Bunicule, aprecie Andri.

Stingherită, aceasta apare, iar Bunicul o pețește, în manieră personală, clipind de trei ori și privindu-o cu intensitate:

— Florela, văd că ești proaspătă și mândră că o capodoperă din bronz sculptat. Eu am 670 de ani, vrei să te măriți cu mine?

Se vede că domnișoara suportă greu întrebarea și-i pare indezirabil vreun măritiș. Tace, dar puțin câte puțin se schimonosește la față, se urâțește, iar corpul ei își pierde trăsăturile senzuale. Atunci, cu multă acreală și cu un timbru al glasului complet schimbat, răspunde:

— Cu dușmani ca tine nu m-aș mărita nici în joacă.

Andri e șocat, însă nu și B.Ionel:

— Andri dragă, o cheamă de fapt Falmonelia și e contraBunică. Abilitățile ei sunt praștia, proiectilele și modificările corporale. Ajută năluci ca ea, să se transforme în mârțoage și alte dobitoace. Are capacitatea să transfigureze *lutu-i eteric* în fetițe seducătoare, însă nu e singura dintre stihii care poate asta.

Îți dai seama de tupeul jupânesei Falmo? Are 321 de ani – e în regres și la înfățișare – dar încă mai calcă a domnișoară și vrea să se mărite cu unul de 65. Deși părea o tânără ispititoare, ai fi avut parte de o multicentenară dezagreabilă. În glumă s-a spus „Când o femeie îți dăruiește inima n-ai cum să scapi și de restul“,***8** dar Falmo nu-ți poate da nici măcar un trup îmbălsămat. Andri, nu sunt de acord s-o iei pe Falmonelia în căsătorie, n-are agoniseală,**†9** ci doar *datorii* care o apasă și care te-ar afunda adânc în mocirlă. Își justifică nefericirea, spunând că alții au făcut din viața ei personală o dramă, și așteaptă, dacă se poate, să i se plângă de milă. Dar ea e pregătită să aducă nenorocire la cât mai mulți.

Zanga hohotea de râs și-i molipsise și pe ai lui. Falmo turba, că s-a demascat, revenindu-și la adevărata înfățișare și că asculta acest nesuferit denunț. Parțial se întâmplase și pentru că, lăuntric, simțise un atac din partea unei neidentificate amazoane. Nu mai arăta nici pe departe ca Florela cea ispititoare. Ar fi devenit violentă, dar dacă directorul cu 4 salamandre nu putea face nimic, ea trebuia să se abțină. Odată reîntoarsă în această casă, nu mai reușise să se dematerializeze și să plece, ci fu constrânsă, ca și companionii ei, planului material.

Zangabil devine serios și presează:

— Gata cumsecădenia ta, ți-am cântat „Mai vino seara" așa cum ai dorit, acum lasă trăncăneala și continuă Rapsodia, nu ne mai fierbe!

— Doar un minut să-mi pregătesc *eltrimul*, ceru Bunicul și adăugă:

— Pe voi nu vă fierb, dar am să rog pe cineva, odată, să vă facă o fiertură mai bună ca spanacul, ca să mâncați mai sănătos. Jeraticul cam îmbalonează.

Spălătoru, ca și cum și-ar schimba atitudinea, îi explică lui Falmo, de ce sunt ei curioși pentru lectură și cum a decurs acțiunea până la acel moment. De fapt dorește, cu viclenie, să extindă și asupra ei efectul de Rapsodie, resimțit în ceata lor.

Trimiteri†⋆ Cap.XI (7) Oferte de căsătorie
1. Hora lui Dobrică⋆ – Temă din Rapsodia Română, George Enescu. / 2. și nesimțirea⋆ – Dacă vreodată, în viață, nesimțirea te-a pus la adăpost, să n-o feliciți, ca să nu rămână cu tine! / 3. vă fericim† – Luca 1.48-49 și a zis Maria ...iată, de acum mă vor ferici toate neamurile. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic și sfânt este numele Lui. / 4. tulpină de lumină⋆† – Bucură-te Tulpină de lumină a Rugului nemistuit!.. Bucură-te Toiag cu floare întru a inimii călătorie!.. – Acatist Rugul aprins, p.Daniil Tudor / Iesire 3.2 Iar acolo i s-a arătat îngerul Domnului într-o pară de foc, ce ieșea dintr-un rug; și a văzut că rugul ardea, dar nu se mistuia. / 5. toiag cu floare† – Numerii 17.8 Iar a doua zi a intrat Moise și Aaron în cortul adunării și iată toiagul lui Aaron, din casa lui Levi, odrăslise, înmugurise, înflorise și făcuse migdale. / 6. stâlp de lumină⋆ –31 martie 2011, Coasta de Fildeș. Fenomen în

același loc, înainte de apariția Mariană din 20 aprilie. / 7. mândra* – vezi Cap.XI (3) T.4. / 8. și de restul* – citat, John Vanbrugh. / 9. n-are agoniseală† – Pilde 4.7 Iată începutul înțelepciunii: Agonisește înțelepciunea și cu prețul a tot ce ai, capătă priceperea.

(8) De la audiție la pasiune

Bunicul reluă:
— Vă scutesc de dans, deocamdată. Ascultă și tu jupâneasă!

„Ipoteca pe pâine

Bancherii și propietarii corpului bancar nu se potoliseră. Pretextând îmbunătățiri în relația cu clienții au adus modificări în politica de funcționare, însă au rămas orientați pe cămătărie și abuzuri. Acum ei creditau populația dar luau și sudoare de pe fruntea clientului.

„Dumneata împrumuți zeci de mii de parale de la filiala noastră. Îți dăm suma, dar ne oferi și 3 picături de sudoare, căci conține ADN-ul dumitale. Asta ca să nu se spună că ești trântor și nu muncești. Nu mai ipotecăm propietăți. Sudoarea clienților harnici garantează suma creditată, așa că semnezi contractul pentru ea!".

În situația în care clientul nu-și mai putea plăti ratele și dobânzile, i se recolta, periodic, conform clauzelor contractuale, sudoare și iar sudoare, în valoarea creditului, până amortiza suma datorată. Pentru ca să transpire abundent, el făcea ore suplimentare de muncă intensivă în favoarea băncii, până achita, picătură cu picătură, valoarea sumei restante.

La baza acestei ingenioase manevre financiare stătea versetul „În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce."**†1**

Dar, pentru băieții deștepți din sistem, citatul se metamorfozase „Din sudoarea feței tale noi îți vom mânca pâinea, până te vei întoarce în pământul din care ești luat, căci banii de pâine sunt ai noștri, iar pământul este al tău."

Noua politică bancară a fost aspru criticată în proxima adunare la hala fabricii de dulceață. Avocații lui Dulceața au ținut o conferință interactivă. S-a ridicat un avocat și a propus o soluție:

— Pentru a-și proteja picioarele oamenii au nevoie de ciorapi, șosete. De ciorapi se puteau lipsi mai ales oamenii săraci, care foloseau obiele,*2 înfășurându-și tălpile. Însă ciorapii au devenit extrem de importanți, fiindcă pot avea o funcție și mai utilă decât protejarea lăbuțelor, o funcție aproape providențială în societatea noastră coruptă.

Dacă pe plan personal tot nu ți-ai găsit fericirea, ciorapii pot fi umpluți cu bani, acasă, așa ca să nu-ți mai lași economiile pe seama cămătarilor moderni, care sunt unele bănci."

Conferința fiind și online, imediat a apărut, pe site, textul următor

„Dacă, totuși, banii pe care îi deții sunt jefuiți de la ei, se pun numai în ciorapi murdari, fiindcă sunt din camătă (banii, nu ciorapii). Dacă îi îndeși în ciorapi curați, aceștia vor începe să miroase greu. Mirosul provine de la camătă, inginerii financiare, politici de marketing șiret și abil, ș.a. Ar trebui ulterior să-i spălați. Dacă nu știați, așa procedează băncile."

Atunci a aflat publicul că acestea găsiseră soluția la acuzațiile de spălare a banilor, sau complicitate la spălare, formulate împotriva lor. Celor din corpul bancar le devenise clar că banii din camătă, corupție și escrocherii, căpătau un miros neplăcut. Dar observaseră că ciorapii, care preiau din mirosul picioarelor, pot prelua și de la bani. S-a hotărât imediat introducerea banilor din tezaur în ciorapi (sau obiele la băncile mai sărace) și apoi în seif. Ulterior, banii erau scoși, în taină, iar ciorapii dați la spălat. În felul acesta spălarea banilor fusese înlocuită cu spălarea ciorapilor. Controalele autorităților găseau, mai mereu, banii din seif curați și fără mirosuri neplăcute.

Poliția continua să facă arestări, iar anchetele se suprapuneau. Oamenii evitau să folosescă expresia „Ești o dulceață", fiindcă ajunsese similară cu instigația la infracțiune; puteai fi pârât și, repede, încătușat. Doar copiii neglijau acest pericol; ei își doreau ca la maturitate să se facă spărgători de instituții financiare iresponsabile și salvatori de neam.

Un ziarist a dat publicității un interviu, luat sub anonimat, unei persoane cu simț cetățenesc, care tocmai revendicase un hold-up:

„Câți bani ai prădat?“ „Oricum mai mult decât m-au țepuit ei pe mine; a fost o faptă bună de-a mea și de-a prietenilor“ „Dar nu este o nedreptate să puneți mâna și pe banii unor clienți nevinovați, în felul acesta?“ „Nu, fiindcă ne-am luat măsuri de precauție, să aflăm că toți clienții aveau depunerile asigurate“ „Bine, dar ce măsuri v-ați luat ca să nu se petrecă vărsare de sânge? Mi-ai mărturisit că poliția a găsit un cadavru, după atacul vostru?!“ „Eu și colegii, în momentul atacului, aveam pistoale de jucărie, nu arme de foc; funcționarii lor au folosit însă un tertip cinematografic. Au înlăturat afișul lăsat de noi „Fără violență“, au adus de la morgă un mort și l-au depus acolo, încercând să ne compromită în fața opiniei publice. De aceea am ales să dau interviu unui ziarist.“ „Ai spus că entitățile bancare practică o cămătărie modernă, vreți ca ele să dispară de pe piață?“ „Nicidecum; sunt și bănci care au dobânzi rezonabile, îți poți consulta gratuit soldul la bancomatele lor, ș.a . Altminteri, cum e asta să fiu taxat, când vreau să văd cât am în buzunarul meu, adică în contul meu curent?! Sau, când verific dacă înregistrările lor au fost corecte, să plătesc taxa? Este pungășie și insolență. În fine, sunt unele care modifică ratele și procentele unor credite fără să ne anunțe, adică schimbă regulile în timpul jocului, jefuiesc pe față, sub oblăduirea PCCS. Băncile se îmbogățesc și trăiesc din sudoarea⋆**3** cetățenilor. Unele își corectează din defecte, de ochii opiniei publice, și peste câteva luni – păcatul societății moderne – se fac că plouă, reintroducând taxele, reîncălcând propriile reguli.“ „Ce veți face cu banii luați?“ „Ne vom plăti unele datorii și vom face, între altele, acțiuni caritabile. Mai bine așa, fiindcă altminteri banii lor s-ar scurge spre cei care nu fabrică bunuri.“⋆**4**

În final, persoana și-a acoperit nasul și gura, cu un filtru medical și a scos un ciorap umplut cu bani, adus din seiful prădat, drept corp delict ce demonstra că banii stocați acolo nu apucaseră tainica decontaminare. Cât timp ziaristul s-a ținut de nas contra aerului sufocant, omul a scos banii și a lăsat ziaristului ciorapul puturos, ca mărturie.

În privința spargerilor, investigațiile poliției începeau să înmugurească rezultate, prin noile dovezi strânse, care-l incriminau tot mai mult pe d.Dulceață.

În vremea în care comisarul Dobrică a început să cânte dintr-o partitură „Mugur, mugurel ♪ Ia fă-te mai măricel…!⋆**5** poliția a reușit să afle că Dulceață era cetățeanul modest care cumpărase borcane din provincie, iar acum locuia în alta localitate. Erau gata-gata să-și

reformuleze acuzațiile împotriva lui, însă lucrurile s-au complicat și le-au scăpat de sub control. Momentul a fost acela când…“

Oprind lectura, ascultătorii au devenit gălăgioși și necruțători; erau puși pe scandal, dar s-au liniștit repede, fiindcă Bunicul le-a făcut o nouă proiecție.

Au putut vedea un jaf ingenios cu făptași costumați în haiduci. Muzica de fond le-a înfierbântat din nou temperamentul și tânjind după „anii de sus ai gloriei lor“ sau ridicat să cânte și să joace pătimaș, fără complexe:

„♪ În codrul verde nu se mai pierde ♪ Nu se mai vede urmă de cal… ♪ Unde-s pistoalele Unde-s pumnalele? ♪ Caii și flintele haiducilor?“**★6**

Falmonelia uitase de experiența amară și dornică de petrecere *săltăreață* s-a ridicat și l-a invitat pe Andri la dans. El a refuzat:

— Nu, nu dansez, du-te și „dansează ca și când nimeni nu te-ar vedea.“**★7**

Trimiteri†★ Cap.XI (8) De la audiție la pasiune
1. te vei întoarce† – Facere 3.19 / 2. foloseau obiele★ – odinioară în zonele rurale din România – bucăți de pânză pentru picioare. 3. trăiesc din sudoarea★ – O noapte furtunoasă. ILCaragiale. …să nu mai mănânce nimeni din sudoarea bunioară a unuia ca mine și că dumneata, care suntem din popor. / 4. nu fabrică bunuri★ – „Când vei constata că, în scopul de a produce, trebuie să obţii aprobarea celor care nu creează nimic“, „Când vei observa cum banii se scurg spre cei care nu fabrică bunuri, ci favoruri“, „Când vei înțelege că o mulțime de oameni se îmbogățesc prin luare de mită și influența lor e mai eficace decât munca ta“, „Cand vei constata că legile nu te apără contra lor, ci, tocmai invers, ei sunt protejați împotriva ta“, „Când vei descoperi că este răsplătită corupția, iar onestitatea devine un sacrificiu de sine“…Atunci vei putea spune, fără teama de a greși, că soarta societății în care trăiești este pecetluită. (Zinovievna Alissa Rosenbaum) Ayn Rand –1950) / 5. Ia fă-te mai măricel★ – Mugur, mugurel, temă din Rapsodia Romană. G.Enescu. / 6. haiducilor★ – Amintire cu Haiduci, Valeriu Sterian ÷ vezi și Cap.XI (6) T.2 / 7. te-ar vedea★ – Satchel Paige.

(9) Explicațiile Bunicului

Solem quis dicere falsum audeat

Văzând cât de posac este Andri și că psihicul lui înregistrează totuși minusuri Bunicul îl întreabă:

— Cum ai dormit după ultima noastră întâlnire?

— Bine. Te-am visat, Bunicule, dar am visat și pe Virginia; te rog să-mi vorbești de ea.

— Sufletele, adesea, se întâlnesc prin somn, pentru că se desprind de trup.

— Rețin că nu eram singuri și că am întrebat pe cineva, de ce a fost nevoie de Rapsodie? Acela mi-a răspuns, cu bunăvoință „Ca să-ți dea forța să depășești uneltirile răsBunicilor în misiunea ta, iar pentru ei ca să-și tempereze elanul distructiv. În plus, pentru că văd, aud și nu înțeleg,**†1** sunt nevoiți să danseze după cum le cântă ciocârlia, și să-și accepte limtele". Virginia a completat „Totuși mesajul mai puțin contează pentru ei, mai important este pentru masa elevată**†2** în care suntem încorporați noi".

Când mi-a spus asta, mi-a venit s-o sărut.

— Da, dragul meu, și Virginia a aflat de Rapsodie iar tu ai primit niște precizări care-ți sunt de folos. Știu că, sporadic, ai mai invocat puterea Împăratului nostru. Dar, în ordine strategică, de acum înainte, să nu mai neglijezi pe fiica Lui, pe Bunica. Adică în timp ce mulți slujitori ai Lui suspectează influența vicleană a antiBunicilor – decât să admită protecția ei,***3** devenită clară ca lumina zilei – tu să-i cauți îngăduința!**†4**

Îngrijorarea lor privind amăgirile este ca o frescă pe care o țin umedă, fiindcă au predilecția scenelor cu balauri; frica de antiBunici să le fie pururea proaspătă, ca să zugrăvească altora coșmarurile lor. La neîncrederea privind rolul pozitiv al Bunicii, contribuie erorile doctrinare, dar „evidențele nu pot fi contestate."***5** Li se pare că sunt în echilibru cu emoțiile, însă-s ghidați de o rațiune rece, ca să creadă așa, iar prejudecățile și frica**†*6** i-au înlănțuit și le-au afectat, cu mult înainte, discernământul.

Mărturisirile ei,*7 testate†8 și evaluate greșit,†9, sau în raport cu alte erori, îi aduce înapoi la starea deja formată, prin care îi incriminează pentru semne și minuni pe antiBunici, iar scoaterile din context†10 se ivesc și curg apoi, de la sine.

Ce-ți mai face piciorul?

Abia atunci Andri luă cunoștință, cu satisfacție, că umflătura de la picior dispăruse.

Bunicul i-a zâmbit, a lăsat proiecția exterioară să se desfășoare, și i-a făcut câteva pase cu mâinile, pentru întremare, apoi i-a șoptit, îndemnându-l să-și amintească ce bine s-a simțit la InCo, după trezirea lui Robi. În sfârșit, l-a făcut atent la ecranul *eltrimului*, aparat care putea îndeplini mai multe funcții, concomitent.

— Privește, Andri, tu ai mai neglijat-o, dar Virginia nu te-a uitat și iată cum s-a luptat pentru tine, ca o amazoană.

El urmărește în imagini, impresionat, încercările extreme prin care a trecut ea, ca să-l apere, situațiile în care viața ei a fost în pericol. Deși rănită, extenuată, nu a cedat în fața unei faune dezlănțuite să distrugă pe Andri și iubirea lor.

Bunicul continuă:

— Ai perceput-o ca pe o copilă dar e femeie și încă una plină de virtuți și cu suflet curat. Dușmanii tăi puteau să-ți facă și mai mult rău, dar ea le-a secătuit puterile.

Și-a terminat misiunea iar acum se roagă pentru tine, pentru Teo și cei apropiați.

Andri lăcrimează, ascultând glasul Bunicului și văzând imaginile.

— Mulțumesc că m-ai trezit. Cer iertare pentru împietrirea mea… De fapt, cu ce m-au injectat?

— Cu un antivaccin preparat de ei. Un fel de vitriol pentru personalitate, care ți-a coborât frecvența și ai cam fost la discreția lor.

— Îmi dau seama că nu trebuie să mă mai las amăgit de aceștia, ca să n-o întristez pe ea, călcând în picioare chemarea pe care o am pentru mase. A avut dreptate că răpirea mea, simțită ca în vis după cutremur, a fost o prefigurare a acesteia.

Rămâne pe gânduri apoi mărturisește Bunicului:

— Până la urmă suferința aceasta, datorită bunătății îngerești pe care ai avut-o, mi-a fost de folos. Din ea vor câștiga și ceilalți: Robi, Jeni, Iosif și Paul.

— Te referi la Oastea Salvării. E bună ca aspirație. Pe Jeni – deocamdată – s-o excluzi, fiindcă se va duce după Walter la grădiniță.

— Bine, însă abia aștept să reîntâlnesc pe Virginia, pe ai mei, și să le relatez de Rapsodie. Fiindcă subsumează din aspirațiile noastre către dreptate, tendințele pentru regăsirea unor valori sociale și în acord cu voința Marelui nostru Bunic, este ceea ce ne dorim.

— Splendid, dar aspirațiile voastre, în folos social, sunt corectabile. Vreau să vă gândiți mai nuanțat la Oastea Salvării și să vă lăsați purtați de idealuri nobile, ca să nu favorizați uneltirile contra-Bunicilor, care abia așteaptă convulsii sociale. Haiducii cam aici au greșit, când au luat și de unde nu era permis, din câștiguri oneste, de la cei cinstiți, filantropi, și astfel încăpeau pe mâna poterașilor.

— Da, dar în zilele noastre așa de tare s-a urâțit corpul bancar, așa regres înregistrează, cam cum s-a petrecut cu trupul fermecătoarei antisociale. Să înțeleg că e liber la deposedarea hoților?

— N-am spus asta, dar să ții cont de semne duce la decizii mai corecte și mai înțelepte. Mulți sunt împătimiți după, uragane, vânturi turbate, precum cei pe care-i ai acum în preajma ta, dar alții, cei cu bun simț, ar putea să țină cont încotro bate vântul**†11** subțire al îndurării.

Dacă în timpul unei acțiuni haiducești semnele îți arată să nu continui, ce faci?! Ambiția, aversiunea și furia i-a împins pe mulți să ducă treaba până la capăt, deși o victimă a lor putea, pe loc, să se umilească interior, într-un strigăt către Bunicul, și să răstoarne rapid raportul de forțe. E de analizat, însă tot pe muchie ești, tot pe o creastă periculoasă faci ascensiune.

— Voi, Bunicii, vă puteți metamorfoza numai în păsări?

— Putem în orice vrem dar pentru contactul cu voi alegem animale, păsări sau insecte, pozitiv percepute de voi, altfel – pentru simboluri negative – ne-ați refuza prezența.

— Bunicule, de ce la rugăciunea ta către Bunica ai spus „Te fericesc și eu în nocturna mea existență“, tu nu vii din lumină?

— Dragul meu, mă rugam în locul tău, ca și cum tu erai acolo, în fruntea cetei tale. Dacă răsBunicii, precum ai văzut pe Falmo făcând, își asumă identitatea altora, cu scopuri rele și egoiste, noi și voi, cei chemați la lumină, putem să ne asumăm identitatea altora cu scopuri bune și altruiste.

— Dar n-am înțeles de ce aș fi eu cel lacom pentru dulciuri?

— Andri, care ar fi bucuriile haiducului?

B.Ionel putu să observe că Andri își recăpătase și privirea ageră și tenul sănătos.

— Păi... donațiile caritabile, lacrimile săracului miluit, satisfacții pentru transferul de la necinstiți la nevoiași... pasiunea riscului.

— Ei, astea sunt dulciurile tale. În același timp, instituțiile și autoritățile ahtiate după categoria de dulciuri-amărui, au confiscat sudoare de la semenii lor, au provocat lacrimi de amărăciune, încât au dereglat glicemic metabolismul unui întreg sistem. Boala**†12** aceasta s-a accentuat. Pentru ei este pasiunea (lăcomia) de a-și însuși pe nedrept ce nu le aparține. Apoi... pasiunea la pasiune a tras și profilul lor psihologic a semănat cu al atacatorilor.**†13** Rușine să le fie până la convalescență!

— Rușine lor, Bunicule!

Trimiteri†* Cap.XI (9) Explicațiile Bunicului
1. nu înțeleg† – Mat.13.13 De aceea le vorbesc în pilde, că, văzând, nu văd și, auzind, nu aud, nici nu înțeleg. / 2. masa elevată† – 1Cor.10.6 Și acestea s-au făcut pilde pentru noi, ca să nu poftim la cele rele, cum au poftit aceia. / 3. protecția ei* – Scriitorul Charles Dickinson remarca: O cercetare atentă arată că Maria are o chemare universală care transcende diferențele noastre culturale, geografice și religioase.“/ 4. cauți îngăduință† – Psalmi 45.12 Și fiica Tirului și cele mai bogate din popor vor umbla cu daruri ca să capete bunăvoința ta. / 5. nu pot fi contestate* – Solem quis dicere falsum audeat. Georgica, Vergiliu (Cine ar cuteza să spună că Soarele nu este adevărat?) / 6. frica† – Ps.63.1 de la frica vrăjmașului scoate sufletul meu. / Ps.13.5 Acolo s-au temut de frică, unde nu era frică, pentru că Dumnezeu

este cu neamul drepţilor. ÷ vezi şi Cap.VIII (4) T.3 / 7. Mărturisirile ei* – vezi Cap.I (3) T.12, Cap.VII (2) T.6,7 ş.a. / 8. testate† – 1Ioan 4.1 testaţi spiritele verificând dacă sunt de la Dumnezeu. / 9. evaluate greşit† (fiindcă:) – orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu. 1Ioan 4.2 / 10. din context† – vezi Cap.VIII (5) T.7 / 11. vântul† – 3Regi 19.12 După cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin şi acolo va fi Domnul. / 12. Boala† – cauza bolilor este dezechilibrul moral. Revelaţii – Mexic / 13. atacatorilor† – Pilde 28.8 Cel ce îşi sporeşte averea lui, prin dobândă şi prin camătă, adună pentru cel ce are milă de săraci.

(10) Venirea în fire

B.Ion întrerupe proiecția, îi face atenți pe toți și citește mai departe, pe fondul unei armonii sonore:

„Momentul haosului în activitatea poliției a fost acela când s-a cristalizat teoria vindecării diabetului. Ea existase, însă era nesigură. În mass media, au apărut explicații și numele terapiei: Homeopatia Vindecării Prin Suspans. Pe scurt, se putea enunța astfel:

Te poți vindeca de diabet și de predispoziția pentru el, dacă respecți 3 reguli:

1. Să te alimentezi periodic cu pești mari. 2.Să nu neglijezi, între dulciurile din alimentație, mierea de albine. 3. Să adaugi, faptelor bune și consumului de dulciuri, cât mai multă adrenalină, suspans.

Lumea și-a dat repede seama că, de fapt, peștii mari erau cei care se strecurau, dând din coadă în pântecele sistemului, adică instituțiile financiare păcătoase. Principiul homeopatic „similia similibus curantur“***1** era astfel atins: boala declanșată de stres, este învinsă prin consumul moderat de dulciuri (mai ales miere), asociat cu senzațiile tari, dar plăcute, survenite la spargerea băncilor și instituțiilor vinovate.

Se făcea specificația: te vindeci de diabet mai ales dacă stresul a apărut după un litigiu cu filiala ta. Consecințele directe ale acestei teorii? Au proliferat devalizările dar și tentativele și s-au extins chiar către firme de cartier. Mulți diabetici sau simpli pacienți predispuși bolii, nu-și permiteau, din cauza neputințelor fizice, acest sport internațional al prădăciunilor și nici nu aveau logistica necesară pentru succesul în

spargeri, așa încât alegeau un stres similar. Imediat, după anunțarea unui nou jaf, se aşezau în fața secțiilor de poliție. Venise rândul lor să îmbrace halate albe și, cu masca de apicultor pe față, să revendice infracțiunea. Se autodenunțau drept spărgători, ca să stimuleze secreția de adrenalină dorită și, concomitent, făceau două fapte bune:

Prima – Acopereau pe adevărații făptași. A doua – Luau de coarne taurul, adică PCCS-ul.

Poliția era consternată și totodată blocată în activitățile ei, căci lumea aștepta disciplinată în fața secțiilor de poliție.

Multe doamne vârstnice pledau doar pentru propria vinovăție infracțională și erau, foarte convingătoare la interogatorii. Afirmau că soții lor au fost niște nătăfleți și simpli executanți, și că ele singure poartă întreaga vinovăție, fiindcă au fost creierul acțiunii. Povesteau, cu lux de amănunte cum au pus la cale să înșele supravegherea făcută de camerele video, cu imagini false, și cum au obținut informații despre securitatea instituției, la o cafeluță cu angajatele ei. Motivația de hold-up, era standard: pensiile erau prea mici, iar justiția avea clemență față de persoanele de vârsta a III-a și a IV-a. Alte pensionare fuseseră foarte practice, ziceau că își trimseseră soțul, ca să-și riște viața la atacul armat, fiidcă erau convinse că are o amantă.

Erau întrebate ce-au făcut cu banii furați, iar ele răspundeau că și-au plătit facturile, medicamentele, sau că au fost apoi furate de hoți, sau că – pe căi oculte – au livrat banii unor organizații de caritate și că nu-și regretă fapta. Numeroase, respectabile octogenare, argumentau că vor să aibă răsplată pe lumea cealaltă, indiferent de pedeapsa ce le va fi aplicată aici. Ele considerau că băncile își însușesc injust sudoare din avuția națională a oamenilor muncii.

Erau și vârstnice foarte recalcitrante ce nu aveau încredere în organele de anchetă. Nu cooperau cu poliția. Se prezentaseră să mărturisească *adevărul* doar ca să nu fie arestate persoane nevinovate. Dacă anchetatorul insista cu întrebările, ele îl întrebau „Până la urmă, dumneavoastră, de fapt pentru cine lucrați? Ce garanție am eu că nu sunteți în slujba PCCS?".

Era clar pentru polițiști că oamenii aceștia nu puteau să fie făptuitorii, totuși exista pericolul, ca profitând de mulțimile pocăite, să vină și adevărații jefuitori, să pretindă că regretă și să fie facil absolviți de organele judiciare.

Așadar, cetățenii așteptau răbdători la ușile poliției cu scenarii inventate. Avocații pledau împotriva proprilor clienți, la înțelegere cu ei,

ca să le ușureze pedeapsa penală, pe deoparte, și ca să-i vindece de diabet, pe de altă parte.

Homeopatia Vindecării Prin Suspans începuse să dea rezultatele scontate. Diabeticii dependenți de insulină treceu pe medicație cu tablete și puteau, mai departe, spera vindecare totală. Ceilalți diabetici intrau pe valori și limite normale de glicemie, fără să renunțe la dulciuri.

Știința medicală era uimită. Unii medici se adaptau din mers și recomandau pacienților, rezistenți la aceasta terapie, să comită încă două-trei spargeri, chiar dacă erau doar simulări, mărturisite ca fapte la sediul poliției. Speranța cea mare era ca politicile bancare să nu se schimbe, altminteri nu te mai puteai vindeca de diabet fără să profiți de hiperglicemia și lăcomia sistemului după banii munciți de tine.

Dar perspectiva corectă era însănătoșirea societății, pe ansamblu. Ca să se penalizeze practicile oneroase din sectorul financiar, civilii erau stimulați să practice acest *sport* internațional al jafurilor. Populația urma să se vindece, iar statul cu instituțiile sale să-și regleze mecanismul biologic de funcționare.

Ziariștii remarcau în articole de presă „Unele instituții s-au compromis în ochii cetățenilor; aceștia le-au retras încrederea, apoi cu mult curaj i-au taxat, confiscându-le liniștea și siguranța afacerilor egoiste."

Avocații lui Dulceață și-au dat seama și ei că lumea nu e bine să-și țină banii la ciorapi, acasă, fiindcă haiducii n-ar mai avea ce prăda. Mai bine ca banii să stea în conturi și să fie asigurați, iar populația va continua să se vindece pe seama instituțiilor bolnave de lăcomie, subminându-le viciile și stimulând sistemul imunitar al statului de drept.

Când cozile de halate albe și măști de apicultori, de la secțiile de poliție, s-au rotit de trei ori, medicii s-au dat peste cap de două ori, constatând neliniștiți

„Ne pierdem pacienții. Se duc să-i vindece poliția; de acum înainte pacienții vor solicita un polițist de familie, în locul unui doctor curant sau unui psiholog." „Am avut un bolnav care, trebuia să moară acum patru luni, dar trăiește; probabil a jefuit o bancă" „Colega, asta demonstrează că atunci când bolnavul vrea să trăiască, medicina clasică rămâne neputincioasă."**⋆2**

Admirabil era că pe fondul acestor mișcări și mutații sociale, finanțele și politicile de marketing începeau să se regleze, să-și *vină*

în fire.**†3** Apăruseră site-uri cu liste de bănci, la care numărul borcanelor de dulceață era folosit precum stelele la hoteluri și margaretele la pensiuni; cu cât mai multe borcane figurau în dreptul numelui ei, cu atât aceasta era mai credibilă în sondaje și mai solvabilă clienților. Nimeni nu prăda o bancă din susul listei – zona de onoare; în josul listei era o *zona zoster* cu entități financiare expuse atacurilor virotice. Pentru noile promoții ori produse financiare de marketing se țineau dezbateri publice, transparența crescuse și odată cu ea încrederea clienților.

Situația polițiștilor, în continuare, nu era de invidiat. Aveau probleme grele de rezolvat. Înglodați în dosare, nu-și puteau duce anchetele la capăt, iar superiorii doreau elucidări și eficiență maximă. Sărmanii polițiști trăiau un stres continuu, se îmbolnăveau de diabet, și mulți treceau în tabăra opusă, în secret. Se întâmpla deoarece devenise evident faptul, că mulți cetățeni arestați se vindecau de diabet chiar în arestul poliției. Gardienii aveau obligația să-i conducă imediat la cabinetul medical; glicemia ieșea perfectă, iar psihologul dădea din umeri, depășit de realitate și completa în fișa de observație despre tonusul moral foarte bun al deținuților.

Drept pildă a dezertărilor de la interne este cazul unui abil comisar. Acesta a prins un spărgător și apoi a reușit să adune toate probele necesare împotriva lui. Dar în timpul anchetei a recunoscut, față de acela, că a fost supus presiunilor. Dialogul, dintre ei este emblematic:

— Șefii mei, m-au îmbolnăvit de diabet.

— N-aș fi comis așa zisa „infracțiune“, domnule comisar, dar s-au adunat la mine, antipatia față de abuzuri, față de cămătărie, iar hiperglicemia la care ajunsesem mă exaspera. În situații extreme recurgi la soluții extreme.

— Chiar te vindeci de diabet prin homeopatia aceasta?! Știi vreun diabetic vindecat?

— Domnu' comisar, metoda nu-ți garantează vindecarea, dar pentru senzațiile tari și adrenalina unui jaf, și vorbesc de jaf ca faptă bună în numele luptei contra PCCS, merită să o faci. Am, fără îndoială, și cunoștințe deja vindecate prin această terapie socială, iar eu mă simt din ce în ce mai bine. În plus e o satisfacție imensă să intri cu masca pe figură în instituția unor cămătari, ce poartă pe față masca PCCS – Afaceri Cinstite“.

Comentariile vor rămâne de prisos când aflăm de reacția comisarului înaintea făptașului:

— Ce-ar trebui să fac mai întâi, prietene?!

Se mai spune între bunici că domnul Dulceață a scăpat de arestare, rămânâd pentru opinia publică un cetățean de onoare. El nu a dorit să-și promoveze imaginea și să devină vreun erou multinațional. A preferat să-și consume în liniște și intimitate borcanul de dulceață. Cei indiscreți au putut afla de la el că prefera zemura.

Dacă cetățeanul Dulceață mai pradă și astăzi bănci din zona zoster, nu se știe, însă se știe că a trăit fericit până la sfârșitul veacurilor (mai ales în memoria săracilor pe care i-a miluit) dimpreună cu tovarășii săi, precum haiducii de odinioară. Viața lui a fost o Rapsodie de succes pentru întreaga societate. De aceea i se compun, mai departe, balade, iar unele ciocârlii, cu alean, îi doinesc așa:

„Toți știu că după dulciuri mi te prăpădești. ♪ Și pentru asta lacom ești? Rușine lor! ♪ Atuncea nu știu zău ♪ cum ne-or numi pe noi ♪ care ne prăpădim de dragul tău.“***4**

La încheierea lecturii cei doi antiBunici șușoteau între ei. Mai lezat de audiție decât Zangabil, Spălătoru se afla într-un echilibru fizic precar. Ca una absentă încă, Falmonelia coregrafia, iar studenții se legănau, întinși pe jos. Doar Andri, care simțise spre sfârșit entuziasm interior, era în toată firea, recuperat și stabil.

Bunicul se adresează grupului pestriț:

— Nu va mai fi nevoie să-mi cântați la plecare. Vă las lampa, pentru că e bună ca felinar pe fundul gropilor***5** când vă răzbunați pe cineva, iar în cazul că mai vreți vreo Rapsodie, sau altceva, o aprindeți și intonați aceeași cântare. Am să simt că doriți să ne întâlnim și voi veni.

— Știi ce?! Avem o surpriză pentru Andri, e bine să rămână cu noi, zise Zangabil.

— Ba, nu e bine de loc. Și-a exprimat opțiunea să mă însoțească. Voi, când vă implicați în spargeri de bănci, se lasă cu vărsări de sânge. Sunteți pe alt calapod.

Prin acest răspuns Andri și-a dat seama ce doreau să-i propună. El însă avea planurile lui. Abia aștepta să întâlnească pe scumpa lui Virginia și să-și vadă oamenii.

Trimiteri†* Cap.XI (10) Venirea în fire
1. curantur* – asemănările sunt vindecate prin mijloace asemănătoare. / 2. neputincioasă* – din folclor. / 3. în fire† – Luca 15.17 Și-a venit în fire și a zis… / 4. de dragul tău* – poemul Defăimare, Rabindranath Tagore; vezi Cap.X (10) T.1,2,3 / 5. fundul gropilor* – Cel care caută răzbunarea trebuie să sape două morminte. Proverb chinezesc.

(11) Din nou praline

Zangabil, imediat după încercarea de amăgire și răspunsul primit, a simțit un grad de libertate mai mare decât ciracii săi. Ne mai fiind țintuit locului de Rapsodie, s-a ridicat cum a putut de repede, și a coborât spre parter. S-a grăbit să înghită din antidot. El reușise să mai găsească în trusa cu fiole sparte o cantitate mică de ser și să ia câte o înghițitură după fiecare audiție. Aceasta la menținut mai aproape de vechea lui stare, comparativ cu tovarășii săi.

Bunicul Ionel a terminat repede ce mai avea de făcut și a ales apartamentul lui Andri pentru plecare. Luându-l de mână și clipind cu iuțeală de nenumărate ori din pleoapele sale energice s-au dematerializat cât ai clipi odată.

Mai afectați ca Zangabil, însoțitorii lui au coborât, greoi, scările către parter.

De față era și Facevânt, care venise să-l caute pe director după zilele lipsă.

Falmonelia mărturisi:

— Oi fi dansat cu plăcere, nu știu, dar m-a luat un *rău de Rapsodie* de-mi vine să vomit. A fost ca un halucinogen iar acum e ca fierea. Parcă intru în descompunere.

Spălătoru e și el acrit:

— Da, am pierdut timpul, ascultând despre rolul ciorapilor în economia fianciară a capitalului privat!? Ce ne-o fi făcut spanacul lui așa de curioși?!

— Ne-a luat mințile, l-am pierdut pe Andri și ne-am uzat articulațiile cu bâțâială dansantă, observă un student.

Altul adugă și el:

— Ce mă mai enerva clipitul piticului!

Facevânt simțea dezgust văzând că studenții se mai dădeau peste cap, că Spălătoru avea fruntea transpirată. Directorul îi șoptește:

— Ai luat sema ce i-a mai năucit audiția?! Era dulcegărie de Bunici vătămați la bilă. Numai eu am fost mai stoic. Acum vreau să mă prinzi de mână să văd dacă pot să mă dematerializez!

Ucenicul îl ajută, iar el simte că reușește. Imediat se adresează echipei sale:

— Vitele mele, scăpați de chelfăneala recuperării, fiindcă vă aduc niște praline.

— Păi, știam că pralinele sunt contraindicate pentru noi, zise Spălătoru.

— E homeopatie; cu Rapsodia v-ați contaminat, cu praline dulci – modificate chimic – vă vindec. Ție Spălătorule îți dau mai multe, fiindcă ai pățit-o și cu Wal&D.

Cu ciudă în glas, Spălătoru amenință:

— Vai de cozonacul lor. Las' că le-arăt eu lor în volumul 2.

Pregătit de plecare Zangabil îi înștiințează:

— Noi zburăm la institut, iar voi să faceți bine, să mă așteptați aici. Hai, haini să vă găsesc!

După ce și-a luat trusa, Zanga și elevul său au *decolat* în eter.

Pe drum Facevânt se arătă contrariat:

— De ce nu mi-ai spus și mie de praline, jupâne? *Au* n-am fost împreună la grădiniță? De unde le ai?!

— N-ai înțeles idiotule! Dacă află că le dau antivaccin, cu esență de la Coviscald, vor protesta. Așa de disprețuit era slutitul acela. Or să zică că preferă să prizeze Basme și Legende, că mai

bine își încheie existența ca aurolaci, decât să ia de la Covi o cantitate infinitezimală să se recupereze… Nu-i cunosc eu, oare?!? În schimb, le spun că pralinele îi vindecă și ei sunt gata să mă creadă. Totuși, fără nesimțire, ăstora nu le vine mintea la cap. Tot cCp negativ le dau, numai că va trebui să-l injectez în ciocolată.

CAPITOLUL XII

Către cititor

Periodic, institutul AAA aduna contraBunici și năluci de toate categoriile pentru a organiza niște jocuri de pocher. În urma acestora, perdanții primeau diferite pedepse, cum ar fi să asiste la relatări de Basme, Legende ș.a, adică să se sacrifice în misiuni periculoase. În mod special, cei de la cursurile Vitejie cu Jeratic trebuiau să dea exemplu. Așa s-a petrecut și cu Facevânt care a fost nevoit să asculte un Basm și niște Telegrame, riscându-și integritatea. Orice nălucă însă putea scăpa ușor de o grea misiune, sau putea alege comutarea ei în alta mai ușoară, dacă prindea, înainte de decartare, 3 ași.

Astfel, simbolul numelui de pe sigla instituției Antiaeriene Antisubmersibile, AntiBunice, instituție care patrona diverse nelegiuiri, le făcea onoarea izbăvirii de primejdiile venite din dreapta. RăsBunicul Zangabil, fiindcă nu ajungea niciodată să primească astfel de pedepse, era bănuit a fi un trișor fără scrupule. În schimb, ucenicul directorului, care mai avea de executat o pedeapsă anterioară, a prins la ultima mână trei bucăți AAA și a putut alege să se ducă pe pustii de dealuri și podișuri, în căutarea figurilor triste ale victimelor perfecte.

S-a dus, și-a făcut misia la joase altitudini, iar când s-a întors a arătat direcțiunii că a găsit o coală nu de pergament, ci de hârtie.

Pentru că el se avea bine cu vânturile și știa să le facă pe plac, cele montane îi suflaseră către vale acea coală, pe care se găsea tipărit un mesaj.

Jupân' Spălătoru a citit rândurile, după care a spus ce bănuiește:

— Am suspectat mereu o complicitate între autor, Bunici, ciocârlii și privighetori. Am din ce în ce mai puține dubii că nu greșesc.

Textul, intitulat „Către Cititor“, era următorul:

Dragă cititorule, iată am descălecat să te întreb, ce vânt te aduce pe aici?! Vei fi căutat singurătăți pe cărări de munte, te-ai înstrăinat de lume și m-ai întâlnit. N-o lua ca pe o întâmplare! Dacă-mi dai voie, am să te mângâi pe frunte și am să-ți ofer curaj în plus. Poți lua vreo înghițitură din plosca mea și ceva merinde. Mi se pare că ești extenuat de drum lung și pustiu, însetat de Adevăr și flămând după Absolut! Mi-ar fi drag să-ți întinzi puțin picioarele desculțe pe iarba curată, undeva la umbra unui copac bătrân și falnic, și să te odihnești lângă mine. E cald, dar soarele ni-i prietenos. Uite, îți pun să asculți Canon în Do***1** și te veghez eu, cu rugăciuni, cât ațipești, ca să prinzi puteri.

Dacă mai zăbovești, da, am să profit, stând lângă căpșorul tău scump, lângă inimioara care-ți bate agitată, ca să-ți mai relatez câte ceva liniștitor de la venerabilii strămoși, Bunici călduroși la suflet ca și cuptorul din care ei scot pâinea cea de toate zilele. În liniștea ce susură de la izvoare și cântul Păsărilor înțelepte putem prinde adierile subțiri ale Absolutului.

Dacă vrei urcuș mai departe, mergi înainte cu bucurie! Ai să dai de Bunici, așa ca să-ți împlinești existența în numele unor idei luminoase. Ei îți vor citi în inimă să vadă care-ți sunt aspirațiile, cât de sinceră îți este căutarea și cât de bună așezarea sufletească. Neîndoielnic este că destinul ți i-a scos înainte, pe cărările înțelepciunii, și bine faci să-i consulți.

Pe aici ajunge, adesea, câte un cavaler singuratic și după ce se odihnește puțin, își pune pe cap un coif, pe piept ia zale, în mână sabia, încalecă pe cal alb și coboară de vale unde lumea îl compătimește după figura sa tristă:***2**

„Rătăcitor ai rămas cavalere cu arme și farmece cu tot. Mici sunt șansele tale în fața morilor de vânt.“

Dar cavalerii persistă, persistă să răzbune câte un fapt istoric, să tragă din nisip frunți plecate, să descuie din încuiere, să adune în șirag mărgele destrămate, îndreptând spre virtuți, să îndrepte sau zdruncine pereți de nezdruncinat, să dezlege fire ilogic sudate, să trezească din somn, să îndemne, să aerisească, ori să înapoieze galbeni furați.

Dacă vei fi întâlnit deja ceva identic să știi că a fost o conicidență, și vorba poetului „Toate-s vechi și nouă toate.“***3**

Mi-e drag că te-am întâlnit. Adulmecă aerul tare și caută să vezi dacă Bunicul cel Mare îți șoptește ceva, apoi urmează-l! Învigorează-te și urcă! Urcă dacă te țin puterile, dar roagă-te să fii și asistat, ca să recunoști când un autentic clinchet de clopoțel îți vestește ceva extrem de serios și important!

Trimiteri†* Cap.XII Către cititor
1. în Do* – Johann Pachelbel, Canon în Do Major. / 2. figura sa tristă* – Don Quijote. Miguel de Cervantes Saavedra. / 3. nouă toate* – Glossă. Mihai Eminescu.

Încheiere

La scurt timp după întâlnirea cu Virginia, Andri și oamenii săi au alcătuit nucleul formațiunii Oastea Salvării și au plecat pe teren să ușureze unele bănci, împovărate excesiv (și abuziv) de hârtiile valorice tipărite, pentru care aceste instituții simțeau o exagerată și maladivă apetență. Virginia nu mai avea mult până să-și încheie studiile la grădiniță, așa că a promis să se alăture, după absolvire, acestei nobile misiuni sociale.

Deși mulți cetățeni nu-l cunoșteau personal pe Andri, popularitatea lui a crescut în cel mai înalt grad, mai ales datorită milosteniilor. Auzeai vorbindu-se ca despre un erou „Baronii și bancherii și-au găsit popa“ sau „Calcă a popă“. Pentru aceasta el a fost poreclit Andri Popa și i se intona cu admirație o baladă***1** a sa.

Oastea Salvării, datorită lui, a prins la public; sondajele o indicau pe locul întâi în topul încrederii, ca instituție neoficială, înaintea bisericii și armatei.

Lumea l-ar fi dorit pe Andri, la defilare pe străzi, cu pieptul dezvelit. Dacă o vreme moda presupunea să-ți lași mijlocul gol sau genunchii pantalonilor rupți, acum, datorită baladei, mulți bărbați luaseră obiceiul să-și lase pieptul dezvelit. Doar femeile erau scutite de la acest trend în vestimentație, însă bărbații cu pieptul dezvelit sperau să fie cooptați în Oastea Salvării, alături de eroul lor.

Walter și Daniel au mai făcut niște descinderi pentru a îmbunătăți morala, ori situația legislativă ici-colo. Cu toate că nu și-au dorit recorduri, au ajuns să dea, pentru nerușinare, pedepse de până la 18 minute. Devenise palpitant pentru ei, dar B.Arhetip, după câteva misiuni, i-a determinat să se întoarcă între colegi și rude, promițându-le să-i cheme din nou, pentru alte însărcinări, iar B.Juan le-a promis că le mai trimite câte o epistolă cu trăsura sau poștalionul.

Jeni, ca grefieră a acestui complet juridic, a contribuit și ea, cu cenușă, la aplicarea noilor articole de lege, apoi l-a însoțit pe Walter la studii, deoarece începuseră o poveste de dragoste, care era normal să se maturizeze pe băncile grădiniței.

La momentul potrivit, Alex a băut paharul de vin și a părăsit vila InCorpore. Menționăm că Iohan a cerut și obținut să plece cu două pahare *la bord*, fiindcă dorea să aibă mintea cât mai limpede pentru viitoarea partidă de șah cu Valeriu și să înlăture jenanta postură cu biberonul în gură.

Dezbaterile de pe Forumul Metafizic l-au influențat și pe Dorian, care a zis că merge într-o mănăstire să cugete, să cugete mult la aspecte filosofice legate de viață și să se roage până la contemplație.

În ce-l privește pe Vineri, Bunicii au folosit experiența lui încă o vreme printre copiii de la grădiniță. El, personal, era interesat de Oastea Salvării și de activitatea de acolo, dar va ceda la insistențele lui Dorian, care l-a invitat, după cum vom vedea, să meargă

împreună cu el – pentru câțiva ani de liniștire și contemplație – între pustnici și adoratori.

În paralel, vom ilustra cel putin trei chestiuni care au provocat reacții aprinse pe Forumul Metafizic.

Prima a frământat intens pe participanții la discuții și îi vizează pe cei interesați de bogății. Exact ca pe vremuri (goana după aur) mulți muritori au pornit, pe linii diferite, să facă avere. Spre surprinderea sau dezolarea unor singuratici, liniile s-au întâlnit, deși nu doreau și nu erau pregătiți să împartă singurătatea și averea cu ceilalți. Întâlnirea a însemnat pentru unii extaz, fascinație iar pentru alții consternare, teamă sau îngrijorare că averea n-ar mai fi avere, ci iluzie. S-a speculat pe seama acestui deznodământ, că oarecine, cu puteri supranaturale, ar fi unit dinadins firele destinului celor dornici de îmbogățire și de aceea fenomenul a fost denumit Teoria Conspirației Metafizice.

A doua chestiune, care a dat fiori Bunicilor Cumsecade, a fost pericolul filosofiei materialiste.

A treia, a cutremurat Forumul, căci Bunicii cădeau, unul după altul, pe gânduri. Și nu pe gânduri banale, ci cădeau peste idei și construcții filosofice percutante. Unii observatori independenți făceau chiar afirmația că neamul Bunicilor se clătină sub dileme fundamentale precum: „Este bine, sau nu este bine, să facem bine la cine nu se preocupă de binele altora, sau doar în interes personal?!"

Între timp, antiBunicii, care aveau un spionaj excelent de bine organizat, profitând de faptul că Bunicii cuminți sunt căzuți pe gânduri, au analizat atent bijuteriile lor. Remarcând faptul că sunt foarte căutate și foarte folosite de cetățeni ca talismane, arme și bibelouri, au găsit oportunitatea unor afaceri de succes. Pentru aceasta au deschis multe magazine de bijuterii pe pământ, dar și pe alte planete. Concepția odoarelor o făceau la Institutul AAA, iar pentru producția în serie urmau să fie construite ateliere și făbricuțe.

Vom fi obligați să vă aducem la cunoștință vâlva generată de aceste podoabe contrafăcute, kitsch-uri, tinichele cu aspect înșelător.

Să mai consemnăm că RăsBunicii, neavând acces la dezbaterile de pe Forumul Meta, au putut înțelege din discuțiile colaterale importanța dilemei amintită mai sus și atunci au încercat să evalueze cât reușește răul puctual (executat de ei cu măestrie), să favorizeze, binele global.

În consecință, etericii de stânga și-au chestionat Oglinda Competenței Cognitive, dar n-au primit nici un răspuns, pentru că ea era permanent aburită și spartă. Intrigați peste măsură, simțindu-se neglijați și vizați de aluzii neprietenoase, s-au luat de mâini, cu mic-cu mare, și au ieșit la proteste cântând:

„♪ Viața noastră unde e? ♪ Viața noastră ce-ați făcut cu ea?“***2**

Manifestarea lor și-a atins scopul, căci martorii la eveniment au compătimit pe bietele năluci și pe vajnicii lor, injust marginalizați, și au promis că vor sorbi o ceașcă de ceai de ibric în memoria lor.

Autorul s-a înduioșat și el și i-a interogat „În cuprinsul tablei voastre de valori***3** ce găsiți?“

Până aici i-a fost, căci s-au simțit ofensați și n-au mai vrut să discute cu el, o perioadă. În sinea lor își mai doreau câte o Rapsodie, un Basm ceva, o consolare și erau gata-gata să-l cheme (♪ Mai vino seara pe la noi!) cu lampa aprinsă, pe Ionel. Totuși, au renunțat la idee pentru că Falmonelia a solicitat, în mare taină, întrunirea consiliului de război. La acea întâlnire au hotărât să se răzbune. Soluția găsită a fost un simplă: au organizat examenul pentru înaintarea în grad a lui Facevant și l-au chemat în fața comisiei. Zangabil i-a pus doar două întrebări, dar l-a răsplătit de la primul răspuns corect:

— Cu cine se luptă cavalerii prin creierii munților?

Canditatul îi răspunse cu o sinceritate care nu-i era proprie:

— N-am ajuns prin munți, dar știu că pe dealuri se luptă cu morile de vânt.

— Bravo, ai nota 10, iar pentru CV-ul tău, încărcat cu multe nemernicii, primești o salamandră. De acum înainte ești vajnic ca și noi. Vreau să mai aflu ce-și spuneau cavalerii între ei, dacă i-ai auzit vorbind din al doilea minut după reprizele tale de suflat?!

— Sunt nemulțumiți… își tot repetă „Le-am cântat din fluier și n-au jucat, le-am cântat de jale și nu s-au tânguit."**†4** Jupâne, fie vorba între noi, dacă le suflam eu de vijelie, ar fi dansat cu strigături ca la…

Directorul își aminti, cu jenă, de hora lui și a ciracilor pe Rapsodie și-l întrerupse:

— Așa le trebuie. Misiunea ta aceasta va fi: să-ți antrenezi emulii și să-i înveți să sufle tare. În morile de vânt veți sufla cu toții și le-om da atâta energie, până i-om vedea epuizați, storși de putere pe cavalerii care le înfruntă. Să le piară cheful, în veac, să se mai lupte cu morile de vânt. Ne răzbunăm crunt și ne vom simți răcoriți de briza venită de la voi.

În fața neprevăzutului, și copleșit de vivacitatea reacției lor, autorul s-a smerit și a trimis doi cavaleri, la Bunicul tuturor, să-i ceară sfatul Părintesc.

— Bunicule, plecăciune… Sunt mulți ca noi care, asemeni unui profet al Tău, și-au zis „Suntem mai înțelepți ca vrăjmașii noștri, mai învățați ca învățătorii noștri, avem mai multă pricepere ca bătrânii, fiindcă ținem poruncile**†5** și învățăturile Tale." Oare nu ne comportăm nebunește, incitând iarăși morile de vânt?

Răspunsul lui a fost de natură să-i liniștească:

— Bunicul a ales lucrurile**†6** nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte, Bunicul a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Chemarea Bunicilor este aceeași de veacuri și nu diferă de cea actuală, măcar că scripturilor li se dă înțelesuri deosebite. Voi însă nu sunteți nici nebuni și nici slabi. Așa că aveți încredere în voi înșivă și luptați mai departe!

www.BasmeleBunicilorCuminti.ro
misava.bbc@protonmail.com

Trimiteri†* Cap.XII Încheiere

1. o baladă* – Cine trece-n Valea Seacă ♪ Cu hangerul fără teacă ♪ și cu pieptul dezvelit? ♪ Andrii Popa cel vestit (bis)… ♪ E haiduc și e vestit ♪ Andrii Popa cel voinic. (versuri V.Alecsandri) Formația

Phoenix, Andrii Popa. / 2. ce-ați făcut cu ea* – ♫...Ordinea de zi, Adrian Păunescu. / 3. de valori* – ♪ În cuprinsul tablei noastre de valori [...] ♪ Dacă-i bal, atunci să fie, totuși, bal ♪ și un ceai să fiarbă în ibric ♪ Puneți viața noastră punctul principal ♪ și în rest să nu vorbiți nimic. Ibidem. / 4. nu s-au tânguit† – Matei 11.16-17 Dar cu cine voi asemăna neamul acesta? Este asemenea copiilor care șed în piețe și strigă către alții, zicând: V-am cântat din fluier și n-ați jucat; v-am cântat de jale și nu v-ați tânguit. / 5. ținem poruncile† – David, Psalmul 119.98-100 Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei, căci totdeauna le am cu mine. Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale. / 6. a ales lucrurile† – 1Cor.1.27 Ci Dumnezeu și-a ales pe cele nebune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți; Dumnezeu și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe cele tari.

Cuprins